

BURMESE
CLASSIC

မိုးသဲဖြူစိုစွန်း

နှင်းစက်ခိုတဲ့ အလွမ်းချို

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၂၄၀ / ၂၀၀၂ (၁၂)
မူက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄ / ၂၀၀၃ (၁)

ပုံနှိပ်ခြင်း
ဝေမအကြိမ်

■
အုပ်ရေ
၅၀၀

■
ထုတ်ဝေခြင်း
ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၃

■
အုပ်ဒီဇိုင်း
သက်နိုင်ဝင်း

■
ကွန်ပျူတာစာစီ
မုံရွေး

■
စာအုပ်ချုပ်
ကိုတင်အေး

ထုတ်ဝေသူ - ဦးထွန်းထွန်းဦး၊ နှင်းဦးလွင်စာပေ
အမှတ် ၅၃၃(အေ)၊ စရပ်ကွက်၊
ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ - ဦးထွန်းလင်း၊ မိုးဝအော့ဖ်ဆက် (၀၆၃၆၂)
၁၄၇၊ ၄၅လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်၊ ရန်ကုန်။

တန်ဖိုး - ၄၅၀ ကျပ်

နှင်းစက်ခိုတဲ့ အလွမ်းချို

နှင်းရှိ... ဆောင်းသည်

ပျက်ရည်သယ်လည်း

အလွမ်းနှစ်ခြိုက်

ချိုမြိန်လှိုက်ဖို

နှင်းစက်... ခိုလှို

ဖိုးသဲဖြူစိုး (မုံရွာ)

အချစ်ဆိုတာ... ချိုမြိန်ပါတယ်လို့... မင်းတို့ လူငယ်တွေ တင်စားတာကို ဒေါ်ဒေါ်ခင် ကုန်လန်မတိုက်ဘူးနော်... လက်ခံလိုက်မယ်။ ဒီ ချိုမြိန်ပါတယ် ဆိုတဲ့ အရသာအောက်မှာ... မင်းနဲ့ ပိုး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် ပြီး နေ့ဝက်လေး ထိုင်ကြည့်စမ်းပါ။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဝိုက်အတွင်းက အစာအိမ်ရဲ့ အစာတောင်းခံရတဲ့ ဆာလောင်မွတ်သိပ် တဲ့ ပူလောင်ခြင်းဒုက္ခကိုတော့... မင်းတို့ လက်တွေ့ ကြုံကို ကြုံရမယ်လေ... ဒီတော့ ချိုမြိန်တဲ့အချစ်ဆိုတာ ဘယ်မလဲ ပေါ့...။

ဒေါ်မြတ်နိုးခင်

ခုချိန်မှာ... ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ (သူ့ အမေဒေါ်ဒေါ်ခင် ပိုးကို ချစ်တဲ့အချစ် ထက် သာနိုင်တဲ့အဆင့်မှာ ထားနိုင်ရမယ် ဆိုတဲ့ မာန...) အဲဒါတစ်ခုပဲ... ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်တာ သေချာတယ်... ကျွန်တော့်မှာ လောလောဆယ်ပိုင်တဲ့ အဲဒီ စိတ်တစ်ခုနဲ့... စိတ်တန်ခိုးအစွမ်းကြောင့်... တစ်နေ့မှာ ဖြစ်လာမယ်လို့လည်း ယုံကြည်တယ်လေ။)

မင်းညိုခန့်

(မောင်ကို... ပိုးချစ်တဲ့... အချစ်တွေဟာ... ရူးရူးမိုက်မိုက်... ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်တုန်းကလို... စိတ်တဒဂ် သာယာမှုတွေနဲ့ အခြေခံပြီး ဖြစ်ပေါ်လာမယ့်အချစ်မျိုးနဲ့လည်း ပေါင်းစပ်ပေးဆပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်စမ်းပါ တော့လားမောင်...) ကဗျာမဆန်ဘူးလို့ သမုတ်ခံရင် ခံရပါ စေ၊ ပိုးရဲ့ နှလုံးသားတွေရဲ့ မြတ်နိုးခြင်းဆိုတာနဲ့အတူ... နွေးထွေးတဲ့ မောင်ရင်ခွင်မှာ ဘဝတစ်ခုလုံးရဲ့ အဖော်မွန်အဖြစ် မောင်ရယ်... လက်တွဲခွင့် တောင်းခြင်းခံရတဲ့ပိုး... မောင်ရဲ့ အဖြူစင်ဆုံး ရင်ခွင်ရိပ်မှာ... နားခိုလိုက်ကော့မှာပါ။

ပိုး

(အချစ်ဆိုတာ... လူနှစ်ဦးပေါင်းစပ်မှ... ပြည့်စုံခြင်းတွေပါလို့ ကမ္မည်းတပ်လို့... ပိုးရယ်... သတ်မှတ်ထားတာမှ မဟုတ် တာ) အချစ်မပါဘဲလက်ထပ်လို့ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေနဲ့ ပြေမလျော့ဘဲ တင်းကြပ်နေတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်တွေ၊ ဒီလိုပါပဲ ရှိကြ တာပါပဲ ပိုး... အဓိကကတော့ မေတ္တာစစ်နဲ့ရင်းပြီး နှလုံးသား ချင်း နားလည်လို့ တစ်ယောက်ရဲ့ရှင်သန်ခြင်း၊ နှလုံးသားစစ်ကိုမှ တစ်ယောက်က အချိန်ကြာကြာ စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်စားပေါက် ဖွားလာမယ့်တစ်နေ့ကို သည်းခံယူမယ့်သူ... ဥပမာ မောင် ပိုးကိုချစ်တဲ့ အချစ်ပေါ့ ပိုးရယ်... မောင်တော့ အဲဒါကမှ... တကယ် အချို့မြိန်ဆုံးသော နှလုံးသားစစ်စစ်နဲ့ ရင်းတည်ပြီးမှ ဖြစ်လာမယ့် အချစ်လို့ ထင်တာပဲ။

နေဇင်လတ်

www.burmeseclassic.com

မြန်မာပြည်လေဆိပ်သို့ သူမတို့ စီးလာ
 သောလေယာဉ် ဆိုက်ရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ခံ
 စားရသော ပီတိ၊ မခုန်တာကြာပြီ ဖြစ်သော
 ရင်ခုန်သံတို့သည် ဘယ်သို့မှ ထိန်းမရစွာ၊ သူမ
 ၏ ခြေလှမ်းတို့ကလည်း သူမကိုယ်တိုင် အံ့ဩ
 ယူရလောက်အောင် လေပြည်သွေးသော ပန်း
 လေးများပမာ ဖျတ်လတ်ခြင်းနှင့် စည်းချက်
 ကိုက်နေကြသည်။ လာကြိုကျသော သူမ
 ဆွေမျိုးများက သူမကို မြန်မာမဆန်သောအမူ
 အရာ၊ ပြောင်းလဲမှုတို့နှင့် တွေ့ မည်အထင်ဖြင့်
 နှုတ်ဆက်ခြင်းစကားများကို တချို့ကအင်္ဂလိပ်
 လို၊ တချို့က မြန်မာလို။ သူမ အပြုံးလှလှ
 တစ်ပွင့်ကိုသာ လှစ်ခနဲနေအောင် အားလုံး
 ရှေ့တွင် ပြုံးရင်း “တို့က မြန်မာစစ်စစ်ပဲ၊ မာမို

သမီး မာမီလိုပေါ့ ဘယ်လောက်ပဲ ရေမြေခြားပါစေ မြန်မာ့အစား
 အစား၊ မြန်မာ့ခလေ့ ပြောင်းလဲခြင်း၊ လုပ်ယူတဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ
 တို့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်” ယဉ်ကျေးညင်
 သာစွာ သူမ မြန်မာစကားကို ကောင်းမွန်စွာ လုံးစေ့ပတ်စေ
 ပြောတတ်ခြင်းကို အားလုံးက အံ့အားသင့် ငေးကြည့်နေကြ၏။
 “ဟဲ့ တို့တစ်တွေ မုံရွာကို ဘယ်လို ခရီးဆက်မလဲ၊ ဒီရန်ကုန်မှာ
 ခဏပဲ နားချင်တယ်နော်၊ မာမီကိစ္စ ရှိသေးတယ်” လို့ ပြောလိုက်
 ရာ အားလုံးသောဆွေမျိုးများက ကားစီစဉ်ထားကြောင်း၊ အခုလို
 ကိစ္စမျိုးနှင့် အပြန်မှနားကြရန် အားလုံး သဘောတူဆုံးဖြတ်
 လိုက်ကြပြီး . . . ကားက ဘာကားလဲလို့ သူမ မေးလိုက်၏။
 မိနီဘတ်စ်ဖြစ်ကြောင်း မုံရွာသို့ပင် တိုက်ရိုက် ခရီးဆက်လွယ်ကူ
 ကြောင်း သိရပြီး “အခုပဲ သွားကြရုံပေါ့၊ တို့လည်း ခရီးမပန်းပါ
 ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။ လမ်းတွင် မြန်မာထမင်းဆိုင်များသို့
 ကားကိုရပ်၍ ဝင်ရောက်ထမင်းစားနားမည်လို့ မှာကာ သူမတို့
 ကားလေး လေဆိပ်မှတစ်ဆင့် ဆက်တိုက် မုံရွာမြို့လေးဆီသို့
 ခရီးဆက် ထွက်ခွာလာသည်။ ဒီခရီးစဉ်ဟာ သူမမာမီ၏ အဖြစ်
 ချင်ဆုံး ဆန္ဒ၊ နောက်ဆုံး ဆန္ဒတွေထဲက တစ်ခုအပါအဝင်
 ပေါ့ . . . ။

အ ပို င် ။ ၂ ။

“လွမ်းရင်း တမ်းတ... ငယ်ဘဝသို့”

ကားပေါ်မှ ပျံ့လွင့်နေသော သီချင်းသံလွင်လွင်နှင့် စာသားများကိုနားစွင့်ရင်း သူမ၏စိတ်အစဉ်သည်... .

“ပိုးပိုး၊ ဟဲ့ မိပိုးရေ တော်ရုံဆော့ကွယ်၊ အိမ်ထဲ ဝင်ကြတော့” လို့ သူမ၏မာမိ ဒေါ်မြတ်နိုးခင်က ခေါ်နေကြအတိုင်း ခေါ်ချေ၏။

‘လာပြီ မာမိ’ ဟုသာဆိုသည် လူက ဘယ်တော့မှ ရောက်မသွားတတ်။ မောင်နှမ ဝမ်းကွဲတော်သူများ၊ ရပ်ကွက်ဝန်းကျင်မှ ဆော့ဖက် သူငယ်ချင်းများနှင့် ယခုလို လသာသော ညများတွင် ဆော့ကောင်းဆဲ နေ့စဉ်ဆော့ခြင်းသည် ခါတိုင်းရက်များထက် အချိန်ပိုကြာအောင် ဆော့သည်။ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း ကစားခြင်းကို နှစ်ခြိုက်လျက်၊ ဒူးကွဲခြင်း အမာရွတ် မကင်းအောင် ဆော့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြောမရသည့်အဆုံး... ခေါ်မရသည့်

အဆုံးတွင် မာမိက နီးယပ်တောင်ရှည် ယပ်ရိုးကို ကြမ်းပြင်နှင့် တဖြန်းဖြန်းရိုက်ကာ အသိပြုသည်။ ထိုသို့ လုပ်ရာမှ မကြား၍ ဆက်ဆော့လျှင် အိမ်ရှေ့လသာဆောင် ဝရန်တာလက်တန်းနှင့် ယပ်ရိုးက အားကုန်ထိစပ် အသံပြုရင်း-လူရိပ်ယောင်ပြ ထရပ်လျက်ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်မှ ပိုးပိုးတို့လူစု အပြေးအလွှားနှင့် လူစု ခွဲကြသည်။ ထိုသို့သော အပြုအမူမျိုးကို မြင်ရလျှင် မာမိ အမေ ပိုးပိုးရဲ့အသည်းကျော် အဘွားက “ဟဲ့ ပိုးပိုး၊ ငါ့မြေး မြန်မြန်လာ၊ ခြေတွေလက်တွေ သွားဆေးပြီးရင် အဘွားနဲ့ လာအိပ်” လို့ ခေါ်သည်။ ပိုးပိုးဗာလည်း ပါးနပ်လျက် ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် အိမ်ပေါ်တက်လာနေကြ ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သော ပိုးပိုးတစ်ယောက် မိခင်နှင့် အတူ မအိပ်သည်က များသည်။ အဘွားဖြစ်သူက ပို၍ လက်သာသည်။ အဘွားကလည်း ပိုးပိုးမှ ပိုးပိုး။

သူမ လိုချင်တာရှိ၍ အဘွားဆီမှ မတောင်းချင်သောအရာ၊ မရနိုင်သောအဆုံးတွင်မှ မာမိနားကပ်ကာ တောင်းရင်း မာမိနှင့် တစ်လှည့် အိပ်တတ်သည်။ အဘွားနှင့် မအိပ်ခင်တွင် စကားတတ်သော သူမက တောင်မေးမြောက်မေး မေးကာ ကပ်ချွဲချွဲ၏။ အဘွားကလည်း မမောနိုင်အောင် ပြောပြလျက်ရှိသည်။ အဘွားက သူမကို ခုလို မဆော့စေချင်ကြောင်း ပြောလာသည်။ သူမက “အဘွားမဆော့စေချင်လျှင်လည်း မဆော့တော့ဘူး” မိန်းကလေးပီပီသသနေမယ်” ဟု ပြောရင်း ကတိပေးသည်။ အဘွားက ကတိတည်ရင် ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် စက်ဘီး

ပိုးသံ ခြံစိုး (ပုံ ၅၁)

ဝယ်ပေးမည်ဟု ပြော၏။ “ဘွားပိုက်ဆံတွေ ကုန်မှာပေါ့ ဘွားကလည်း” လို့ ပြောလိုက်သောအခါ “ညည်းမာမိဆီကလည်း တောင်းပေါ့၊ ဘွားပြောထားတာပဲ၊ နောက်ရက် သူနှင့်သွားအိပ်၊ ခု စိတ်ဆိုးနေတာ ရိုက်လိမ့်မယ် မသွားနဲ့ကြားလား” လို့ ပြောလိုက်သော အခါ . . . “ဘွားက တောင်းခိုင်းတာနော်၊ ပိုးက ပူဆာတာ မဟုတ်ဘူး” လို့ အလည်ကျ အတွန့်တက်လိုက်သေး။

“မာမိ” အသံတိုးတိုးလေးနှင့်

“ဘာလဲပိုး ပြော”

“ပိုး စက်ဘီး လိုချင်တယ်၊ စက်ဘီး စီးချင်တယ်၊ ကျောင်း

သွား ယူချင်လို့”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

“စက်ဘီး ဝယ်ပေးနော်”

“အေးပါအေး ငါဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ ခဏ ခဏ မပူဆာနဲ့နော်၊ ညည်းအဘွားက ကျောင်းတက်ဖို့ ဝယ်ပေးချင်တာ ငါက ညည်းကို စိတ်မချဘူး၊ တိုက်မိ ခိုက်မိမှ စိုးတာ၊ သူက အပြင်ထွက် မဆော့စေချင်ပေမယ့် ဒီစက်ဘီးကလည်း အပြင်ထွက် အစီးသင်ရဦးမှာ၊ တိုက်လို့ ကွဲလို့ ဒူးကွဲရင် မထူးဘူး အပျို ဖြစ်ပြီနော်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မာမိကလည်း” ဟုသာ ပြောလိုက်ရသည်။ မကြာမီ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း ရလေသည်။

စက်ဘီးစီးရသည်နှင့် အပျိုဖြန်းစလေး မိပိုးတစ်ယောက် ခြေစင်္ကြာဖြန့် အိမ်မက်ပဲ၊ စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်

နင်းစက်ခိုတဲ့ . . . အလှမ်းချို

တာရိုးလမ်းပေါ်တွင် စက်ဘီးစီးသင်ခြင်း၊ မုံရွာဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်း စက်ဘီးစီးသင်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်လေသည်။ မိခင်ဒေါ်မြတ်နိုးခင်ကတော့ လှမ်းအော်ခေါ်နိုင်သော “ဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်းထဲမှာပဲ သင်နော်” ဟု မှာ၏။ အဘွားဖြစ်သူကိုခေါ်ကာ ပိုးပိုးကတော့ မိခင် လှမ်းခေါ်ခြင်းအသံ၏ ကြားနိုင်လောက်သော နေရာတွင် မစီးဘဲ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်း ဘေးအထိ အဝေးဆုံး သွားစီးလေ့ရှိသည်။

အိမ်အပြန် ပိုက်ဆာ၍ အိုးခွက်လှန်လျှင်

“မိပိုး . . .”

“ရှင် မာမိ” ဇက်ကလေးပုကာ . . .

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် လည်နေနော်၊ ငါ မပြောချင်ဘူး၊ ထမင်းဟင်းချက် သင်ပေးမယ်၊ စက်ဘီး စီးတတ်ပြီမို့လား . . . တော်ရောပေါ့၊ အညာဒေသမို့သာ နှင် ဘယ်နား ရှိတယ်ဆိုတာကို ငါ ကြားရ သိရတာ၊ မန္တလေး ရန်ကုန်ဆို ငါ ဘယ်ရှာရမှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ အမေ့ကိုလည်း မေ့ထား၊ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အိမ်တပ်ပါလား၊ အဘွားဖြစ်သူကလည်း နောက်က တန်းလန်းလိုက်နေရတာ သူမှာလည်း အသက်ကြီးပြီး ကျန်းမာရေးက ရှိသေးတာ”

“မာမိကလည်း ပိုး ထမင်းဟင်းချက် သင်မှာပါ၊ စက်ဘီး စီးတတ်ပါပြီ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို သင်မှာပေါ့၊ မာမိ သင်ပေးလေနော်”

မာမိက “တကယ်ပြောနေတာနော် ပိုးလေ၊ ပိုး စက်ချုပ်ရော သင်ရင် လက်ကောက်တစ်ရံ လုပ်ပေးမှာ၊ တကယ်တတ်အောင်

ပိုး သဲဖြူစိုင်း (ပုံ ၅၁)

သင်ခင်ပေါ့" လို့ ဆိုတာမျိုးနှင့် မာမိက သူ့ကို မိန်းမပီသအောင် ပုံသွင်းပုံက ပိရိစ္ဆာ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ သူမ၏စိတ်ကို ဆွဲဆောင်မှု က တကယ်ကို လှလှပပ။

တစ်နေ့ ပိုး စက်ဘီးစီးရာနောက်သို့ "အဘွား အလွန် မောလို့ မလိုက်နိုင်ဘူးကွယ်" ဆိုကာ ပိုးတစ်ယောက်တည်း သင်နှင့် စက်ဘီးစီး ထွက်ခဲ့ရာမှ...

"ပိုးပိုး ညည်းအဘွား ဆုံးလို့" အိမ်မှ လိုက်ခေါ်ခြင်း ခံရသည်။ ဦးထော် လိုက်ခေါ်ခဲ့ရာ "ဘထော် အဘွားမနက်ကမှ အကောင်းပါ" "လူကြီးဆိုတာ ဒီလိုပဲ ပိုး၊ လာမြန်မြန်..." လို့ ဆိုကာ ပိုး အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ပိုးအဘွားဆုံးပြီးသည်နှင့် အဘွား၏ လစ်ဟာသွားသော အိမ်တွင်းမှနေရာလေးများတွင် မိခင် ခေါ်မြတ်နိုးခင်က အစား ဖြည့်ကာ လုပ်လာသလို တစ်ဖက်မှ ပိုးကိုလည်း ယုယချစ်ခင်မှု များ ယခင်ကထက် ပေးလာသည်။ ပိုးကတော့ အဘွား၏ အသည်းမို့ ကလေးပီပီ သံယောဇဉ်ကြီးကာ အဘွားကို ဖမ်းတ လျက် လွမ်းမဆုံး ညီမဝမ်းကွဲများနှင့် စက်ဘီးစီးထွက်ခြင်းတွေ ရပ်ကာ ပိုး အိမ်တွင်းအလုပ်နှင့် ရှုပ်လေသည်။

"အန်တီ မမပိုးရော"

ညီမဖြစ်သူ သင် အသံကြားလိုက်သည်နှင့် "ငါ ဒီမှာဟေ့" လို့ လှုပ်ခတ်စွာ ပျာယာခတ်သော သူမအ

"မိပိုးနော် ပြီးရင် ဟိုဟာတိုက်၊ ဒီဟာ ကျကွဲမဖြစ်စေနဲ့"

မာမိက လှမ်းပြောရင်း "ညည်းကတော ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်မှာ အလုပ်မရှိဘူးလား၊ မိန်းကလေး အိမ်လည်ကောင်းတာ

နင်းစက်ခိုတဲ့... အလွမ်းချို

မဟုတ်ဘူးနော်"

တူမဖြစ်သူကိုလည်း ရန်လုပ်စမြဲ၊ "မာမိရာ မပြောပါနဲ့၊ သမီးတို့မှာ ညီမဆိုလို့ ဒါပဲရှိတာပါ" လို့ ပြောလျှင် "တည့်အောင် နေနော်" ဟု မှာပြီး ကျောခိုင်းသွား၏။ သို့သော် နားကတော့ သူမတို့ပြောသမျှ နားစွင့်ကာ "ဟဲ့ ဘယ်သူ ဘာလုပ်တာလဲ" ပြောနေသော စကားလုံးများကို ဝင်ဝင်ဟောက်၍ သူ သိသည် ဆိုသလိုမျိုး မေးတတ် ထောက်တတ်သည်။

တစ်နေ့ မာမိ အလုပ်မှ ဆိုင်သိမ်းပြန်လာချိန် ပိုးတစ်ယောက် ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုကြောဆွဲနေသည်။

"ဟဲ့ ပိုး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ မာမိ ပြော စမ်း... ပြောလေ"

"မာမို့ ပြောလေ" "သမီး ပြော"

"မာမိ... ဟင့်... ဟီး၊ အီး"

"ပြောပါသမီးရယ်၊ မာမိ ရင်တုန်လိုက်တာကွယ်"

"မာမိ နောက်အိမ်ထောင်ထူမှာဆို ဟုတ်လား"

"သမီးကို ဘယ်သူပြောတာလဲ ပြောလေ၊ ပြောစမ်း မာမို့ကို"

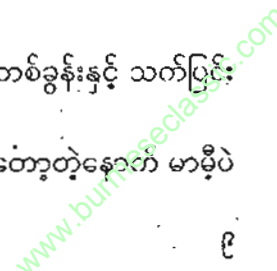
"မာမို့ဦးလေး ဘိုးထော် ဘိုးထော် ပြောတာပေါ့"

"ခက်တာပါပဲကွယ်"

"မာမိ ဟုတ်... ဟုတ်လားဟင်"

"သမီးရယ် အင်း" ဟူသော စကားတစ်ခွန်းနှင့် သက်ပြင်း ချရင်း ဆိုလေသည်။

"မာမိ ပိုးမှာ... ပိုးမှာ အဘွားမရှိတော့တဲ့နောက် မာမို့ပဲ

ပိုးသဲကြွစိုး(ပုံရွာ)

နှင်းစက်ခိုက်... အထွန်း

ချစ်လာတာ၊ မာမိနဲ့ပဲ နေလာတာ၊ မာမိရယ်... ပိုးမာမိနဲ့ပဲ နေချင်တာ၊ ပိုး ဘယ်လိုနေရမလဲ မာမိရာ”

“သမီးရယ်... မာမိအိမ်ထောင်ရေးအတွက် မာမိ အတော် စဉ်းစားပါတယ်၊ ခုဟာက သမီးလေး ရွေးရေးလေ၊ သမီးလေးအတွက်”

“သမီး မမြင်ချင်ပါဘူး”

“သမီးရယ်... မာမိအိမ်ထောင်ရေးအတွက် မာမိ အတော် စဉ်းစားပါတယ်၊ ခုဟာက သမီးလေးရွေးရေးလေ၊ သမီးလေးအတွက်”

“မာမိဘေးမှာ တခြားဘယ်သူမှ ဘယ်ယောက်ျားမှ မရှိစေ ချင်ဘူး၊ သမီးပဲနေချင်တာ၊ တခြား ဘယ်သူမှ မမြင်ပါရစေနဲ့ မာမိရယ်နော်၊ မာမိသမီးလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီပဲ၊ မာမိနဲ့ အတူတူ ရုန်းကန်မှာပေါ့၊ သမီးနဲ့ မာမိ ဘာမှမလိုအပ်ပါဘူး မာမိရယ်နော်”

“သမီးရယ်... အဲဒီအရွယ်ရောက်တာကိုက ခက်တာပေါ့၊ သမီးရဲ့... သမီး သိရဲ့လား”

ထိုနေ့မှစ၍ ပိုးပိုးတစ်ယောက်မှာ မာမိအပေါ် ရွဲ့တတ်၊ စောင်းတတ်လာသည်။ မာမိက ဒါဆို သူမက ဟိုဟာ ဖြစ်လာ သည်။

“ပိုး မာမိအကျိုးတွေချုပ်ပြီးရင် ခေါင်းအုံးဖုံးလေးတွေ ပန်းထိုးပါလား”

“ပိုး ခါးတွေ နာနေပြီ မာမိ၊ နောက်မှ လုပ်ပေးမယ်”

“မာမိက ပိုးကို ခါတိုင်းလိုပဲ ဆုချမှာပါကွယ်။ မာမိ ဈေးရောင်းတဲ့ အမြတ်ထဲက ပိုးအတွက် မာမိစုထားနေကြလေ၊ ပိုး ဘာလို ချင်လဲ ပြော၊ မာမိ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဝယ်ပေးရမလဲ ပြော”

“တော်ပါ မာမိရာ၊ မာမိမှာ အဲသလို အရည်အချင်းတွေ ရှိလို့၊ ဟိုလူကြီးက မျက်စောင်းထိုးတာပါ၊ မာမိကို အပိုင်ကြံ တာရယ် ပိုးသိတယ်”

“သမီး ပိုး” မာမိက ဟန့်တားသော်လည်း ပိုးတစ်ယောက် မျက်ရည်များ ဝိုင်းကာ နှုတ်ခမ်းများက တုန်ယင်လျက်။

ပိုး မာမိနားမှ ထရပ်ကာ စက်ဘီးရှိရာသို့ ခြေလှမ်းများ ရွေ့လိုက်သည်။

“ပိုး ဘယ်သွားမှာလဲ သမီး”

“သင်တို့ တုတ်တုတ်တို့နဲ့ လေညင်းခံ သွားမလို့”

“မြန်မြန်လာနော်၊ မာမိ လည်တာ မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ” ဟုသာ ပြောလိုက်သည်။ ဘဝင်မကျသည့် လေသံနှင့် ဂျစ်တူးတူးပုံစံ ပေါက်နေသည်။

“သင်ရေး... ညီမလေး သင်”

“လာပြီ မမပိုး ဘယ်လဲ”

“စက်ဘီးစီး”

“ဟာ! မမပိုး အန်တီ ပြောခဲ့လား”

“တုတ်တုတ်ရော”

“မရှိဘူး၊ ဘလေးနဲ့ အပြင်လိုက်သွားတယ်”

ပိုးသံဖြူစိုး (ပုံစွာ)

“အန်တီ သိလို့လား၊ မမိပိုးရဲ့”

“လျှာရှည်ပြန်ရော၊ နင်ကလည်း ဒါပဲ မေးနေ”

“တော်ကြာ ဗိုက်ကြောဆွဲခံရမှာ သင် ကြောက်လို့ပါ”

“လာပါ၊ ငါ့တာဝန်ထားပါ၊ ငါ ပြောပြီးမှ လာတာ”

“သင် ငါ ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ မမိပိုး၊ ဘာလဲ”

“မာမီ ယောက်ျားယူမလို့တဲ့”

“သင်လည်း ကြားပါတယ်၊ မမိပိုးကို မမေးရဲလို့ပါ”

“ငါလေရှက်လိုက်တာဟယ် စိတ်လည်းညစ်တယ်၊ တကယ်

ပါ၊ ငါလေ မာမီကိုသိပ်ချစ်တာ၊ မာမီက ငါ့အတွက် မိခင်ကောင်း
ပါ၊ မာမီဘေးမှာ ဘယ်ယောက်ျားမှ ငါ မရှိစေချင်ဘူး၊ ပထွေးဆို
တာချည်းလည်း သိပ်စက်ဆုပ်တာပဲ”

“ခက်တာပဲ မမိပိုးရော၊ ခုဟာက လူကြီးတွေ ကိစ္စအားလုံးက
အန်တီကို တိုက်တွန်းသလို ဖြစ်နေတာ”

“အဲသလို တိုက်တွန်းလို့ မာမီစိတ်ချမ်းသာရင် ငါကျေနပ်
ပါတယ်၊ မာမီ စိတ်ဆင်းရဲရင် ငါလည်း စိတ်ဆင်းရဲမှာ၊ ဟိုလူကြီး
ကြည့်ရတာ ရှိုးသမား၊ အဝတ်အစားက ကြော့ကြော့နဲ့ ဆံပင်
ကေကလည်း အမောက်နဲ့၊ ငါဖြင့် ကြည့်မရပါဘူးအေ၊ ငါ
ညတိုင်း ငိုနေရတယ်၊ မာမီကို နှမြောတယ်”

အ ပို င်း ၊ ၃ ၊

“လမ်းကြောင်းတစ်ကွေ့... အချစ်တွေ့”

“ဟာ မမပိုး၊ ရွှေ့မှာ စက်ဘီးတစ်စီး လာနေတယ်၊ ဘေးကွေ့ ဘေးကွေ့ဦး”

“အယ် ဒုက္ခပဲ”

စက်ဘီးလက်ကိုင်က ဒေယီးဒယိုင်ဖြစ်သွားလျက် လူကလည်း ပုံပန်းမကျစွာနှင့် ပိုးပိုး စိတ်တိုသွားလျက် “ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ စက်ဘီးစီး ရမ်းကားလှချည်လား” ပါးစပ်မှလည်း ဒေရောသောပါးရန်လုပ်ရင်း ယိမ်းယိုင်သွားသော စက်ဘီးကို မြေပြင်ပေါ်ထိ လဲကျမသွားရန် ပိုး ကြောက်အားလန့်အား ထိန်းကာ လူကလည်း စက်ဘီးခွကြားတွင် ခြေထောက်နှစ်ဖက်က ကိုးရိုးကားနား ပါးစပ်မှလည်း တစ်ဖက်လူကို လှမ်းရန်တွေ့လျက်ပင်...

သို့သော် တစ်ဖက်မှ မင်းညိုခန့်က အရွယ်ငယ်ငယ် ညီမအရွယ် ကောင်မလေး၏ စွာတေးလန် အသံကြားပြီး မခံချင်

စိတ်ဖြင့် ဘုတောပြောမည်အလုပ်တွင် ကောင်မလေး၏ မျက်နှာကို မျက်နှာချင်းဆိုင် မော့ကြည့်လိုက်ရာ အသားဖြူဖြူ ပါးမို့မို့လေးနှစ်ဖက်မှ ပါးကွက်ကြားပါးပါးလေးနှင့် မျက်ဝန်းစိစက်စက်တို့က ပဉ္စလတ်ကင်းသော စူးရှခြင်း ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးဖြင့် မင်းညိုခန့် အရှိုက်အတွင်း... တစ်စစီ ပျော့ပျောင်း... အနှူးပေးလိုက်ရ၏။

ကြည့်စမ်းပါဦး... နှုတ်ခမ်းပုံစံလှလှလေးရဲ့ တိုင်ပင်ခံမယ့် စကားကြမ်းတချို့က အခြားမိန်းကလေးတွေလို ရန်ထောင်သံမပေါက်သလို ဝမ်းနည်းစွာ ငိုသံထွက်လျက် သနားစရာ မာယာမဲ့သည့် တကယ့်အဖြူရောင် အလှစစ်၊ တန်ဆာဆင်အလှကင်းတဲ့ အလှစစ်ပိုင်ရှင် ကောင်မလေး။ သူမ၏ပုံစံချခြင်းကင်းမဲ့တဲ့ သဘာဝအလှတွေရဲ့ ဖမ်းစားမှုကြောင့် မင်းညိုခန့် တစ်ယောက် ငုယာကျားတို့ထုံး နှလုံးမူကာ စချင်ချင်၊ ကလီချင်ချင် စိတ်ကို မမြှိုသိပ်နိုင်တော့ပဲ...။

“ကျွန်တော် မများပါဘူးဗျာ၊ အမိ မှားတာပါ။ သေချာပြန်ကြည့်ပြီး လာတဲ့လမ်းကြောခြင်း ယှဉ်ကြည့်လေ၊ အမိက ဘာတွေ တွေးနေမှန်းမှ မသိတာ၊ ဧကန္တတော့ အဟံ”

“ရုပ်ကိုက ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ ပါးကွဲမယ်နော်”

“စွာလှချည်လား မျက်နှာလေးက (Baby face) နဲ့ တကယ်စွာပါလား”

“ရှင့်အလုပ်လား”

“ကျွန်တော့်အလုပ်လား လောလောဆယ်တော့ လည်ရာပြန်စားခရီးအလုပ်ပေါ့”

“သင် နာသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကျွန်တော့်နာမည်ရော မှတ်ထား... မင်းညိုခန့်တဲ့”

‘ကျက်သရေ’ ဟု ဆိုကာ ပိုးနှုတ်ခမ်းကို မွဲကာ စက်ဘီးကို စီးထွက်လာခဲ့သည်။

“သင်၊ မမပိုးတို့ ဘုရားကျောင်းဖက်ဝင်ပြီး ဆုတောင်း မယ်နော်”

“သွားလေ၊ မမပိုး သဘော”

“အေးချမ်းချင်လို့ပါ သင်လေးရယ်”

“ပြီးတော့ ဧကရာဇ်ပင်ကြီးအောက် ထိုင်မှာမို့လား မမပိုး”

“အေးပေါ့”

“သိပြီးသားဗျာ”

ပိုးတစ်ယောက် စိတ်ညစ်လျှင် အမြဲတမ်း ထိုဧကရာဇ်ပင် ကြီးအောက် ထိုင်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာလေးက သူမရဲ့ ဘဝမှတ်တိုင်လေးတစ်ခုထဲ အပါအဝင်မှာ အရေးပါဆုံး သူမ အနှစ်ခြိုက်ဆုံး နေရာလေးတစ်နေရာပေါ့။

“မမပိုး ဆင်းမယ်နော်”

“အေး အေး ဆင်းလေ”

“မမပိုးဘာသာ ဆုတောင်းတော့နော်၊ သင် ဒီကနေ ထိုင်စောင့်မှာ”

“အဝေးတွေ မသွားနဲ့နော် ကြာနေမယ်”

သူမ ဘုရားကျောင်း လှေကားများအတိုင်း တက်လာကာ

ဘုရားကျောင်းအဝင်မှ စတင်ဝတ်ပြုပြီး ရှေ့ဆုံးခုံတန်းရှည်သို့ သွားထိုင်ကာ မာမိကိစ္စများ၊ မာမိ ဟိုလူကြီးနှင့် မယူဖြစ်ပါစေ နဲ့... မယူဖြစ်ပါစေနဲ့တော့ မာမိရယ်” ဟုသာ ပါးပြင်နှစ်ဖက် မှလည်း မျက်ရည်စီးကြောင်းတို့နှင့်ပေါ့။ မာမိ ပြောပြောနေတဲ့ စိတ်ခိုင်ဖို့၊ လောကဓံကို ခံနိုင်ဖို့ဆိုတာ ချက်ချင်း မဆိုလောက် ပါဘူး။ နောက်တွင် တိုးရင်း ဆုတောင်းရင်း၊ ဆုတောင်းပြီးသည် နှင့် ဧကရာဇ်ပင်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပိုးမျက်လုံးလေးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။ ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းများ ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အမြန်သုတ်တင်လိုက်သည်။ သင်နှင့် စကားပြောနေသော စောစောပိုင်းကလူ။

“သင် သိလို့လား”

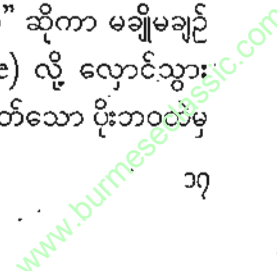
“ဟင့်အင်း” သင် စောစောလောက်က မသိပါဘူး၊ ကိုကိုကြီး ပြောပြလို့ သိတာ။ သင်တို့ အိမ်နားမှာတင်နေတာ ဒေါ်လေးကြည်သားတဲ့ တက္ကသိုလ် စာမေးပွဲဖြေပြီး ကျောင်း ပိတ်ရက်မို့ ပြန်လာတာတဲ့ ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်လား ကိုကိုကြီး၊ ဟုတ်တယ်နော်”

“အင်းပေါ့ သင်ရဲ့”

ဟု ပြောလျက် သူ့ကို အတိုင်အဖောက်ညီနေကြသော သင်နှင့် ဟိုလူ။

“ကိုကိုကြီး ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ဦးမယ်” ဆိုကာ မချီမချင် မျက်နှာနှင့် ပိုးဖက်လှည့်ကာ (Baby face) လို့ လှောင်သွား ပြန်၏။ ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးတတ်သော ပိုးဘဝထဲမှ

ဒီလိုယောက်ျားမျိုး ဝင်ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ပိုး ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး။

“သင် ယောက်ျားတွေနဲ့ မပတ်သက်နဲ့လေ တော်ကြာ မာမီ သိသွားရင် အခေါက်ခံရဦးမယ်”

“သူ့ လာမိတ်ဆက်တာ သင် သွားပတ်သက်တာမှ မဟုတ်တာ မမပိုးကလည်း”

“မမပိုး ဟိုနေ့က ကိုအောင်ကတောင် မေးနေသေးတယ် သိလား”

“လာပြန်ပြီ ငါမကြိုက်ပါဘူးဆို နင်ကလည်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“သိပါတယ်၊ သူက မမပိုးအကြောင်းပဲ မေးနေတာ သင် ကိုလည်း မုန့်တွေ ဝယ်ကျွေးတာ အများကြီးသိလား”

“နင်နော် မာမီပြောသလို မုန့်မက်မနေနဲ့ တော်ကြာမှ ဒုက္ခ ဖြစ်နေမယ်၊ ယောက်ျားတွေက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ နင် လည်း ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ လာ မြန်မြန်ပြန်မယ်”

ညီမနွှဲယောက် စကားများကာ ပြန်လာကြသည်။ အိမ် ရွှေ့ရောက်တော့ မာမီက ထွက်ကြိုနေသည်။

“ကြာလိုက်တာ ပိုးလေးရယ် . . . မာမီ စိတ်ပူနေတာ ဘယ် တွေ ဝင်နေတာလဲ”

“ဘုရားကျောင်းတက်နေလို့ပါ မာမီ”

“ဟုတ်လား မာမီက အလည်လွန်နေတယ် ထင်တာ၊ ထမင်း စားမယ်လေ၊ မာမီ မစားဘဲ စောင့်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မာမီနောက်မှ စက်ဘီးသွင်းကာ အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“မာမီ ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေက ပိုးအကြိုက်လေ၊ ချဉ်ပေါင် ရွက် မျှစ်ချဉ်ရည်ဟင်း၊ တညင်းသီးနဲ့ ငံပြာရည်ဖျော်၊ ငရုတ်သီး ထောင်း၊ ကြက်သားကာလသားချက်နဲ့ပေါ့”

ခါတိုင်းလိုဆို “ဟေး မာမီကွ” လို့ ထအော်ကာ မာမီခါးကို ဖက်ကာ ပွတ်သပ်ပွတ်သပ်နှင့်ပေါ့။ ယခုမူ တခြားစီ။

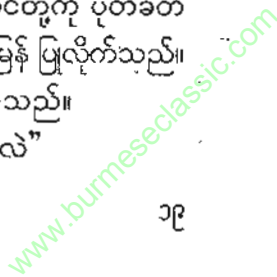
“ပိုးလေး လက်ဆေးချေနော်၊ ပြီးရင် မာမီဖို့ သောက်ရေ ရော၊ လက်သုပ်ပုဝါရော ယူခဲ့၊ မာမီ ထမင်းပွဲပြင်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မာမီ” ဟု ဖြေရင်း အိမ်နောက်ဖေးသို့ လက်ဆေး ထွက်ခဲ့သည်။ မာမီလက်ရာ စားချင်မိသည့်စိတ်နှင့် ဗိုက်က ယခုမှ ပို၍ဆာလာသလို ဖြစ်လာသည်။ မာမီက ပိုးရဲ့မာမီ ပိုးထက်အစစအရာရာ အချက်အပြုတ် အကုန် ပိုးထက် တတ် တာပေါ့၊ ပိုးလည်း မာမီခြေရာမီအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ပိုးကို မာမီက အမြဲတော်စေချင်၊ လိမ္မာစေချင်သည်။ ယခု ပိုးက ဆိုးစပြုနေသည်။

“ပိုး ထိုင်လေ သမီး စားလေ လာ” မာမီ၏ ကြင်နာသော အသံ . . . ယုယုယယ ထည့်ပေးနေသော ဟင်း၊ ထမင်းများကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ မျက်တောင်တို့ကို ပုတ်ခတ် ရင်း မျက်ရည်ထိန်းသောအကျင့်ကို အလျင်အမြန် ပြုလိုက်သည်။

“မာမီ” နှုတ်မှ တိုးညှင်းစွာ ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ပြောလေ ပိုးလေး၊ ဘာလိုချင်သေးလို့လဲ”

ထမင်းနှင့် ဟင်းတို့ကို ရောနယ်ရင်း တစ်လုတ်စားကာ
“သိပ်ကောင်းတာပဲ သိလား၊ မာမီ ဒီနေ့ ပိုလှနေသလိုပဲ”

“အဲဒီမြောက်သံ မာမီနားထဲမှာ မကြားရ၊ မချိုမြိန်ရတာ
ကြာပြီ ကလေးရယ် သိလား၊ တစ်လပြည့်တော့မယ်ထင်ရဲ့”

“မရှိသေးပါဘူး မာမီရာ၊ အခုမှ ရက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်
ပဲ ရှိသေးတာပါနော်”

“မာမီလိုပဲ ပိုးလည်း မနေတတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို
ကျင့်ထားမှ ပိုး နောင်ကို နေတတ်မှာလေ”

“ပိုးလေး... သမီးရယ်... ဆက်မပြောနဲ့တော့နော်၊
သမီး ထမင်းပဲ ဘုရားမှာဆုတောင်းစား”

“အင်း” ဟု ခေါင်းညိတ်ရင်း ထမင်းကို ငုံ့စားကာ သူမ
စကားသံတို့ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မာမီကလည်း ထမင်း
စားပြီးသလိုနှင့် ထသွားလေသည်။ “မာမီရယ်” ဟု သူမရင်ထဲ
မှာလည်း ဆို့နှင့်နေသည်။

အ ပို င် : (၄)

“ညည်းကလည်း ကလေးကျလို့ ဆော့တုန်းပဲလား”

“ပိုးက ကလေးပဲ၊ ဦးလေးနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဦးပြောခိုင်းတာ မေ့လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ညည်း ဉာဏ်ကောင်း မကောင်း သိရတာပေါ့ သမီးရာ၊ သွားမယ် နော်”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်း သမီးဟု အဆုံးသတ်သွားသော ထိုလူကြီးကို ကြည့်ကာ ပိုး ပို၍ ကြည့်မရ ဖြစ်သွား၏။ ရုပ်က ဘိုကပြား ဆန်သလို ချောသည်လို့ အတိထားမိသည်။ “မာမိက ဒါကြောင့် မငြင်းတာနေမှာ” မာမိကို မဆီမဆိုင် အပြစ်တင်လိုက်သည်။ ခြေဆောင်ကာ စိတ်တိုမှုဖြင့် အိမ်ရှေ့လသာဆောင်မှ မာမိ တယုတယ စိုက်ထားသော အုန်းပင်ကို ကပ်၍ တွယ်စိုက်ထား သည့် သစ်ခွပန်းများဆီသို့ လက်လှမ်းကား သစ်ခွအနွယ်အမြစ် များမှ အခြောက်တချို့ကို ယူကာ ချို့ဖဲ့ပစ်လိုက်သည်။ ခုလောက် ဆို ဟိုလူကြီးနှင့် မာမိ စကားပြော ရယ်မောနေလောက်ပြီ။ သူမသာ ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း၊ သူမဘဝ မကြာမီ ဒီလိုနှင့် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တော့မည်။

“မြတ်နိုးခင်” “ခင်ရေ”

အိမ်ရှေ့မှ တကြော်ကြော်အော်သံကြောင့် ပိုး အပြေးအလွှား အိမ်ရှေ့ထွက်လာသည်။ ဟိုလူကြီးအသံကို မကျက်မိပေမယ့် ရုပ်ကို အလွတ်ရစွာ အသေမုန်းသော ပိုးအမုန်းဆုံးလူ။

“ခင်ရီလား ကလေး”

“မာမိ မရှိဘူး၊ အထည်ဆိုင်မှာပေါ့၊ ဈေးမသိမ်းသေးတော့ ဈေးမှာရှိမှာပေါ့”

“ဘကြီးထော် ဟိုဘက်အိမ်မှာရှိလား”

“မရှိဘူး၊ ကြီးလေးပဲရှိတာ၊ ဘကြီး ချောင်းဦး ဘုရားကျောင်း သွားတက်တယ်”

“ဒါဆို ဦး ညနေကျတော့ ပြန် လာမယ်လို့ ဘကြီးထော်ကို ပြောပေးနော် ဟုတ်လား”

“ကြီးလေးရှိသားပဲ၊ ပိုးက မေ့တတ်တယ်၊ ဆော့ရင်း မေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကိစ္စရှိရင် ကြီးလေး ဝင်ပြောလေ”

အ ပို င် : (၅)

ဝေခွဲလိုအဖြစ် . . . မိခင်ရဲ့အချစ်

“ကြီးလေးရေ” “ကြီးလေး”

“ဟေ. . . ဘာတုန်း၊ ပိုးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီး မာမိခိုင် လိုက်မလို့”

“သမီး ဒီနေ့မနက်စာ အိမ်တစ်ယောက်တည်း မစားချင်ဘူး၊ ပျင်းသွားပြီ၊ ကြီးလေးတို့နဲ့လည်း မစားချင်ဘူး၊ အိမ်ကို ခဏလေး ကြည့်ပေးပါနော်၊ ပိုး မာမိနဲ့ ထမင်းသွားစားချင်လို့ စားပြီး ပြန်လာမှာပါ ကြီးလေးရဲ့၊ နော် ကြီးလေး”

“တော်ကြာ ညည်းအမေက တစ်ယောက်တည်းလွတ်လိုက် လို့ ကျုပ်ကို အပြစ်တင်နေပါဦးမယ်အေ၊ ညည်းကို သူက သိပ်ချစ်တာ”

“သိပ်ချစ်တာ. . . သိပ်ချစ်တာတဲ့လား ကြီးလေး” ရှေ့ မာမိ က သူမကို သိပ်ချစ်တယ်ဆို ဘာလို့ အခုလိုဆုံးဖြတ်တာလဲ၊

ပိုးသဲဖြူစိုး(ပုံ ၅၇)

နင်းစက်ခိုက်... အလွယ်ချို

ကြီးလေးတို့ ဘာလို့မတားတာလဲ၊ မေးချင်သော်လည်း မမေး
မိရန် စက်ဘီးကို အမြန်စီး၍ အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။

မာမီဆိုင်ထဲကို သူမ အဝေးမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ထင်သည့်အတိုင်း ဟိုလူကြီး၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

“မာမီရေ” အဝေးမှ ကုန်းအော်လိုက်သည်။
“ဟဲ့ ပိုး အမောတကောနဲ့ မိန်းကလေးလေ ဣန္ဒြေရမှ
မာမီ ကြိုက်တယ်လို့ မှာထားတယ်လေ”

“သိတယ် မာမီ၊ ပိုး ပိုက်ဆာလို့ မာမီနဲ့အတူ စားချင်စိတ်
ရှိလို့ စားချင်စိတ်ပေါ်လာလို့ အိမ်မှာလည်း ကြီးလေးနဲ့
နှစ်ယောက်တည်း မစားချင်လို့”

“ကဲလာ၊ ဒါဆို ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ဆိုင်ပေါ်တက်ခဲ့”
“အစ်ကိုသော်ရေ အဲဒါပဲကြည့် သမီးက သိပ်နွဲ့ဆိုး ဆိုးတာ
တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပိုဆိုးတယ်”

“ကလေးကိုး ခင်ရဲ့”
ပိုးဖက်လှည့်ကာ ခေါင်းကို လာပုတ်သည်။ “ညည်းက
ခင်ရဲ့ အသည်းပါလား၊ ခင်ရဲ့ တကယ့်အသည်းပဲအေ” တဲ့။

ကြားထဲက မနာလိုဖြစ်နေသော လူကြီး။ ပိုးကလည်း
ဘယ်ရမလဲ အစကတည်းက မျက်ကြောမတည့်သော မာမီ၏
ထိုလူကြီး အစ်ကိုသော်ကို ခြေထောက်မှ ဖိနပ်ကို ချွတ်မလို
လုပ်ရင်း ငုံ့ကာ ထိုင်ခုံ၏ဘေးအဆင်းတွင် ထိုင်နေသော
ထိုလူ၏ ခြေထောက်ကို ပိုးဖိနပ်နှင့် တက်နင်းချလိုက်သည်။
သက်သက်မဲ့ပေါ့။

သို့သော် ထိုလူက မာမီမျက်နှာနှင့် ပြုံးလို့ပေါ့။
“နောက်ဆို သမီးရယ်၊ မာမီရယ်၊ ဦးရယ် သုံးယောက်ဆို
ထမင်းဝိုင်းက ပျင်းစရာမကောင်းတော့ပါဘူး သမီးရဲ့၊ ပိုစည်ကား
လာမှာသိလား” တဲ့ နားထဲမှာ အမှတ်မထင်ကြားရသော ထို
စကားက ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သွားလျက် စားချင်သောစိတ်တို့
လည်း ပျောက်ပြယ်လွင့်ပြယ်သွားကာ ထမင်းချိုင့်ဆီသို့ လှမ်း
နေသော လက်တံ့လည်း အလိုလို ပြန်ရုပ်သိမ်းမိတော့သည်။

“သမီး”
နားလည်သဘောပေါက်ပြီးသော မာမီက အကင်းပါးလျက်
“မာမီထင်တယ်၊ သမီး လိုက်လာမယ်လို့ အစ်ကိုသော်က
ပြောပြတယ်လေ၊ သမီး ဆာသလို မာမီလည်း ဆာတာပေါ့၊
သမီးနဲ့ စားချင်စိတ်ရှိလို့၊ သမီးလာမယ်ဆိုတာ သိနေလို့ မာမီ
မစားသေးဘဲ စောင့်နေတာ၊ သမီးမပါတဲ့နေ့၊ သမီးမလာရင်
မာမီဖြင့် မနက်စာထမင်းကို ဒီမှာစားရတာ ဘယ်တော့မှ
မစားနိုင်ဘူး၊ သမီးလာတော့ မာမီထမင်းပိုစားနိုင်တာပေါ့ သမီး
မျက်နှာလေးကြည့်ရင်း”

“တကယ်လား မာမီ” မျက်ဝန်းကို ဟိုလူကြီးဖက် ရွှေ့ကာ
မေးချလိုက်သည်။

“တကယ်ပေါ့ သမီးရဲ့” ဟု ဆိုကာ မာမီရယ်နေသည်။
လူကြီးရှက်တော့၊ လူကြီးရှက်တော့ ရယ်ဆိုသလိုမျိုး မာမီ
ရယ်တာ ပိုးလည်း ရိပ်မိတာပေါ့နော်။ ဟိုလူကြီးရှိတော့ မာမီ
ဆာမှာမဟုတ်ပါဘူး။

“ခင် အစ်ကိုသော် ပြန်နားဦးမယ်၊ ညနေကျမှ တိုင်ပင်

ပိုးသဲဖြူပိုး (ပုံရွာ)

ကြွတာပေါ့၊ ဦးလေးထော်လည်း ပြန်ရောက်ရင် ခင်ပြောထားနှင့်လေနော်”

“ကောင်းပြီ၊ အစ်ကိုသော်”

“ဟိတ် ကလေး ပြန်မယ်”

“နာမည်ရှိပါတယ်၊ ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါအေး၊ ဦး မှတ်ထားလိုက်ပြီနော်”

“ပိုး သမီးရယ်” လို့သာ မာမိက ပိုးကို အပြစ်မတင်ဘဲ သနားသလို ပြောကာကြည့်ရင်း သားအမိမျက်ဝန်းချင်း စကားပြောကြ၏။

“ခင်ရေ သွားပြီဟေ့နော်” ဟိုလူကြီး၏ စကားသံကြောင့် မာမိမျက်နှာလွဲသွားသည်။ ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာဖက်လှည့်သောအခါတွင် မာမိမျက်နှာတွင် အပြုံးလှလှတို့ မခြေ၍ တော်သေးသည်။

“မာမိ၊ ပိုး မဆာတော့ဘူး၊ အိမ်ပြန်တော့မယ်၊ အိမ်မှာ ကြီးလေးပဲရှိတာ၊ ဟိုရောက်မှပဲ စားတော့မယ်”

“ပိုး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလို့ ဟိုရောက်မှ စားမှာလဲ၊ အခု မာမိဆီရောက်နေတာပဲ တစ်ခါတည်းစားသွားပေါ့”

“ပိုးမှ မဆာတာ မာမိဆီ ဟိုလူကြီးရှိမယ်ထင်လို့ လာတာ ပိုးပြန်တော့မယ်”

“ခက်ပါလား သမီးပိုးရယ်”

“မခက်ပါဘူး၊ မာမိတစ်ယောက်တည်းဆို ပိုးနဲ့မခက်ဘူး၊ ဘယ်တုန်းကမှ ဘာမှမခက်ခဲ့ပါဘူးနော်။ မာမိသာ ထမင်းဝင်အောင်စားနော်၊ ပိုးနဲ့ညနေကျမှ အတူတူစားမယ်၊ ပိုး

စောင့်နေမှာနော် မာမိ”

“ဇွတ်ပါလား သမီးလေးရယ်၊ ကဲ... ဒါဆို သွား သေချာ ပြန်နော် နေပူတယ်။ မာမိထီးလေး ဆောင်းသွား”

ညနေဖက် အဲဒီညနေဖက် အမှတ်ရဆဲ ညနေလေ။

မာမိနဲ့ ဟိုလူကြီး လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့၊ လာမယ့် တနင်္ဂနွေတဲ့၊ ဘာသာအရရော ခမ်းနားစုံလင်စွာ စီစဉ်နေတာတွေ ပိုး နားမခံသာသည့်အဆုံး ညနေ အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဧကရာဇ်ပင်ဆီသို့သာ...။ စက်ဘီးမယူဘဲ ခြေလျင် လမ်းရွှေ့ကုန်ရင်းနှင့်။ စက်ဘီးမပါသော်လည်း သင်္ဇင်ကို ခြေလှမ်းလှမ်းရင်း သတိရကာ ဝင်ခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သင်္ဇင်ကို လမ်းထိပ်တွင် အသင့်တွေ့လျက်။

“နှင် လိုက်မလား၊ ငါမြစ်ဆိပ်တာရိုးပေါ်ကနေ ကျောက်ဆောင်ဆိပ်ဘက် လမ်းလျှောက်မလို့ အပြန်ကျရင် မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်အေ”

“အန်တီ သိလို့လား မမပိုး၊ ညနေမှောင်တော့မယ်နော်၊ တော်ကြာ အရိုက်ခံရလိမ့်မယ်”

“မာမိလူကြီးရောက်နေလို့ ငါလစ်ထွက်လာတာ”

“သင်္ဇင် ကြောက်တယ်၊ အန်တီက စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ် မမပိုး”

“တော်စမ်းပါဟယ်၊ ငါကတော့ စိတ်မဆိုးရတော့ဘူးလား၊ နှင် မလိုက်ချင် မနဲ့ခဲ့လေ၊ ငါဘာသာ သွားရဲပါတယ်”

“မမပိုးတစ်ယောက်တည်း သင်္ဇင်လိုက်မှာပေါ့”

“မမပိုး ငိုမှာလား”

“မျက်ရည်တွေ ခန်းတော့မယ် ထင်တာပဲ”

“တကယ်လား မမပိုး၊ မငိုပါနဲ့ မမပိုးရယ်၊ အန်တီလည်း သနားပါတယ်။ မမပိုးကို ချစ်လို့ ဆုံးဖြတ်တာနေမှာလို့ အမေ တို့က ပြောတယ်၊ အန်တီက ချောတုန်း၊ လှတုန်းဆိုတော့ အန္တရယ်က များတယ်တဲ့၊ ဒီကြားထဲ မမပိုးက အန်တီထက် ရုပ်လှတော့ ပိုဆိုးမှာတဲ့၊ အန်တီမှာ အဲဒါတွေ ကွေးပြီးလုပ်တာ နေမှာတဲ့”

“ဒါ တွေးစရာလား၊ သဇင်ရယ် အဲဒီလိုတွေးတော့ရော မမပိုးက အပျိုဖြစ်တော့ ဟိုပထွေးနဲ့ တင့်တယ်ပါ့မလား၊ မမပိုး ရုပ်ချောတယ်လို့ ဘေးက ဆုံးဖြတ်မြင်သလို၊ အဲဒီလူကြီးကလည်း မြင်မှာပဲ၊ ပထွေးဆိုတာချည်းနဲ့ မမပိုး မနေရဲဘူး၊ မနေချင်ဘူး၊ စိတ်ကလည်း လုံခြုံတယ် မထင်ပါဘူးအေ”

စကားတပြောပြောနှင့် ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းဘေးသို့ ရောက် လာ၏။

အ ပို င် : (၆)

“အန်တီလည်း စိတ်ပူနေပြီ၊ မျှော်နေမှာစိုးလို့လေ မမပိုးရဲ့”
မာမီ ဟုတ်ပေသားပဲ၊ သူမ ချစ်တဲ့ မာမီ သူမကို စိုးရိမ်မိမှာပေါ့။
သူမကလည်း မာမီကို၊ မာမီစိတ်ပူအောင်ကို တမင် ဒုက္ခပေး
သလို ဖြစ်နေပြီပေါ့။ ပြန်မယ် သူမ အမြန်ဆုံး အိမ်ပြန်ရန်
ဆုံးဖြတ်ကာ “ပြန်စို့ သင်” ဆိုကာ ပြန်ရန် သင်လက်ကို
ဆွဲလိုက်၏။

“စိတ်တဒဂ်အပန်းပြေ ချင်းတွင်းမြစ်ဆည်းဆာနေ”

ပိုးပိုးတစ်ယောက် တာရိုးပေါ်သို့ လှေကားထစ်များမှ
ပြေးတက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်ကို စိတ်လွတ်
ကိုယ်လွတ် မြှောက်ကာ မြစ်ပြင်မှ ဖြတ်သန်းလာသော လေကို
ရှုရှိုက်ကာ စိတ်တဒဂ်ကို အပန်းပြေစေသည်။

“ငါ အစကတော့ ကေရာဇ်ပင်ဆီ သွားမလို့ပဲ၊ အခု ဒီကို
လာလိုက်တာ ပြီးတော့ တင်းကြပ်တာတွေ လျော့သွားတယ်
သိလားသင်”

“မမပိုး စိတ်ကျေနပ်ရင်ပြီးတာပဲ၊ သင် ဘာမှ မစားချင်ဘူး၊
ခဏနေရင် ပြန်ကြမယ်နော်... မမပိုး”

“အေးပါဟယ် နင်ကလည်း လောလိုက်တာ နင့်လိုပဲ
ငါလည်း မိုးချုပ်ရင် မနေရဲပါဘူး၊ လေညှင်းကလေး ခဏခံပြီး
စိတ်ပေါ့သွားရင် ပြန်မှာပါ”

အပိုင်း (၇)

“အကြင်နာပိုင် မျက်ရည်ဖြင့်ဖြင့်”

မာမီ လက်ထပ်သည့်နေ့က သူမ မာမီတို့ အပြင်သွားရန် ပြင်ဆင်နေကြဆဲဆဲ မာမီနှင့် သူမ အိပ်ခဲ့သော အခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ...။

“မာမီ”

“ဘာလဲသမီး”

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လျက် ထူးခြားသော ပြင်ဆင်ပုံများဖြင့် သူမနှင့် မာမီ အိပ်ရာလေးကို နှမြောတမ်းတစွာ ကြည့်လျက်...

“မာမီ ဟိုလူကြီးကို လက်ထပ်ပြီးရင် သူက ဒီမှာလာနေ တော့မှာလား”

“အေးလေ၊ မာမီတို့ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်တော့မှာ”

“ပိုး ဒီမှာ အဲဒီလူကြီးနဲ့ မနေချင်ဘူး မာမီ၊ ပိုးနေဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုးအတွက် မာမီတစ်ခုခု စဉ်းစားပေးပါ။ ပိုး ဒီမှာ လည်း ကျောင်းမနေချင်တော့ဘူး၊ ပိုး ရှက်တယ်”

ပိုး သဲဖြူစိုး (ပုံရွာ)

“မာမိ စဉ်းစားပေးမှာပါ သမီးရယ်။ သမီး ဘာလို့ မာမိ ရင်ခွင်က ခွာချင်တာလဲ၊ မာမိ သမီးကို ချစ်လို့ အခုလို ဆုံးဖြတ် တာလေ”

“မာမိ ညာတာ၊ မာမိ သမီးကိုချစ်ရင် ခုလို ဆုံးဖြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီး ဒီလိုခံစားရတာ မာမိ ကြည့်ရက်မှာ မဟုတ် ဘူး၊ မာမိ ညာတယ်”

မာမိရော၊ သူမရော မျက်ရည်မိုးတွေ အပြိုင်သွန်းကြရင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားကြသည်။

“ခင် ပြီးပြီလား”

“သမီးလေးရော လိုက်မှာလား”

သူမ မာမိ၏ ထိုလူကြီးအသံ ကြားလိုက်သဖြင့်

“ဒီမှာ လူကြီး၊ ခင်ဗျား မာမိကိုသာ ရမယ်၊ မာမိအသည်း နှလုံးက ပိုးဆီမှာ ဟောဒီက ပိုးပါနော်၊ မာမိကိုသာ ပိုးအမေ လိုရော အဖေလိုပါ ချစ်တာ၊ အားကိုတာ၊ ခင်ဗျားကို ပိုးဘဝထဲ မှာ လုံးဝ စာရင်းမရှိဘူး။ မှတ်ထားပါ၊ မှတ်ထားလိုက်ပါ။ “ပိုး” စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စိတ်လွတ်တိုက်လွတ် ပြောပစ်လိုက် သည်။

“ပိုး၊ မာမိသမီးလေးပိုး ဒီလိုမပြောရဘူးလေ၊ လူကြားလို့ မတော်ဘူး၊ မကောင်းဘူးသမီးရဲ့၊ ပိုး သမီး လိမ္မာပါနော်”

“မာမိ ပိုးစိတ်မထိန်းနိုင်လို့ပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မာမိ စိတ်မထိခိုက်ပါနဲ့နော်”

“ပိုး ဘယ်မှမသွားဘဲ အိမ်ပဲစောင့်နေမယ်၊ မာမိ သွားစရာ

နှင်းစက်ခိုက်... အထွမ်းချို

ရှိတာ သွားပါ။ ပိုး မလိုက်ချင်ဘူး၊ ဘယ်မှတော့ မခေါ်ပါနဲ့နော်”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ အိမ်မှာပဲနေနော်၊ ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်၊ မာမိ စိတ်ချမ်းသာပါရစေနော်”

“သွားမှာသာ သွားပါ မာမိရယ်၊ နောက်ဆို ပိုးမပါလည်း မာမိစိတ်ချမ်းသာတော့မှာပါ... စိတ်ချမ်းသာလိုက်ပါလို့” ပိုးရင်ထဲက စကားများကိုတော့ မာမိ ကြားမည်မထင်ပါ။

“မမပိုး၊ မမပိုးရေ တစ်ယောက်တည်းဆို”

“အေး... လာဟာ သဇင်၊ နင့်ဘယ်သူပြောလဲ၊ ဦးလေး လား၊ ငါတစ်ယောက်တည်းဆိုတာ သူ ဝင်ပြောတာလား၊ ငါ နင့်ကို မျှော်နေတာ”

“အဖေပြောတာ မဟုတ်ဘူး မမပိုးရဲ့၊ မမပိုးအဖေ အန်တီ ဝင်ပြောတာ”

“အန်တီနဲ့ ဦးသော်တို့ ဘဏော်တို့ လာသွားကြတယ်”

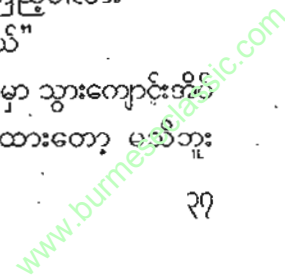
“ဟုတ်လား သွားကြပြီပေါ့၊ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် သွားတာများ ငါ့ကို သတိရနေကြသေးတယ်”

“မမပိုးကလည်း ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ သင့်မြတ် အောင် နေပါနော်၊ အန်တီ သနားပါတယ် ကြားထဲက ဗျာများ နေမှာလေ”

“နင် ငါ့နေရာက အစားထိုးလာနေကြည့်ပါလား”

“မဖြစ်နိုင်တာ မမပိုးက ပြောရောမယ်”

“ငါ ဒီမှာ ကျောင်းမနေတော့ဘဲ ရန်ကုန်မှာ သွားကျောင်းဖွဲ့ဖို့ ကျောင်းစားနေတော့မယ်၊ မာမိ ထား မထားတော့ မသိဘူး

ပိုးသဲဖြူစိုး(ပုံရွာ)

ပေါ့ဟာ”

“ဟာ ဒါဆို သင်တို့တွေ ပျင်းကျန်ခဲ့တော့မှာပေါ့”

“ဒီလိုပဲပေါ့ဟာ၊ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့”

“တော်ပြီ မမပိုးရာ ဒီပြင်အကြောင်းတွေ ပြောကြမယ်၊ တော်ကြာ မမပိုး စိတ်ညစ်လာရင် မျက်ရည်တွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်”

“မမပိုး စက်လည်းချုပ်တတ်တယ်နော်၊ ဇာထိုးတော့ မတတ်သေးဘူးမို့လား၊ သင်တို့အိမ်နားက မမက ချည်ထိုးဆိုလား တတ်တယ်... စာအုပ်တွေထဲက အင်္ကျီပုံလေးတွေ ကြည့်ထိုးတယ် သိလား”

“ငါ ဇာထိုးတတ်ပါတယ်၊ မာမီဆီက သင်တာ၊ ချည်ထိုးတော့ မာမီက သင်မပေးသေးဘူး၊ မာမီ မျက်စိအားနည်းနေလို့ ထင်တယ်... ငါ့ကို သင်မပေးနိုင်တော့တာလား မသိဘူး... ငါလည်း မေးမကြည့်မိဘူး... ငါလည်း သင်ချင်တယ်... မာမီ မေးကြည့်ဦးမယ်၊ သူများအိမ် လွတ်ပါ့မလား မသိဘူး”

“သင်ရော ကူပြောမှာပေါ့... သင်ရော သင်မှာပဲလေ”

“ဒါဆို ငါ အိမ်မှာ ဟိုလူကြီးနဲ့ မျက်ကြောမတည့်စရာ နည်းတာပေါ့... နင်ရော ထပ်လာပြောလေ... ငါလည်း မာမီဆီ ခွင့်တောင်းထားမယ်... သူ စိတ်မရင် လိုက်ကြည့်ခိုင်းမှာပေါ့... ဟုတ်ဘူးလား...”

“အန်တီက သင်လည်း ဆူနေမလား မသိဘူး မမပိုးရာ၊ ခုဟာက အိမ်လည်တာမှ မဟုတ်တာဘဲနော် မမပိုး”

နှင်းစက်ခိုက်... အလွမ်းချို

“အေးပါ၊ ငါ မာမီ ပြောကြည့်ထားမှာပါ”

“အဲဒီ အမကြီးနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“မုံရွာ ညောင်တစ်ပင် ဒေါ်သူသမီး မမလှိုင်ဆို မသိသူ မရှိဘူး... အန်တီလည်း သိတယ်... ဝမ်းပိုးလည်း လူမြင်ဖူးမှာပါ၊ နာမည်နဲ့လူ မဟပ်မိလို့... အမှတ်မထားလို့နေမှာ”

“အိမ်ကရော”

“အိမ်က ဟဲဒီပင်အပိုင်းတွေနားက အိမ်လေ... အိမ်မြင့်ကြီးနဲ့”

“ဪ အေး... ဟုတ်ပြီ၊ ငါသိပြီ သင်”

ဒီလိုနှင့် သင်ပြောသည့် ထိုအိမ်သို့ ပိုးမာမီဆီမှ ခွင့်တောင်းကာ ချည်ထိုးသင်သွားခဲ့သည်။ မမလှိုင်က ချည်လုံးကို မန္တလေးက မှာပေးသဖြင့် ပိုးတို့စိတ်တိုင်းကျ ချည်ထိုးသင်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ချောင်းထိုးမှ နှစ်ချောင်းထိုးလည်း ဆက်သင်ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ ပိုးက တစ်ချောင်းထိုး စတင်တတ်သောအခါ မာမီ အတွက် ဦးထုပ်လေးတစ်လုံး စတင်ထိုးတော့သည်။ အိမ်ရောက်တော့လည်း ထိုဦးထုပ်လေး ထိုးရင်းသာ အချိန်ကုန်စေသဖြင့် ပိုးစိတ်များ အရင်လို ဟိုလူကြီးနှင့် ပတ်သက်လျှင် စိတ်မတိုတော့ဘဲ တဒင်တော့ စိတ်ကြည်လင်စေခဲ့သည်။

အ ပို ဇ် : (၀)

“ချစ်ခြင်းပြယုဂ် . . . ချည်ထိုးဦးထုပ် . . . သက်သေလုပ်”

“မာမိကတော့ သမီးပိုးရယ် လက်တွေ့နာပြီး မျက်စိတွေ မှုန်နေမယ်နော် . . . မာမိက ဝယ်ဆောင်းရင် ရတာပဲ . . . သမီး အတွက်ပဲ ထိုးပါလား . . . သမီးက အပျိုအရွယ် မာမိက အသက်ကြီးပြီပဲကွယ်” တု သူမ ကြိုးစားပမ်းစား မာမိအတွက် ထိုးနေမှန်းသိသော ထိုဦးထုပ်လေးကို ညွှန်း၍ သူမ မပင်ပန်း စေချင်သဖြင့် တားလေသည်။

“မာမိကလည်း ပိုးလက်ရာ ဦးဦးဖျားဖျား မာမိကို အမြဲ လုပ်ပေးနေကျလေ၊ မာမိဆောင်းရမှာပေါ့ . . . ပိုးအတွက် နောက်မှ ထပ်ထိုးရတာပဲ”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ ညည်းစိတ်ချမ်းသာရင် မာမိ မပြော တော့ဘူး . . . ညည်းလေးစိတ်ကြိုက်ပေါ့ . . . ဒါပေမဲ့ မာမိ ကွယ်ရာမှာလည်း အနေအထိုင် ပီရီနော် . . . မာမိစကားတွေ

www.burmeseclassic.com

ပိုးသဲ ဖြူစို (ပုံရွာ)

နှင်းစက်ခိုက်... အလွမ်းဆို

နားထောင်နေ... "

သားအမိ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့သည့်အချိန်လေးတွင် မဖြစ်ဖြစ်အောင် အမောတကော... မာမိ ဆုံးမနေကျ စကား အတိုင်း ပါးစပ်မှ တဖွဖွမှာ၍ မဆုံးချေ။

"မာမိ သမီးအတွက် ပေးစရာရှိတယ်... ခဏနေဦး" ဆိုကာ မာမိ အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။ ပြီး ပြန်ထွက်လာကာ...

"ဒါက မာမိသမီးအတွက် ဒီနှစ်အတွက် (Birthday Present) တဲ့"

အနီရဲ့ရဲပတ္တမြားနှင့် လုပ်ထားသော ပန်းသီးပုံ ဆွဲသီးလေး တပ်ထားသည့် ဆွဲကြိုးကုံးလေး...

"မာမိ" "လှလိုက်တာ သမီးအတွက် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ မာမိသမီး အလိမ္မာလေးအတွက်" "မာမိဟိုလူကြီး သိလား... မာမိ တော်ကြာဆူနေမှာပေါ့"

"မာမိမှာ ဆွဲစရာရှိလို့လား... မာမိသာဆွဲပါ... မာမိ ဘုရားကျောင်းတက်ရင်"

"မာမိက လှစရာ မလိုပါဘူး သမီးရယ်... သမီးအတွက် သာပါ"

"မာမိ ချောင်းဦးဘုရားကျောင်း သွားတက်ရင် ဆွဲသွား လေ... ပိုး နောက်မှဆွဲမယ်၊ တော်ကြာ ဟိုလူကြီးက သူမိန်းမ ပစ္စည်းကို ပိုးက ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းလို့ထင်..."

"အမလေး သမီးလေးပိုးရယ်... ဒါ သူ့ပစ္စည်းမှမဟုတ်"

တာ... မာမိခွေးစာနဲ့ ငါ့သမီးလေးကို ဆင်ချင်လို့ကို တမင် စုဝယ်ထားရတာ... သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ သူလည်း သိပြီး သားပါ သမီးရယ်... သူ ဘာမှမပြောဘူး သမီး၊ သမီးကလည်း နောင်ကို အဲသလိုတွေ အတွေးမချေရဲနဲ့နော် သမီး"

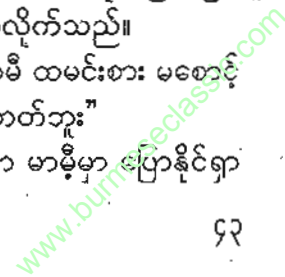
"ပိုး အတွေးချော်တာ မဟုတ်ပါဘူး မာမိရယ်... မာမိကို သူက ပိုင်ဆိုင်နေတာဥစ္စာ"

"သမီးရယ် မာမိက ကိုယ့်အားကိုးရသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကာကွယ်ရပ်တည်မှုရအောင် မာမိတို့သားအမိအတွက် အကွယ် အကာရအောင်သာ သူ့ကို မာမိလက်ထပ်ခဲ့တာပဲ၊ ကျန်တာတွေ မာမိ ဦးစားမပေးပါဘူး... မာမိဘဝမှာ သမီးလေးပိုးက အဓိက ပါ... ပိုးလောက် ဘာမှအရေးမကြီးဘူးလေ"

"မာမိ ပိုးကို ဒီစကားမျိုးတွေနဲ့ မနှစ်သိမ့်ပါနဲ့လား မာမိ ရယ်... ပိုးနဲ့ မာမိ ကြားထဲက ဒီလူကြီးဝင်လာတာ ပိုး ဘယ်လို လုပ် ကျေနပ်မှာလဲ၊ မာမိကျေနပ်အောင် ပိုးက မာမိကို ချစ်လို့ သာ နှုတ်ကံ ဘာဆိုဘာမှ မာမိကို ရန်မလုပ်တာပါ... မာမိ ချစ်သလို ပိုးလည်း မာမိကိုချစ်တာပဲ... သိပ်ချစ်တာပဲမာမိ... ရင်ထဲက စကားများကို ပိုးမျက်ဝန်းများကနေ မာမိမျက်ဝန်းများ ဆီကတစ်ဆင့်... မာမိအသည်းနှလုံးဆီသို့... ရိုက်ခတ်စေရန် မာမိကို နှုတ်ကံ "အရမ်းချစ်တာပဲ" ဟု စကားကို မဖြစ် ဖြစ် အောင် ထွက်ခြင်းဖြင့် ကြေကွဲစွာ ပြောလိုက်သည်။

"ပိုး မမလှိုင်တို့ဆီ သွားဦးမယ်၊ မာမိ ထမင်းစား မစောင့်နဲ့နော်၊ ပိုး ဟိုလူကြီးနဲ့ အတူတူ မစားတတ်ဘူး"

"အေးပါ သမီးလေးပိုးရယ်" လို့သာ မာမိမှာ ပြောနိုင်ရှာ

တော့သည်။

မာမိကို ပိုးလည်း စိတ်မကောင်းစွာ လှည့်ကြည့်ရင်း...
“မာမိ တာ့တာ့” ဟု ကလေးသဖွယ် အပြုံးနှင့် ပြောင်ကာ
လက်ပြလိုက်၏။

အ ပို င် : (၉)

“အမှတ်မထင် ... အချစ်ရိပ်စဉ်”

“ဧကရာဇ်ပင်အောက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ကာ ဘုရားကျောင်း ဖက် ဦးတည်လိုက်သည်။ ဆုတောင်းရမယ်လေ၊ မာမီ ကံကောင်း အောင်ပေါ့... သူမ မဖြစ်စေချင်ပေမယ့် ဘုရားသခင်က ဖန်တီးသောကိစ္စကိုတော့ သူမ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တဲ့အဆုံး... ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်မစရန် ဆက်ပြီး ကောင်းသော ဆုတောင်းခြင်းတွေ မာမီအတွက် တောင်းရတော့မှာပေါ့... မာမီ ကျေနပ်မှာပါ။ ဒီဆုတောင်းချေသံတွေသာ ကြားရင် သူမကို မာမီ ဖက်ပွေ့နမ်းရွိုက်မှာ သေချာသည်။

နေခြည်သမ်းစ ဆောင်းနံနက်ခင်း၏ မြူမှုန်နှင့်ဖွေးဖွေးတို့ ကြား ဧကရာဇ်ပင်ကြီးကတော့ အပူအပင်ကင်းစွာ ဝင့်ထည် လျှော်ပေါ့။ ရင်တွင်းအပူတို့က မြိုသိပ်ရင်း လေအဝေ့ မွှေးပျံ့ သော ဧကရာဇ်ပန်းအနံ့တို့ကို နှစ်ခြိုက်စွာဖြင့် ဆောင်းလေအေး

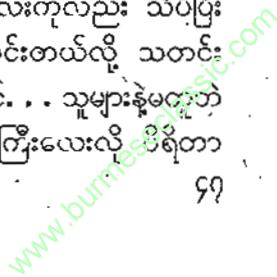
နှင့် ရောထွေးကာ ခေါင်းကို မော့လျက် တစ်ဝကြီး ရှုရှိုက်ပစ် လိုက်သည်။

“မွှေးမှမွှေး၊ လှမှလှ ဧကရာဇ်ပန်းတွေ ကောက်မယ်ကွ”
ကလေးတစ်ယောက်လို ပါးစပ်မှလည်း အော်ဟစ်ကာ သူမတစ်ယောက်တည်း ဧကရာဇ်ပန်းများကို သူများဦးမှာ ခကြောက်သလို အမြန်လိုက်ကောက်နေသည်။ သံဇင် မပါတာပင် ခကောင်းသလို၊ သဇင်သာပါရင် သဇင်က သူမကို ခွဲပေးချင်မှ ခေးမှာဟု ကလေးတစ်ယောက်လို ကတ်သီးကတ်ဖွဲ ကလေး အတွေးက ဝင်သွားပြန်၏။

“ဟိတ် (Baby face)” ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ဪ... ဟိုလူပါလားဆိုသည့် အသိနှင့် မျက်ဝန်းကို ထိုလူဆီမှ လွဲဖယ်ရင်း ချက်ချင်း ခေါင်းပြန်ငုံ့လိုက်သည်။

“ပန်း ကူကောက်ပေးမယ် ယူမလား”
“မလိုပါဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းကောက် ရပါတယ်”
“ညည်းနဲ့ သိက္ခာမီးချင်လို့ပေါ့... ဒေါ်မြတ်နိုးခင်သမီးဆို”
“ဟင်! အဲဒါ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ” ပိုးမျက်နှာလေး ရုတ်တရက် ညှိုးငယ်သွားသည်။ မာမီရဲ့ လတ်တလော အကြောင်းတွေ ဒီလူသိပြီး သူမကို လာရောပြီ ထင်လိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်ခင်က စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ မြန်မာဆန်ပြီး သိမ်မွေ့တယ်၊ သူ့သမီးလေးကိုလည်း သိပ်ပြီး အုပ်ထိန်းကောင်းတယ်... ပုံသွင်းကောင်းတယ်လို့ သတင်း မွှေးတယ်... ညည်းပုံစံလေးက ဒါကြောင့်... သူများနဲ့မတူဘဲ တစ်မူထူးတာကိုး (Baby face) နဲ့ လူကြီးလေးလို ပီရိတာ

ကြည့်လို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ခင်ဗျားနော်၊ စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ”

“ကိုကြီး တကယ်ပြောတာပါ ပိုးလေးရဲ့”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ကိုကြီးလို့ ခေါ်လို့လဲ”

“ညည်းလေးကြည့်ရတာ စိတ်လေပြီထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားအလုပ်လား”

“ကိုကြီးက ညည်းလေးကို ကောင်းစေချင်လို့ ပြောမလို့ပါ။ ကိုကြီးလည်း ညည်းတို့နဲ့ အရှေ့ခြမ်း၊ အနောက်ခြမ်းခြားတာ အားလုံးကြားတာပေါ့၊ ကိုကြီး နားစွင့်နေတာ၊ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိသားစုလေးမို့လေ”

“ခင်ဗျားနော်၊ ခင်ဗျားက ဘာကို စိတ်ဝင်စားတာလဲ၊ မာမီကိုဆို ခင်ဗျားတော့ ဘုရားရိုက်မှာ၊ ခု မာမီက ခင်ဗျားဗျာ . . .”

“ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတာ မင်းမာမီမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတာ ပိုးပိုးဆိုတဲ့ . . . ဒီက”

“ပိုးလေး စိတ်မညစ်ပါနဲ့ကွာ . . . လိမ္မာပါ။ မိဘကို အပြစ်မတင်ရဘူး၊ ပိုးလေးဘေးနားမှာ ကိုကြီး အားပေးမယ်လေ၊ စိတ်ညစ်ရင် ကိုကြီးကို ဘာမဆိုပြောပြ၊ ကိုကြီးကို ရင်ဖွင့်ပေါ့ . . . အမေလုပ်သူနဲ့ သွားပြီး စကားမများနဲ့နော် ဟုတ်လား”

“ပိုး ဖြေလေ . . . ကိုကြီးပြောတာ နားလည်လား . . . ကိုကြီးစကား နားထောင်နော်”

“ဟိတ် ကြားလားလို့ ပြောတာ” အမိန့်ဆန်သလို ချောသလို စကားမျိုးနှင့် သူမခေါင်းကို လက်ဖြင့် လှမ်းပုတ်သဖြင့် မျက်ခုံး

နှစ်ဖက်ကို ပင့်ကာ မကြိုက်သလို ပိုး ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအကြည့်ကို အကင်းဝါးသော မင်းညိုခန့်က . . .

“ရော့ ဒါ ကိုကြီးက ပိုးလေးပန်စေချင်လို့ ဝိုင်းကောက်ထားတဲ့ပန်းတွေ၊ ယူသွား ကောက်ရင်လည်း မိုးမချုပ်ခင် ပြန်နော်” လို့ ပြောကာ သူမလက်ထဲသို့ ပန်းများ အတင်းထည့်ပေးသည်။

ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မှ ယခုလို စကားပြောဖူးခြင်း မရှိသော ပိုး၊ နီးကပ်စွာ နှစ်ဦးသား စကားပြောမိသောအခါ သူမအတွက် ရင်ခုန်သံလိုလို ဖြစ်ပေါ်ခဲ့စားရရင် ထိုရင်ခုန်သံသည် . . . ဒါဟာ သူမရဲ့ ပထမဆုံးသော ရင်ခုန်သံပေါ့။ နွေးထွေးသော ထိုသူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အတွေ့အထိကြောင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိန်းစွာ ရှက်သွေးမွန်လျက်။

“ပိုး ပိုး ပြန်တော့မယ် ကိုကြီး”
ထစ်ထစ်အအ . . . သူမ စကားတွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိ။ စက်ဘီးဆီသို့ လှမ်းသော ခြေလှမ်းများလည်း ယိုင်နဲ့လျက်။ ဝတ်နေကျ ထမိရှည်ရှည်ပင် တုပ်လဲတော့မလို့လို့။ ထိုအဖြစ်ကို မင်းညိုခန့်က သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း

“ဟိတ် ပိုး၊ ဧကရာဇ်ပန်းထုပ်က ကျန်ခဲ့ပြန်ပြီ မယူဘူးလား ဒီမှာလေ”

နောက်မှနေ၍ လိုက်ပေးရင်း
“ကိုကြီးလို့ ထပ်ခေါ်ပါလား၊ အမြဲ ခေါ်ရမှာနော်” တဲ့ ပိုးမျက်နှာက ဝိုမဲ့မဲ့ ပြိုတော့မည့်မိုးလို့။

အ ပို င် : (၁၀)

“ဆယ်ကျော်သက်ဖျို ... အချစ်သို့ခို”

တစ်လမ်းလုံးလည်း ရင်တွေ့ခုန်စွာ လူကလည်း ကတုန်
ကယင်နဲ့ပေါ့။ ပိုးဘဝမှာ ဒါတာ ပထမဆုံးသော အချစ်ဆိုတာ
ဖြစ်ခဲ့ရင်၊ ပိုးလေ ပိုးဘဝထဲကို ဝင်ရောက်လာတာ အဲဒီအချစ်နဲ့
အတူ ကိုကြီးပေါ့...။

အိမ်ကိုရောက်တော့ မာမိသိမှာစိုးလို့ မနည်းကူကြွေဆည်
ရသည်။ အလွန်အကင်းပါးတဲ့ မာမိကတော့...

“ပိုး နေမကောင်းဘူးလား။ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး၊
မာမိကြောင့်လား” တဲ့ မေးသည်။

“ဟင့်အင်း မာမိ၊ ပိုး နေကောင်းပါတယ်။ စောစော
အနားယူချင်လို့ပါ” လို့ ပြောလိုက်၏။

အဲဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ပိုး ဘာအလုပ်မှ လုပ်မရအောင်
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပိုးဆဲဖြူစိုး(ပုံစွာ)

ဥနေဖက်တွင်လည်း ထမင်းမစားတော့တဲ့ ပိုးကို မာမိက အခန်းထဲထိ ဝင်ကာ ပိုးမျက်နှာကလည်း တစ်ခုခုဖြစ်လာတဲ့ပုံပဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ စကားများလာသလဲလို့ မေးကာ မာမိတစ်ယောက် ပိုးအခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ဝင်လိုက်။

“ပိုး ထမင်း မစားတော့ဘူးလား၊ မာမိ မုန့်နဲ့ကော်ဖီ လုပ်ခဲ့မယ် စားမလား။ ကော်ဖီပူလေး ဖျော်လိုက်မယ်လေ” ပိုးအတွက် ပျာယာခတ်နေသည်။

“မာမိသဘောပဲ” ဟု ပြောကာ မာမိလာပို့သော မုန့်နှင့် ကော်ဖီပူကို သောက်ပြီး၊ စားပြီးသွားသည်နှင့် မာမိက ခြင်ထောင်ကို သေချာခုကာ ချပေးရင်း (Good Night) ဂွတ်နိုက်နော်ပိုး... နှုတ်ဆက်စကားလေးနှင့်အတူ ပိုးနဖူးပြင်လေးဆီသို့ ရွတ်ခနဲ နမ်းရှုံ့လေသည်။ ပိုးလည်း မာမိထွက်သွားသည်နှင့် အိပ်ယာမှ ထထိုင်ကာ စာအုပ်စင်နှင့် စာကြည့်စားပွဲ ရှိရာသို့ ထလာခဲ့သည်။ စာအုပ်စင်ပေါ်ရှိ ဘော(လ်)ပင်များ ထည့်ရာ ပန်းအိုးလေးထဲမှ ဘော(လ်)ပင်တစ်ချောင်းကို နုတ်ယူကာ စာကြည့်မီးအိမ်ခလုတ်လေးဖွင့်ပြီး သူမ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ရေးရန် ပြင်ဆင်သည်။ ပိုးရဲ့တစ်ခါမှ မခံစားရဖူးသော ဒီနေ့အတွေ့အကြုံပေါ့...။

ကိုကြီး... ကိုကြီးတဲ့လား၊ ရင်တွေက ခုထိ နွေးထွေးတုန်ယင်စွာ မရပ်နိုင်အောင် ခုန်ဆဲပါလား၊ ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးခဲ့သော သူမဘဝထဲ ယောက်ျားတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်သော သူမဘဝထဲမှာမှ... ဘာလို့ ကိုကြီးက ဝင်လာချင်ရ

နှင်းစက်ခိုတဲ့... အလွမ်းချို

တာလဲ။

ကိုကြီး... ရုပ်ရည်ချောမောပြီး ပြုံးလိုက်သည့်အပြုံးပွင့်တွေအောက်မှာမှ ဘာလို့ သူမက အဲဒီအပြုံးတွေအောက်က ငြိမ်းချမ်းခြင်း စကားသံတွေကို... သူ့ယာချင်သလိုလို၊ နစ်မြောချင်သလိုလို ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ...။ မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ ဟန်ဆောင်မှုမရှိခဲ့တဲ့ အပြုအမူတွေအောက်မှာ... သူမ ဘာလို့ တုန်ယင်ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရတာလဲ။ ကိုကြီးရယ်... ပိုး မခွဲခြားတတ်ဘူး၊ ပိုး ဘာလို့ အားကိုးချင်တာမှန်း မသိပါဘူး။ ကျေနပ်သလို ခံစားရတယ်။ တစ်မျိုးပဲ သိလား ဟု မရေးတတ်ရေးတတ်ခံစားမှု ဒိုင်ယာရီစာစု အပိုင်းအစလေးတွေကို ရေးချရင်... လက်ချောင်းသွယ်လေးတွေကလည်း တုန်တုန်ချိချိနဲ့ ကိုကြီး မြင်ရင်တော့လေ။ ပိုးရင်ထဲက တွေးကာ... ရက်သလို ဖြစ်သွားပြီး အိပ်တော့မယ် ဆုံးဖြတ်ကာ မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

အ ပို င် : (သ)

“အချစ်စိတ်ကွန်းခို ... နေ့စဉ်လို”

“ကိုကြီး” နံနက်ခင်း အိပ်ရာထချိန်တွင်လည်း ရေရွတ်
ကြည့်မိသည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ သဘောကျလျက် တစ်ကိုယ်တည်း
ပြုံးလျက်...။ အိပ်ရာများသိမ်းပြီး မျက်နှာသစ်၊ မီးဖိုချောင်
အလုပ်များ လုပ်လျှင်လည်း အရင်လို မသွက်လက်ချင်တော့
သလိုပေါ့။ ကိုကြီးက နေရာတိုင်း စိုးမိုးထားပြီလေ။

အဲဒီနေ့က မှတ်မှတ်ရရ သင်္ဃင် လာခေါ်သည်။

“အန်တီ မမပိုးရှိလား”

“နောက်ဖေးမယ် ရှိတယ် ဝင်သွား”

“မမပိုး”

“ဘာလဲ”

“သင်္ဃင်မွေးနေ့ မုန့်ကျွေးမလို့ လိုက်ခဲ့နော်။ အန်တီလည်း
ပြာပေးမယ်နော်”

“အန်တီ မမပိုးကို ခေါ်သွားဦးမယ်။ သင်္ဃင်မွေးနေ့

ပိုးဆဲဖြူစိုး(ပုံစွာ)

မုန့်ကျွေးမလို့။ အန်တီအတွက်လည်း သင် ဝယ်ပေးလိုက်
မှာပါ” သင်၏ ခွင့်တောင်းခြင်းကို မာမိက ခွင့်ပြုသဖြင့် အိမ်မှ
ထွက်ခွင့်ရသည်။

“ပိုး” “ပိုးလေး” “ဟိတ် ဟိတ်” နဲ့ နောက်မှ စက်ဘီးကို
ယှဉ်နင်းရင်း ကပ်လာသော သူမဘေးမှ ကိုကြီး

“ကိုကြီး”

“ဘယ်လဲ ဒါက...”

“သင်မွေးနေ့ မုန့်စား... သင်က မာမိပြော ခေါ်လာ
တာ...” ရိုက်မစစ်ဘဲနဲ့ ဖြေချလိုက်သည်။

“ကိုကြီးရော လိုက်မစားရဘူးလား... မကျွေးတော့ဘူးလား”

“ဟိတ်! သင် မကြားယန်ဆောင်မနေနဲ့လေကွာ”

“ကိုကြီး စားချင်ရင် ရပါတယ်... သင်ကျွေးမှာပါ...”

ပြီးမှ မွေးနေ့လက်ဆောင်မနေနဲ့” တဲ့ သင်က သွက်လက်စွာ
ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကြောင့် ပိုးက...

“သင် အဲသလို မပြောနဲ့လေ။ နင် လက်ဆောင်ယူရင်
အိမ်ကသိမှ ဆွဲခံရမှာပေါ့... ဘယ်လို ပြောမှာလဲလို့” ဆိုကာ
ထားလိုက်သည်။

“ပိုးလေးက အိမ်တော့ကြောက်သားပဲ၊ မာမိစကားကို
နားထောင်ကြောင်း အိမ်ပြင်မှာလည်း သက်သေပြလိုက်တာပေါ့
ဟုတ်လား” လို့ မင်းညိုခန့်က မေးလိုက်၏။

ပိုး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ကိုကြီးက ပေးတာလို့ ပြောလိုက်ကြပေါ့... ကိုကြီး
ရှိသားပဲ၊ ဘာမှကြောက်စရာ မရှိဘူးလေ ပိုးရဲ့” တဲ့ ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း
ပါလား ကိုကြီးရယ်... ပိုးဘဝထဲ ဇွတ်ကို ဝင်လာရဲတော့တာ
ပါလားရှင်။

“မမပိုး ဘယ်ရေခဲခြစ်အအေးဆိုင် ထိုင်မှာလဲ” သင်က
မေးသည်။

“မမပိုးမှ မထိုင်ဖူးတာ၊ ဘယ်ဆိုင်ထိုင်မှာလဲ သင် ကြိုက်
သလို စီစဉ်လေ” ပြောလိုက်သည်။ ကိုကြီးက ကြားထဲမှနေ၍
သင် ဟို ဆုံဆည်းရာမှာ ထိုင်ပါလား၊ တို့စက်ဘီးချင်း ဝင်တိုက်
မယ်လုပ်တဲ့ လမ်းဘေးက ရေခဲခြစ်အိုင် ဆုံဆည်းရာ ဆိုင်လေး
လေ” ဆရာကြီးအိုက်တင်နဲ့ပါလား၊ မှုကယ့်ကိုကြီးပဲ။

“ပိုးလေး ဘယ်ဆိုင်ထိုင်မှာလဲ”

“အားလုံးသဘောပဲ ပိုးမဖြေတတ်ဘူး” လို့ ဖြေလိုက်သည်။

“ကဲ ဆုံဆည်းရာ ထိုင်မယ်ကွာ။ လာ ပိုးရေ ဟိုရှေ့က
ဆိုင်ပဲ ဖြည်းဖြည်းစီး ရောက်တော့မယ်” ဆိုင်ထဲရောက်တော့
လည်း ပိုး ဘာသောက်မလဲ၊ ဆွိုလပ်ရည်လား၊ ဖွာလူဒါလား၊
ရေခဲသုပ်လား” ဟု မေးပြန်သည်။ မှုကယ့်ကလေးတစ်ယောက်
ကို ဝရုစိုက်ကြင်နာခြင်း အပြည့်နှင့်ပေါ့။

“ပိုး ဖြေလေ၊ မဖြေတတ်ရင်လည်း ပိုကြိုက်တာ ကြည့်မှာ၊
ကိုကြီးကတော့ ရွှေရင်အေးမှာမယ်လေ”

“ကိုကြီးလိုပဲ... အဲဒါပဲ အားလုံးမှာလိုက်ပါလို့” ပိုး
ဖြေလိုက်၏။

ပိုးသဲဖြူစိုး (ပုံ ၅၅)

နှင်းစက်ခိုတဲ့... အလွမ်းချို

ပိုး ရွှေရင်အေးကို ရွှေရင်ထဲအေးအောင် စားလိုက်သည်။

“ပိုးပိုးလေး”

“ကိုကြီး ပိုးကို ပေးစရာရှိတယ်... ပိုးမာမီတော့ မတွေ့ပါစေနဲ့ ပိုးလေး တော်ကြာ အရိုက်ခံရမှာစိုးလို့... ပိုးအတွက် ကိုကြီးရေးထားတဲ့ ကဗျာလေးနဲ့ စာ သေချာဖတ်ပြီးရင် ပိုးကိုကြီးကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ကိုကြီးကို စကားနဲ့ပြောရမှာ ရှက်ရင်... စာရေးပြောနော် ပိုးလေး”

“ပိုးလေး၊ ပိုး ရော့ သေချာယူသွား”

“ပိုး... ပိုးမယူရင် မရဘူးလားကိုကြီးရယ်... ကိုကြီးနဲ့ သင် ပိုးကို တိုင်ပင်ပြီး ခေါ်... တာလား” လို့ မေးလိုက်မိသည်။

“မဟုတ်ဘူး ပိုး၊ ကိုကြီး အဲသလို မလှိုမဲ့တပတ် မခေါ်တတ်ဘူး၊ သင်နဲ့ ဘာမှမ ခိုင်ဘူး၊ ပိုးကိုတွေ့ရင်ပေးဖို့၊ ကိုကြီးရေးထားပြီး အကျိအိတ်ထဲမှာ အမြဲဆောင်ထားတာ၊ အထင်မလွဲပါနဲ့ ပိုးရဲ့”

“သင် သူပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား ညီမလေး...”

“ဟုတ်တယ် မမပိုး၊ သင်နဲ့ မဆိုင်ဘူးနော်၊ သင် မညာပါဘူး၊ အန်တီကိုတော့ သွားပြောလိုက်ပါနဲ့၊ ဒီနေ့ကလည်း သင့်မွေးနေ့ အစစ်မှ အစစ်ပါ၊ ညီမလေးတုတ်တုတ်နဲ့ ကိုကိုမော်ရော သင် မုန့်လိုက်ကျွေးမယ် ပြောထားတာ... မမပိုးကို ဦးဆုံးကျွေးနဲ့တာပါ...”

“ပိုးလေးက ကိုကြီးပြောတာ မယုံဘူးလား”

“မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုးလေး... မာမီသိသွားမှာ ကြောက်လို့”

“ပိုးရယ် သိပ်ပြီးတော့ (Simple) စင်းပဲလဲ ဖြစ်တာပဲ ကလေးရယ်... ဝတ်ပုံစားပုံက အစ... စကားပြောပုံ အဆုံးပဲ ကွာ...”

“သင်ရှေ့မှာ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ကိုကြီးရာ... သူက ပြန်တိုင်ရင်တော့ ပိုးလေ ရှက်တာနဲ့သေလိမ့်မယ်၊ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ပိုးပြန်ချင်ပြီ”

“သင် ပြန်စို့၊ မာမီအတွက် မှာပြီးပြီလား”

“အန်တီအတွက် ချိုင့်နဲ့ ဖွာလူဒါပဲ ဝယ်ခဲ့မယ်နော် မမပိုး၊ ကောင်းမလားပဲ”

“နင့်သဘောပဲဟယ်... ငါတော့ ပြန်ချင်တာပဲ သိတယ်”

“ပိုး ရှက်သွားလား၊ ကိုကြီး တောင်းပန်တယ်နော်... ကိုကြီးက မခံစားနိုင်လို့ပါ”

“ကိုကြီးနော်” လို့ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ကြာရင် ဆိုင်ရှင်တွေ ရိပ်မိကုန်တော့မည်။ မုံရွာမြို့က ကျဉ်းတော့မာမီ ဆီ နားပေါက်သွားလျှင် ခက်ချေမည်ပေါ့။

“သွားတော့မှာလား၊ ကိုကြီးကို နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလား၊ ကိုကြီး ပိုးတို့ အိမ်လာလည်ရမလား၊ အခု လိုက်လည်မယ်လေ” ဟု နောက်လိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒါဆို ပိုး အသတ်ခံရမှာ... မာမီက သတ်မှာပေါ့”

“ဒါဆို ပိုးလေ မာမီ မသိအောင်လာမှာပေါ့၊ မနက်တိုင်း အိမ်ရှေ့လာခဲ့မယ်လေ၊ ပိုးလေးက ခွင့်ပြုမှာလား”

“ဘာလို့လာမှာလဲ မလာပါနဲ့... ပိုး၊ ပိုး မလာစေချင်ဘူး”

မလာခဲ့နဲ့”

“လာမှာပဲကွာ၊ ကိုကြီးလည်း ကျောင်းပြန်မသွားရခင်၊ ပိုးလေးလည်း ကျောင်းပိတ်ထားတုန်း အချိန်လေးမှာ ပိုးကို မြင်ရမှာ၊ ကိုကြီးကတော့ ပိုး ခွင့်မမြဲလည်း လာမှာပဲ၊ ကိုကြီးကို ပိုး ဘာမဆိုခံစားရတာတွေ ရင်ဖွင့်ကွာ... ပိုးဘေးမှာ ကိုကြီး အမြဲရှိချင်တယ်၊ ပိုးနဲ့ထပ်တူ ခံစားမှုတွေ မျှတယူချင်တယ်၊ ကိုကြီး တကယ်လေးလေးနက်နက် ပြောတာပါ၊ ပိုး ကိုကြီးကို အကြောင်းပြန်ပါ”

“ဒါ... ဒါဆိုရင် ပိုးတို့နောက် အခု မလိုက်ခဲ့နဲ့တော့နော် ကိုကြီး၊ ပိုး ပိုး စဉ်းစားပေးမှာပါ။ မာမိအသိတွေ မြင်မှာ ပိုး ကြောက်လို့”

“အဲဒီကြောက်တာချည်းကလည်း အတော်ခက်တယ်ကွာ”

“ကျောင်းပြီ ကတိနော်၊ ကိုကြီး ညာတာမကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့” လို့ ခေါင်းညိတ်ကာ ထွက်ခဲ့၏။

“မမပိုး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မသိပါဘူး သင်ဇင်ရယ်... ငါလည်း စိတ်ညစ်ပါတယ်”

“ကိုကြီးက ချောတယ်နော်... လူကြီးပုံနဲ့ တည်ငြိမ်တယ်၊ ကိုအောင်တုန်းကလိုတော့ ပြန်မတိုင်နဲ့နော် မမပိုး၊ အန်တီကို ပြန်တိုင်ရင် သင်ဇင်လည်း အရွိုက်ခံရမှာ၊ သင်ဇင်မြှောက်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သင်ဇင်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဟိုစာကြီးကော ဘယ်လိုလုပ် ယူမှာတုန်း၊ သင်ဇင်လည်း အန်တီသိမှာ ကြောက်လို့”

“အေးပါဟဲ့၊ ငါ့ကိစ္စပါ၊ နင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ငါ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်မှာပါ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မာမိရဲ့ ဟိုလူကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့မှာရောက်ရောက်ချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ရသေးသည်။

“ဦးသော် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ၊ ထမင်း စားပြီး ပြီလား၊ မာမိရော”

“သမီးမာမိ နောက်ဖေးဝင်သွားတယ်ကွ၊ ဦးသော်လည်း ဆာတာနဲ့ စားပြီးသွားပြီ၊ သမီးမာမိတော့ မစားသေးဘူး၊ သမီးနဲ့ အတူ စားမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးသော်... သမီး မာမိဆီ သွားဦးမယ်”

“မာမိ၊ မာမိ”

“လာပြီ သမီးရေ၊ မာမိ ဆူးပုတ်ရွက်ဟင်းချိုလေး နွေးနေ တာ၊ သမီးနဲ့အတူ စားရအောင်လို့လေ”

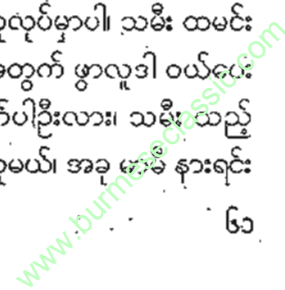
“မာမိ၊ ဦးသော်ဆီက အရက်နဲ့ ရသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သူ သောက်လာတယ်၊ မင်္ဂလာဆောင် သွားကူတာတဲ့လေ၊ အပြန်မှာ အချိန်မသေသေးဘဲ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ ထပ်သောက်လာတာတဲ့”

“မာမိ” ဟု ခေါ်ကာ သူမက နှာခေါင်းလေးနဲ့ပြလိုက်သည်။

“သမီး ထမင်းစားပြီးရင် အခန်းထဲမှာ ဝင်စာဖတ်နေပေါ့၊ မာမိပဲ ဒီနေ့ အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်လိုက်တော့မယ်”

“ရပါတယ် မာမိရယ်... သမီး ကူလုပ်မှာပါ၊ သမီး ထမင်း လည်း မဆာသေးဘူး၊ သင်ဇင်က မာမိအတွက် ဖွာလူဒါ ဝယ်ပေး လိုက်တာ၊ မာမိ ခဏနားရင်း စားလိုက်ပါဦးလား၊ သမီး သည့် ပေးမယ်လေ၊ သမီးပြီးရင် မာမိကို လာကူမယ်၊ အခု မာမိ နားရင်း

ပိုး သဲဖြူပိုး (ပုံရွာ)

စားလိုက်ပါနော် မာမိ" ပြောရင်း ပြင်ဆင်ထည့်ပေးခဲ့သည်။
ပိုး အိပ်ခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ကိုကြီးစာကို ဖွင့်ဖောက်
ဖတ်လိုက်သည်။ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်နှင့် အစပြုထားသည်။
'ညီမလေးအတွက်' ဟု ရေးထားသော ကဗျာခေါင်းစဉ်နှင့်
အတူ၊ ပိုး အသံကို တိုးတိတ်စွာထွက်ရင်း ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

'ညီမလေး... အတွက်'

* ညီမလေးရေ *

မဟူရာမျက်ဝန်းအိမ်ထက်က
လှပတဲ့အိပ်မက်တွေ
သင်္ကေတတွေနဲ့ ခုန်ဆင်း
(ဟော) ဒီကောင် ရင်ခုန်ခြင်းဒုက္ခ
အေးမြပါရစေလားကွယ်

* ညီမလေးရေ *

လှပတဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက
ကဗျာသံစကားတွေအောက်နှစ်မျော
အနားသတ်မရှိတဲ့ ပင်လယ်လို
(ဟော) ဒီကောင်နှလုံးသားဒုက္ခ
တဝန်းဝန်းအသံတွေကြား
ရှူးသွပ်ပါရစေလားကွယ်။

* ကြောက်တတ်တဲ့ ညီမလေးရေ... ကိုကြီး ရှိတယ်၊
မကြောက်နဲ့နော်၊ ကိုကြီး ညီမလေးဆီက ပြုံးလိုက်တဲ့ အပြုံး

နှင်းစက်ခိုတဲ့... အလွမ်းချို

လှလှတစ်ဝိုင်း၊ ကိုကြီးစာကို ဖတ်ပြီးရင်း ညီမလေး ပြုံးမယ်ဆိုတာ
ကိုကြီးသိတယ်။ အဲဒီအပြုံးလေး ဘယ်လိုပဲ ပြုံးပြုံးပေါ့။ ကိုကြီး
အတွက် ပြုံးတဲ့အပြုံးလို့ ယူဆမယ်နော်၊ ညီမလေး ပြုံးမှာပါ။
ပြုံးလိုက်နော်... .

ပိုးလေး

ရဲ့
ကိုကြီး

စာဖတ်ပြီးသွားသည်နှင့် ပိုး မာမိကို ပြရန် ဆုံးဖြတ်မိသေး
သည်။ သို့သော် မာမိက သူမကို တားမှားသေချာသည်။
သူမ... မာမိ တားလိုက်ရင်များဟူသော စိတ်ဖြင့် မပြတော့ရန်
ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်လိုက်သည်။ မာမိ မသိတာဘဲကောင်းပါ
တယ်ဟု သဘောထားလိုက်မိ၏။

"ပိုးပိုးရေ... ထမင်းစားမယ်လေ သမီး"

"လာပြီ မာမိ"

"မာမိ ဆာပြီလား"

"ဒီထက်နောက်ကျရင် မကောင်းတော့ဘူးလေ သမီးရဲ့"

"ပိုး စားပြီးရင် မမလှိုင်ဆီ သွားမယ်လေ"

"ပိုးလေး မာမိကြောင့် အနေခက်နေပြီ၊ မာမိ ဆုံးဖြတ်ချက်
မှားပြီလဲတယ်၊ သမီးလေးရယ်" မျက်ရည်ဝဲစွာ မာမိက ပြော
သည်။

ပိုးသဲမြူရိုး(ပုံ ၅၅)

“မာမီရယ်... ပိုး နေတတ်အောင်နေပါတယ်။ မာမီ စိတ်မညစ်နဲ့ ပိုးကြောင့် စိတ်မညစ်နဲ့နော်။ မာမီရဲ့ အိမ်ရှေ့က ပန်းခြံက အခုမှ ပိုလှလာတယ်။ ဒီနှစ် စံပယ်တွေလည်း အတော် ပွင့်တာပဲနော်။ မာမီရေ ရောင်းစားရအောင်... မာမီ ကြိုးကုံး မသိအားရင် ပိုးကို ခူးရုံခူးပေးလေ၊ ပိုး သဇင်ကို မလှိုင်တို့နဲ့ ကြိုးကုံးမယ်လေ မာမီ” ပိုးစကားလွှဲပြောလိုက်သည်။

မာမီတစ်ယောက် သူ့ကိုသော်ဆိုသောလူကြီး အရက်သောက်သဖြင့် သမီးပျိုနှင့် အနေကြပ်သည်ကို မကြိုက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို ပိုး အကင်းပါးစွာ ရိပ်မိသည်။

ကိုကြီးထံသွားပြီး ရင်ဖွင့်ပြောပြချင်လိုက်တာ ကိုကြီးရယ်၊ ပိုး ခံစားမှုတွေ ကိုကြီး သိစေချင်လိုက်တာ၊ ပိုးလေ... မာမီကို အရင်လို နှစ်သိမ့်စကားတွေ ပြန်ပြောပြီး မာမီရင်ခွင်ထဲမှာ နေချင်သေးပေမယ့် ပိုးအနားမှာ မာမီက အိမ်ခြံပြည့် နေမပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ပိုးလေ ရင်နာလိုက်တာ ကိုကြီးရယ်... ကိုကြီးရေ ပိုးမှာ အားငယ်မှုတွေနဲ့ မျက်ရည်ကျရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းလည်း လက်ချိုးရေတွက်... ဒိုင်ယာရီထက်မှာ... ရက်တွေ မှတ်သားထားလည်း မနည်းတော့ပါဘူး ကိုကြီးရယ်... ကိုကြီးပြောသလို ရင်ဖွင့်ချင်ပေမယ့် ကိုကြီးနဲ့ပိုးက ဆွေမျိုးသားချင်း၊ မောင်နှမတွေ မဟုတ်ကြဘူးလေ၊ ပိုးကို ကိုကြီးအထင်သေးမှာ ကြောက်တယ်၊ ကိုကြီးစကားသံတွေကြားရင် ပိုးရဲ့အားငယ်စိတ်တွေ ဘယ်ပျောက်၊ ဘယ်လွင့်မှန်းမသိအောင်လည်း ပျော်သလို ခံစားရတယ် ကိုကြီးရယ်... ပိုးလေ ကိုကြီးကို စိတ်ချမ်းသာစေ

ချင်တယ်။

သူမ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးထဲမှာ ကိုကြီးအကြောင်းများက နေရာယူမှုများဖြင့် ခန့်ညားလျက်။

အ ပို င်း (၁၂)

ကလင် ကလင် ဆိုသော ကိုကြီး၏စက်ဘီးဘဲ(လ်)သံတို့က
ကိုကြီးရယ် ပိုးဘဝရဲ့ နံနက်ခင်းတွေမှာ နံနက်ခင်းတေးသံလို
နားဝင်ချိုသာစွာ။ ပိုး... ပိုးတလည်း ပြတင်းတံခါးဘေးမှ
လိုက်ကာကို လှစ်ခနဲလှုပ်ကာ ခေါင်းရင်းရှိ ပန်းပင်များကို
ကြည့်သလိုလိုနှင့် ကိုကြီးအလာကို မျှော်တတ်ခဲ့ပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ
ပန်းခြံထဲဆင်းကာ အလုပ်ရှုပ်ရင်း မျက်ဝန်းတွေက ကိုကြီး
လာမည့်လမ်းဆီမှာပဲပေါ့။ ကိုကြီးရယ်... ပိုးကို နားလည်မှာ
ပါနော်၊ ပိုးက မိန်းကလေးလေ၊ ကိုကြီးဆီကို ချက်ချင်းအကြောင်း
ပြန်နိုင်သေးတာ၊ စာလွှာမပြန်ပေးတာ၊ ကိုကြီးရေ ပိုးမှာ အပြစ်
မရှိပါဘူးနော်။

ပိုးတစ်ယောက် ပန်းခြံရှင်းရင်း တစ်နေ့ ပိုးရှေ့မှာ ကျလာ
သော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

ချိုချိုထုပ်လေးနှင့် စာတစ်စောင်ပေါ့။ ပိုး အမြန်ကောက်
ထူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ

ပိုးသဲဖြူစိုး(ပုံစွာ)

“အိမ်တွင်းပုန်းလေး ရှက်လို့လား၊ စဉ်းစားပြီးပြီလား၊ ကိုကြီး မောလှပြီ၊ လျှောက်ပြန်သံပေး၊ ခြေအေးဝမ်းရောင်တဲ့၊ ကိုကြီးမှာ ဝေဒနာတွေလည်း များနေပြီ၊ အဲဒီကဗျာသာ ဖတ်ကြည့်တော့ နော်”

ဘယ်မှာလဲ

- * သွားသည့်နေရာ အခါခါကို
- မျက်ဝန်းဝှေ့ရမ်း တွေ့ဖို့မှန်းလည်း
- * စိမ်းသူရှောင်ဖယ် နေရာရယ်က
- အသိခက်ခဲစွာ ဆွေးလျက်အမြဲသာ...။

ပိုးကြောက်ရင် ကိုကြီးဆီ လာတွေ့နော် ကိုကြီးရှိတယ်။ မီးထွန်းပွဲသံချိုင်း မီးထွန်းပွဲမှာတော့ ကိုကြီးရှိဦးမှာ၊ ပြီးရင် ပြန်မယ်၊ ကျောင်းဖွင့်တော့မယ်လေ။ ပိုးကတော့ ကျောင်း မဖွင့်သေးပေမယ့် ကိုကြီးတို့တက္ကသိုလ်က ဖွင့်တော့မှာမို့ ပိုးရယ်... မြန်မြန်စဉ်းစားနော်။

ကိုကြီး
ပိုးရဲ့
(မင်းညိုခန့်)

ပိုးရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်စွာ မခံစားနိုင်တဲ့အဆုံး ပိုးနဲ့ကိုကြီးတို့ ဆုံခဲ့ကြတဲ့ ဧကရာဇ်ပင်ဆီ ထွက်ခဲ့သည်။ တိုက်ဆိုင်မှုပင် ကိုကြီး ရောက်နှင့်နေသည်။

“ကိုကြီး” ကိုကြီးက လှည့်မကြည့်သေး။

“ကိုကြီး၊ ကိုကြီး”

“ပိုးခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား ကိုကြီးရဲ့၊ ကိုကြီး မကြားရင် ပြန်တော့မယ်၊ ပိုးပြန်တော့မယ်”

“ပိုးက နေစိမ့်တာကိုးကွ... ကိုကြီး ဒီမှာ ဘယ်လောက် ခံစားနေရတာ ပိုးသိလား၊ ပိုးသိရဲ့လား”

ပိုးပခုံးနှစ်ဖက်သို့ ကိုကြီးလက်ဖဝါးများဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း လှုပ်လျက် မေးလာသဖြင့်

“ကိုကြီး ပိုးမကြိုက်ဘူးနော်... ပိုးကို အဲသလိုမျိုး မလုပ်ပါနဲ့၊ ပိုး ငိုလိုက်မှာနော်ကိုကြီး... ပိုး ငိုချင်နေတာ၊ ပိုးမှာလည်း ခံစားမှုတွေ ပြည့်နှက်နေတာပါ... ကိုကြီး မညှာမတာ မပြောပါနဲ့”

“ဆောရီးပဲ ပိုးလေးရယ်... ကိုကြီးလည်း ခံစားမှုတွေ မခံစားနိုင်တော့ဘဲ ပွင့်ထွက်သွားတယ်”

“ကိုကြီးမှာ နှမချင်း ကိုယ်ချင်းမစာသလိုဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ကွာနော် ပိုးလေး၊ ပိုး စိတ်မဆိုးရင် ပြုံးပါလား ကလေးရယ်... ကိုကြီးကို ပြုံးပြနော်၊ ကိုကြီး ပိုးဆီက ဘာတုန့်ပြန်မှုမှ မရရင်နေပါစေတော့ ပိုးလေးရယ်... ကိုကြီးအနားမှာ ပိုးအခုလို လာတွေ့တာတွေ ဖြူစင်စွာ တွေ့ဆုံခြင်းမျိုးကိုပဲ ကိုကြီး

ကျေနပ်မယ်... ကျေနပ်တော့မယ် ကလေးရယ်...

“ကိုကြီး ပိုးလေး ကိုကြီးနဲ့ စက်ဘီးစီးချင်တယ်... ကိုကြီး ပိုးကို အထင်မသေးပါနဲ့နော်... ပိုးစိတ်ညစ်လို့ပါ”

“ပိုး... ပိုး မငိုနဲ့ကွာ... အဲဒီမျက်ရည်တွေနဲ့ ကိုကြီး မကြည့်ချင်ဘူး မကြည့်ရက်ဘူး ပိုးလေး စီးချင်ရင် ကိုကြီး လိုက် ပို့မယ်၊ ပြော ပိုးလေးသွားချင်တဲ့နေရာ၊ ၂၃၃ ဒီဂရီ စောင်းတဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အစွန်းအမှတ်ထိ ကိုကြီးလိုက်ပို့ရမလား၊ လာ ပိုးသာ လိုက်ရဲရင် ကိုကြီးလိုက်ပို့မှာပေါ့”

ကိုကြီး စက်ဘီးကယ်ရီယာနောက်တွင် ထိုင်လျက်၊ စိတ်ညစ်၍ လိုက်စီးမိသော်လည်း လက်ဖဝါးတွေထဲမှာတော့ ချွေးစေး များဖြင့်။

“ပိုးလေး ပျော်လား”

“ကိုကြီး ပျော်တယ်ဗို့လား”

“ပိုးအရင်ဖြေကွာ”

“အင်း”

“ဖြေပုံကြီးကလည်းကွာ၊ ဥဩဆယ်ဆတော့ သာပါတယ်ကွာ...”

“ကိုကြီး ရွဲ့ပြောတာဗို့လား”

“တကယ်တော့ တာပါ မယ်မင်းကြီးမရယ်... ရုပ်ရည်က ဒေါင်းမဆယ်ဆသာ၏” တဲ့၊ ဟဲ ဟဲဟု ရယ်ကာ မင်းညိုခန့်က ပိုးကို ရယ်မောပျော်ရွှင်စေသဖြင့် စနောက်နေသည်။

“ကိုကြီး ပိုးကို တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ နှိုင်းတယ်” လို့ ဆိုကာ

သူများတွေ ချစ်သူရည်စားများလို ဆွဲဆိတ်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ကိုကြီး ခါးကိုဖက်ထားသော လက်တစ်ဖက်ကို စက်ဘီးထိုင်ခုံသို့ ရွှေ့ရင်း၊ ထိုလက်နေရာသို့ ခေါင်းကိုငုံကာ ကုန်းကိုက်လိုက်သည်။

“ဟာ ဟာ ခုမှ ပါးစပ်က ခွေးမလေပါပီရဲ့ ပါးစပ်ပါလား”

“အမလေး နာတယ်ဗျ” လို့ အော်ပြောပြန်သည်။

နှစ်ဦးသား တဒင်္ဂစိတ်ပျော်ရွှင်မှုများဖြင့်။

“ကိုကြီး ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းဘေးမှာ ဘူးသီးကြော်နဲ့ မန်ကျည်းရည် တို့စားမယ်၊ ပုစွန်ကြော်ရော စားကြည့် အဲဒီ ဆိုင်က ကောင်းတယ်၊ ကိုကြီး စားဖူးလား ဝင်ရအောင်”

“ပိုးသဘောပေါ့၊ ကိုကြီး နှင်းပေးမယ်”

မြစ်ပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေနှုအေးကို နှစ်ဦးသား အမောပြေ ရှုရှိုက်ရင်း

“ကိုကြီး စားလေ”

“ပိုးအရင်စား၊ ပိုးစားတာ ကိုကြီးထိုင်ကြည့်မယ်”

“မရဘူး၊ ကိုကြီး မကြိုက်ဘူးဗို့လား”

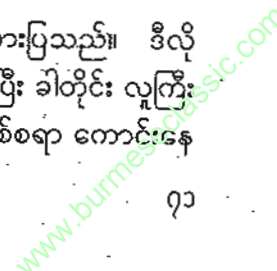
“မဟုတ်ပါဘူး ပိုးရယ်၊ ကိုကြီး မှဆာသေးလို့၊ ပိုးစားတာ

ကြည့်ပြီး ဆာလာရင် ကိုကြီးစားမှာပေါ့”

“တကယ်နော် ကိုကြီး”

“တကယ်ပေါ့”

ပိုးက ကလေးလို ပလုတ်ပလောင်း စားပြသည်။ ဒီလို တျတော့လည်း ပိုးက ကလေးလေးလို ပိုတူပြီး ဒါတိုင်း လူကြီး ဆန်စွာ ထိန်းထားမှုတွေထက်စာရင် ပို၍ချစ်စရာ ကောင်းနေ

ပိုးသဲဖြူစိုင်း(ပုံရွာ)

နှင်းစက်ခိုထဲ... အလွမ်းချို

သည်။

“ပိုးလေး ချစ်စရာကောင်းတယ် သိလား”

“ကိုကြီးနော် ရှက်စရာကြီး... ”

“မရှက်ပါနဲ့ ချစ်ပိုးလေးရာ ရှက်တာနဲ့ကြောက်တာ နှစ်မျိုးကြီး များနေပါ့မယ်”

“ကိုကြီးရှေ့မှာ မရှက်နဲ့၊ ကိုကြီးမျက်ဝန်းထဲမှာ ပိုးက တကယ်ချစ်စရာလေး”

“ပိုးလေး၊ သိပ်ချစ်တယ်ပိုး”

“ပိုး ဖြေလေ ကိုကြီးအတွက်”

“ပိုး... ဟိုနေ့ မီးထွန်းနေမှ ဖြေမယ်လေ”

“ဟာကွာ၊ ရက်တွေက စောင့်ရမှာ ဒီကြားထဲ ပိုးက ထပ်ရှောင်နေရင် ဒီကကောင်က သေမှာ၊ သေလိမ့်မယ်ကွာ ပိုးမရက်စက်နဲ့”

“ပိုးမရှောင်ပါဘူး၊ ဒီကြားထဲမှာလည်း ဘုရားကျောင်းတက်လာမှာပါ၊ ကိုကြီးနဲ့ လာတွေ့မှာပါ”

“ပိုးမာမိကို မကြောက်တော့ဘူးလား”

“သတ္တိတွေရှိပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“မသိပါဘူး၊ ပိုး သိဘူး”

“မညာနဲ့ကွာ”

“ပြန်ကြစို့၊ ပြန်ချင်ပြီ၊ ပိုးပြန်တော့မယ်”

“နောက်နေ့ ဘယ်တော့တွေ့မှာလဲ၊ ကိုကြီး မျှော်နေမယ်လေ၊ ပိုးပိုးလေး ပြောသွားဦးကွာ”

“မာမိဈေးထွက်ချိန် ဟိုဘက်က ဘိုးထော်တို့ကိုပြောပြီး ပိုးဘုရားကျောင်းဆိုပြီး လာမှာပေါ့”

“ဘုရားက မဟုတ်ဘဲ ညာပြောလို့ ရိုက်လိမ့်မယ်လေ”

“မညာပါဘူး၊ ဘုရားကျောင်းလည်း တက်မှာပေါ့”

“ကိုကြီး စောင့်နေမယ်နော်”

“သေချာပေါက်တော့ မစောင့်နဲ့”

“ဟာကွာ... သစ်ကုလားအုပ်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“ကောင်းတယ်၊ ကိုကြီး တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပြီ”

“ကျွန်တော်မျိုး ဝဋ်လည်ပါပြီဗျာ”

သူ့မနှင့် ကိုကြီးတို့ မာမိ မသိအောင် သံယောဇဉ်များ တစ်စနှင့်တစ်စ ပိုလာကြချေပြီ။ မာမိဈေးထွက်ချိန်ဆိုလျှင် “ရွတ်ရွတ်” “ရွှီရွှီ” ကိုကြီးက ဝင်းထရဲဘေးကပ်ကာ အသံပြုလျှင် သူ့မက ခဏနော်ဟဲ့ လက်ပြကာ မာမိဆီ လိုက်သွားမလို့ ဦးသော်လာရင် အိမ်သော့ ပေး ပေးပါဟုမှာ၍ ကိုကြီးနဲ့တွေ့ရန် အရဲစွန့်တတ်၏။

“ပိုးလေး ကိုကြီး သိပ်ချစ်မိပြီ ပိုးရယ်၊ ကိုကြီးကို ဘာလို့ အံ့ဖြေမပေးသေးတာလဲ”

“ကိုကြီးကို ပိုးပြောပြီးပြီပဲ၊ ဟိုနေ့မှလို့ ဆိုတာကို”

“ပိုးလေး မာမိရော ဦးသော်နဲ့ အဆင်ပြေလား”

“ကိုကြီး ကိုကြီး ဘာကြားလို့လဲဟင်၊ မာမိ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမကြားပါဘူး ပိုးရယ်၊ ပိုးဆီက ရင်ဖွင့်သံတွေ ကိုကြီးဆီ လွင့်စေချင်လို့ပါ၊ ကိုကြီး ထပ်တူခံစားပေးမလို့ပါ”

“ဟိုတစ်လောက အရက်တွေသောက်လာတာ ပိုးသိတယ်၊ ပိုးလည်း မလှိုင်တို့ဆီ မရောက်တော့ မလှိုင်အမေဆီက ဈေးသတင်း ဘယ်ရမလဲ၊ မာမီကတော့ သိပ်အဆင်မပြေတဲ့ ပုံတော့ မပြဘူး၊ နည်းနည်းတော့ ညည်းတယ်၊ သူ မှားတယ်လို့”

“ပိုးမာမီတော့ သွားမပြောနဲ့နော်၊ ကိုကြီး ကြားတာကတော့ အဲဒီဦးသော်က ကစားတတ်တယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်”

“ဟင် ဒါဆို မာမီတော့ ဒဲ့ကွဲပဲ၊ မာမီသနားပါတယ်”

“ပိုး သွားမမေးနဲ့၊ ရန်လည်း မလုပ်နဲ့နော်၊ ဒေါ်ဒေါ်ခင်က ပိုးကို သိပ်ချစ်တာ၊ ပိုးကပြောရင် ငိုလိမ့်မယ်ပိုး”

“ကိုကြီး ပိုး ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကလေးရယ်... ပိုးလေးရယ်”

“ဒါကြောင့် အဲဒီလူကြီးကို ပိုးကြည့်မရတာ၊ ဟိုနေ့က အရက်သောက်လာတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေ ပိုးဖြင့် စိတ်တိုတယ်၊ ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူး၊ တကယ်ပြောတာ”

“ဟုတ်လား ပိုးလေး၊ ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ပိုးမပြောတတ်ပါဘူး”

“ပိုးကို ကိုကြီးလည်း အဲဒါပြောမလို့ ကိုကြီးလည်း ကျောင်း ပြီးတော့မှာ ပိုးကို စိတ်မချဘူး၊ ကိုကြီး လက်ထပ်ချင်တယ် သိလား”

“ကိုကြီး လက်ထပ်မယ်ကွာနော်”

“ပိုးကဖြင့် အဖြေလည်း မပေးသေးဘဲနဲ့ ကိုကြီးကလည်း”

“ကိုကြီးဆန္ဒ ပြောတာပဲ ကလေးရယ်”

“ကိုကြီးက ဦးသော်လို အရက်သောက်တတ်ရင်ကော”

“ကိုကြီး အရက်မသောက်တတ်ပါဘူး ပိုးလေးရယ်... ဘယ်တုန်းကမှလည်း မသောက်ခဲ့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှလည်း သောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ယုံပါ၊ ကိုကြီး ကတိပေးပါတယ်”

“ပိုး ယုံမယ်နော်၊ ယုံလိုက်မယ်...” ပိုးက ပြုံးစစပြောနဲ့။

“ပိုးကို ကိုကြီး အမြဲစိတ်ချမ်းသားစေချင်တယ်၊ အခုလို လည်း အမြဲတမ်း ပြုံးပျော်စေချင်တယ်...။ ပိုးကို ကိုကြီး ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် လက်တွဲဖို့ စဉ်းစားတာပါ။ ပိုးလည်း လေးနက်စွာ စဉ်းစားပါ၊ ပိုးမာမီရဲ့ဆန္ဒ၊ ပိုးလက်ထပ်မယ့်သူဟာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ပုံစံချထားသလဲဆိုတာ ကိုကြီး တစ်ခါတည်း သိချင်တယ်”

“ဟာ ကိုကြီးကလည်း ပိုးတို့က ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အခု မဟုတ်သေးပေမယ့် မကြာမီ ဟုတ်မှာပဲကွာ ပိုးလေး ကလည်း”

“ပိုးက လက်ထပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်ရော ကိုကြီးက တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပစ်မှာလား”

“ပိုးလေး မမေးကောင်းတာတွေ မမေးရဘူးလေ၊ ကိုကြီးက ပိုးပဲ လက်ထပ်မှာ၊ ပိုးကိုပဲချစ်တာ၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ ပိုးလေးရဲ့”

“အဲဒီစကားသံတွေနဲ့ ပိုးကို မချည်နှောင်ပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်”

ပိုးက အစွဲအလမ်း ကြီးတတ်တယ်၊ ပိုး ဘယ်လောက် ဟန်ဆောင်ပြီး ပိုးဘဝကို ရင့်ကျက်အောင် စက်ရှုပ်တစ်ရှုပ်လို့ အမိန့်တွေပေးပြီး ကြိုးစားပေးမယ့် ပိုးလေ ကိုကြီးနဲ့ ပတ်သက်

လာရင် ကိုကြီးရယ်. . . ပိုးရင်ထဲက စကားတွေ ကိုကြီး ကြား
လိုက်ပါတော့လား၊ ကိုကြီးရေ ပိုးပြောနေတာတွေ ကြားလိုက်
တော့လေ. . . ကြားလိုက်ပါတော့နော်။

“ပိုး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ကိုကြီးပြောတာတွေ အာရုံ
စိုက်ရဲ့လား ပိုးလေး”

“ပိုး ကြားပါတယ်. . . ပိုးလည်း စဉ်းစားမှာပါ။ မာမိက
မှာထားတယ် ဘယ်သူက ချစ်ခွင့်ပန်ပန်၊ လက်ထပ်ခွင့်ပဲ တောင်း
တောင်း၊ သူ့ကိုတိုင်ပင်ပါလို့ မာမိစိတ်ကြိုက် ပိုးက နေခဲ့တယ်. . .
မာမိကို ဘာမဆို ပိုးအသိပေးခဲ့တယ်။ အခု ကိုကြီးအကြောင်း
ထိန်ချန်ထားတာကလွဲရင်ပေါ့”

အ ပို င် : (၁၃)

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ကိုကြီး ကြီးစားမှာပေါ့ ပိုးလေးဆီက
တုံ့ပြန်မှုရပြီဆိုတာနဲ့ ကိုကြီးဘဝအတွက် ပြင်ဆင်မယ်လေ”

“ပိုး မီးထွန်းပွဲမှာ ကိုကြီးအတွက် စဉ်းစားခဲ့မယ်။ ပါးစပ်က
ဖွင့်မပြောတောင်မှ ပိုးတစ်ခုခု စီစဉ်ခဲ့မယ်”

“ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲပိုး. . . မာမိနားခေါ်ပြီး ကိုကြီးကို
တွေ့ပေးမှာလား”

“ဟာ ကိုကြီးကလည်း ပေါက်ကရတွေ”

“ပိုးမေးမယ်၊ ကိုကြီးအရောင်တွေထဲမှာ ဘာအရောင်
ကြိုက်လဲ၊ ကိုကြီးအကြိုက် အဲဒီအရောင်နဲ့ အင်္ကျီကို ပိုး ရွေးပြီး
ဝတ်ပြမယ်လေ”

“ဟာ အဲဒါကောင်းတာပေါ့. . . ပိုးလည်း မရှက်တော့ဘူး
လား”

“အချစ်သင်္ကေတဖြစ်တဲ့ ပန်းရောင်ကို ကိုကြီး ကြိုက်တယ်”

“အချစ်ချိုချို... အလင်းရောင်ပို”

ဤသို့ဖြင့် မီးထွန်းပွဲရက် ညနေခင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ မှောင်စပျိုးလှလှ နေဝင်သွားသော ညနေခင်း၏ အလှတရားကို သူမတို့ဘာသာဝင်အားလုံး၏ မေတ္တာဓာတ်များဖြင့် ပေါင်းစပ်၍ အကြည်ဓာတ်သွင်း သက်ရောက်စေခဲ့သည်။ ကိုယ်စီကိုင်ဆောင် ထွန်းညှိနေကြသော ဖယောင်းတိုင်လေးများ အားဖြည့်ရပ်တည် အလှဆင်လျက်။ ကိုယ့်မိသားစု၊ သူမိသားစုဆိုင်ရာ အုတ်ဂူလေး များ ရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင်လေးများစိုက်ထူရင်း မတ်တတ်ရပ် ကာ သေဆုံးကွယ်လွန်သူတို့အား မေတ္တာပို့ ဆုကောင်းကြသည်။ ဒေါ်မြတ်နိုးခင်ကလည်း သူမိဘများကို တမ်းတလျက် မျက်ရည် များဖြင့် ပိုးကတော့ မာမိဘေးမှ ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိပေး နေသည်။ ပန်းရောင်ဝမ်းဆက်၊ ဇာပဝါဖြူလေး လည်ပင်းမှာ စည်းလျက်။ ကိုကြီးလည်း ခုနေဆို သူမလို အလုပ်ရှုပ်နေမှာပေါ့။

ဖယောင်းတိုင်တွေရဲ့ အလင်း ရောင်အောက်မှာ ဆုတောင်းနေကြတဲ့ ကက်သလစ်ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်များကြားမှာ ကိုကြီးကို တွေ့နိုးနိုး ရှာသေးတာပေါ့။ ဒီလောက် လူအုပ်တွေကြားထဲမှာ ကိုကြီးပုံစံကိုတော့ အလွတ် ရနေလို့ တွေ့မလားလို့လေ။ ဘယ်မှာလဲ ကိုကြီးရယ်...။

“ချွတ် ချောက် ချွတ်”

သူမ၏ နောက်ကျောဖက်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို တစ်စုံ တစ်ဦးက တက်နှင်းမိသဖြင့် ကြားရသော သစ်ကိုင်းကျိုးသံ ကြောင့် ပိုးလှည့်ကြည့်မိသည်။

ကိုကြီး၊ ကြည့်စမ်း... ပိုးရဲ့ကိုကြီးက ပိုးနောက်မှာ ရပ်နေ တာပါလား။ လက်ထဲက ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ရဲ့ အလင်းရောင် အောက်မှာ ကိုကြီးမျက်ဝန်းတွေက ပိုးဆီမှာ စူးစူးစိုက်စိုက်နဲ့ ပိုးရင်တွေ နွေးထွေးလျက်။

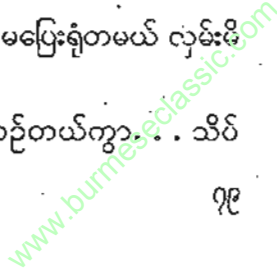
ကိုကြီး ခြေလှမ်းတွေကလည်း... ပိုးဆီ ဆက်လှမ်းလျက် အမှတ်မထင် လှမ်းမိဆဲ သတိဝင်စွာ ရပ်သွားသည်။ ပြီးမှ ပိုးကို လက်ရပ်ခေါ်နေသည်။

ပိုးလည်း မာမိ မမြင်အောင် ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်သည်။

ပိုးနဲ့အနီး... ထိအောင် ကိုကြီးရှိနေပြီပဲ။ ပိုး မကြောက်တော့ ဘူး၊ မကြောက်တော့ပါဘူး ကိုကြီးရယ်...။

ကိုကြီးရှိရာ လှစ်ခနဲ ခြေလှမ်းတွေ မပြေးရုံတမယ် လှမ်းမိ ပြီလေ။

“ပိုးလေး၊ ဒီလိုပုံစံလေးတွေနဲ့ ယဉ်တယ်ကွာ... သိပ်

ချစ်စရာကောင်းတာပဲ... ဒီကျစ်ဆံမြီး ဆံပင်ခေါက်လေးမှာ စည်းထားတဲ့ ဖဲကြိုးလေးတွေနဲ့ လည်ပင်းက ပဝါလေး လေလွင့်ပုံကအစ ညနေမမှောင်ခင်ထဲက မြင်ရတာ သိပ်ပြီး ကဗျာဆန်တာပဲကွာ”

“မျက်ဝန်းထဲစွဲတယ် သိလား”

“ကိုကြီးပျော်လိုက်တာ ပိုးလေးရယ်”

“ကိုကြီးနော် သိပ်ပျော်ပြမနေနဲ့၊ ဟိုမှာ သူများတွေ ဝမ်းနည်းမှုသင်္ကေတတွေ ပြနေတာ ကိုကြီးက မသိတတ်သလို ကျနေမယ်”

“ပိုးရယ် ပျော်လို့ ပျော်တယ်ပြောတာပေါ့၊ ပိုးရော မပျော်ဘူးလား”

“ပိုးလည်း ကိုကြီးလိုပဲပေါ့”

“ဒါဆို ကိုကြီးနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ကိုကြီးတို့ မိသားစုတွေဘက် သွားရအောင်၊ ကြိုတင် ဆွေပြုမျိုးပြပေါ့”

“ကိုကြီးကလည်း ပေါက်ကရတွေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ပိုး မလိုက်ရဲသေးပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီချိန်ကြီးမှာလေ”

“ဆောရီးကွာ၊ ကိုကြီးက ပျော်လွန်းလို့ စကားတွေမှားပြီး ဘာတွေပြောမှန်း မသိပါဘူး”

“ပိုးက အပြင်သိပ်မထွက်တော့ ကိုကြီးမိသားစုတွေ ဆုံနေချိန်မှာ သူတို့ကို ပိုးမြင်သာရုံ အဝေးကနေ ပြမှာပါ လာလိုက်ခဲ့နော်” ပိုးရဲ့လက်ကို ကိုကြီး ဆွဲခေါ်သည်။ နွေးထွေးခြင်းပြယုဂ်တွေ ကပ်ငြိတဲ့ နူးညံ့သော ချစ်သူရဲ့လက်တစ်စုံအောက်မှာ

ပြင်းပယ်နိုင်စွမ်းမဲ့ ခွန်အားတွေနဲ့ပေါ့ ကိုကြီးရယ်။

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲပိုး”

“လွှတ်ပါဦး၊ လက်က တစ်ဘက်တည်းကိုင်ပါလား၊ ပိုးလက်တွေ ပြတ်ထွက်လိမ့်မယ်၊ ကိုကြီးကလည်း ပိုးလက်တွေ နာသွားပြီ”

“ပိုး ချစ်လား”

“ဘာကိုလဲ ကိုကြီးကိုလား”

“အေးလေ”

“မဖြေတတ်လို့ ဒီပန်းရောင်ဝတ်လာတဲ့ဥစ္စာ”

“ဖြေပါကွာ၊ ဖြေတတ်သလို၊ ကိုကြီး ကြားချင်တယ်၊ ယုတ်စွအဆုံး တစ်ခွန်းတည်းကွာ... တစ်ခွန်းပဲဖြေ”

“ချစ်တယ်”

“ဟာ သွားပြီကွာ၊ သွားပြီ၊ ကိုကြီးနှလုံးသားတွေထဲမှာ ပဲ့တင့်သံထပ်ခြင်းတွေနဲ့အတူ အားပြင်းပြီ၊ ပိုးရေ ကယ်ပါဦးကွာ၊ လုပ်ပါဦးကွာ၊ ပိုးရေ ကိုကြီးနှလုံးသားနေရာ မင်းလက်နဲ့ မင်းလက်လေးနဲ့ ဖိကြည့်ပါလား၊ ကိုကြီး တကယ်ပြောတာ ပိုးရေ... လုပ်ပါဦး ပိုးရာ”

“ကိုကြီး လူလည် မဟုတ်တာတွေ ပြောရော့မယ်၊ ဘယ်မှာလဲ” သူမက ကိုကြီးနှလုံးသားရှိရာသို့ မှန်းကာ ပြောပြောဆိုဆို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ကြည့်ကာ ကိုကြီး ကျေနပ်အောင် ပြုမူလိုက်သည်။

“ကြားလား၊ ကိုကြီးနုလုံးသားတော်လဲသံတွေ၊ ကိုကြီးရင်ဘတ်ထဲမှာ ချစ်ငလျင်လေး လှုပ်နေတာ” ဟု ပြောလျက် ပိုးအလစ်တွင် ပိုးခါးကိုဖက်ကာ ပွေ့ထားသည်။

“ကိုကြီး ဟိုမှာလူရှိတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာလေ”

စောစောပိုင်းက သူမနှင့် ကိုကြီး ယူလာခဲ့သော ဖယောင်းတိုင်လေး နှစ်တိုင်ကို ရည်ညွှန်းသည်။

သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ တင်ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်လေး နှစ်တိုင်ကတော့ သူမတို့ရှေ့မှ သစ်ပင်ပေါ်တွင် ထွန်းလင်းတောက်ပနေဆဲပေါ့။ ကောင်းတင်ပေါ်က လပြည့်ဝန်းကလည်း မျက်နှာရွန်းပလျက် ရှိနေပုံကို ကိုကြီးက . . .

“ပိုးလေး ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ လဝန်းကြီး၊ ကိုကြီး ကဗျာရွတ်ပြမယ် နားထောင်

- * လဝန်းအရှင်
ကြယ်စင်မယ်နှင့်
မျက်နှာချင်းယှဉ်
ကြည့်နူးစဉ်မို့
- * ကောင်းကင်ပျိုမ
အလိုမကျမျက်နှာ
ညှိုးရိပ်လွှာနှင့်”

ကိုကြီးရဲ့ကဗျာတွေက ရယ်ရတယ်။ သိပ်ကောင်းတယ်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးရယ် . . . အဲဒီကဗျာဟာ ကိုကြီးရဲ့ဘေးမှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ကိုကြီးရဲ့ဘဝမှာ ဝင်ရောက်မယ်ဆိုတဲ့ နိမိတ်သင်္ကေတမှန်း ပိုးအစကတည်းက မသိခဲ့ဘူး။ ကိုကြီး . . . ပိုးကတော့ ကိုကြီးစပ်နေကျ ကဗျာလေးတွေက ကောင်းတယ်ဆိုပြီးတော့ပဲ အားပေးမိ၊ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်မိတာပဲ ရှိတယ်လေ . . . ။ ချစ်သူရဲ့ကဗျာလေးတွေမို့ တန်ဖိုးထားစွာ နားထောင်တတ်၊ သိမ်းဆည်းတတ်တာပဲပေါ့။ တကယ်လို့သာ အဲဒီကဗျာအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရင် . . . ပိုး ကိုကြီးကို အဆုံးစွန်သောအချစ်တွေ ပေးချင်မှ ပေးခဲ့မှာပါ၊ ကိုကြီးရယ် . . . ။

“ကိုကြီး ဖယောင်းတိုင်တွေ အတူတူထွန်းကြ ဆုတောင်းကြစို့လေ၊ တော်ကြာ မာမီ ပိုးပျောက်သွားလို့ ရိပ်မိမယ်”

ကိုကြီးနှင့်အတူ ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ ဆုတောင်း ထွန်းညှိ မေတ္တာပို့ကြသည်။

ပိုး ဟိုးဘေးက အဝါနဲ့က ကိုကြီးမာမီ . . . ဟိုမြင်ရတာက အစ်မ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြသည်။ ပိုးမြင်ဖူးမှာပါဟုလည်း ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ပိုး အခုမှမြင်ဖူးတာ၊ ညဆိုတော့ သိပ်ပြီး မသဲကွဲဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပိုး သေချာမှတ်ထားမယ်နော်”

“ပိုး မာမီဆီ သွားတော့မယ်၊ မာမီရှာနေမှာ”

“(Good Night) နော် ကိုကြီး”

“ပိုး မနက်ဖြန် ဘုရားကျောင်းမှာ ဆုံမယ်နော်”

“အင်းပါ ကိုကြီးရဲ့ ပိုးလာမှာပါ” ချစ်သူနှစ်ဦး ခင်ကသော
ခွဲခွာရချိန်လေးအတွင်းမှာပင် တမ်းခြေ၍ မဆုံးချေ။

ပိုး မာမီအနားပြန်ရောက်ချိန်တွင် “မာမီ”

“ပိုး ဘယ်တွေ့သွားနေလဲ၊ မာမီ အနီးအနားမှာ ရှိမလားလို့
ရှာတာ မတွေ့ဘူး၊ ဘယ်သွားလဲ” လို့ မေးသည်။

မာမီအသံက အနည်းငယ် မာဆတ်ဆတ်ပေါ့။

“ပိုး ဟိုဘက်ထိပ်သွားတာ မလှိုင်တို့သူငယ်ချင်းတွေလေ၊
မလှိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိတာ သူတို့ဆီသွားတာလေ၊ ကြာ
သွားတယ်မာမီ” မလိမ်တတ် မညာတတ် ပိုး ညာမိလေပြီ။

“ပြန်မယ်ပိုး၊ မာမီတို့ ပြန်ကြစို့”

“ဟုတ် မာမီ” ဟု ဆိုကာ မာမီနောက်မှ ယုန်သူငယ်လို့
ခပ်ကုတ်ကုပ်နှင့်လေ။ အဲဒီညက ပိုးတော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်
ပေ။ မာမီကို အကြီးမားဆုံး ညာမိသောလုပ်ရပ်ကို သူမ အတင့်
ရဲစွာ ကျူးလွန်ပေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၊ မုံရွာသင်္ချိုင်းမီးထွန်းပွဲတော်ပြီး၊
ဘုရားကျောင်းတွင် သေဆုံးသွားသောသူများကို ဆုတောင်းခြင်း
များ၊ အလှူအတန်းပေး၍ အလှူငွေ ပေးအပ်ပွဲများကို ဆိုင်ရာ
မိသားစုများနှင့် ဘုရားကျောင်းတက်ကြသည်။ မာမီမျက်နှာက
ခါတိုင်းထက် ထူးခြားကာ သူမကို အကဲခတ်နေသည်ဟု ပိုး
ထင်သည်။ ပိုးဘာသာ မလုံမလဲ ဖြစ်တာလည်း ရှိချင်ရှိမှာပေါ့
ဟုသာ ဖြေသိမ့်ရသည်။ သို့သော် ရင်ထိတ်စွာနှင့် ကိုကြီးကို
ဘုရားဝတ်ပြုရင်းမှ ရှာမိသည်။ မာမီမျက်နှာလည်း သတိထား

ရင်း မာမီ မရိပ်မိအောင် မျက်ဝန်းများကို တိတ်တခိုး ရှာဖွေရ
သည်။

အ ပို င် : (၁၄)

“အပျော်လွန်အချစ် ... အလွမ်းဖြစ်”

တစ်နေ့ ကိုကြီးနှင့်ပိုးတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး တွေ့ဆုံနေကျ ဧကရာဇ်ပင်ကြီးသို့ ပိုးတစ်ယောက် မင်းညိုခန့်၏ ချိန်းဆိုမှုအရ ရောက်ရှိခဲ့၏။

“ပိုး”

“ဘာလဲကိုကြီး ပြော”

“ကိုကြီးကျောင်းကို ပြန်တော့မယ်”

“ကိုကြီး” ပိုးက ဆက်မပြောစေလို၍ တားသလို အော်ပြော လိုက်သည်။

“မပြောလို့ မဖြစ်ဘူးပိုးရယ်... ကိုကြီးလည်း ပိုးနဲ့ တိုင်ပင် စရာရှိတာတွေ တိုင်ပင်ပြီးရင် ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ပြန်မယ် စီစဉ် နေပြီ။ ပိုးနဲ့ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး လည်မယ်လေ... ပိုးနော်”

“ကိုကြီးကလည်း... ပိုး မလည်ချင်ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

ပိုး သဲဖြူပိုး (ပုံရွာ)

နှင်းဆက်ခိုတဲ့ . . . အလွပ်ချို

“ပိုး မလည်ချင်လည်း ကိုကြီးက လည်ချင်တယ်၊ ဆုံဆည်းရာ မှာ ရေခဲခြစ်စား၊ ထန်းတောအင်းမှာ ကြာပန်းခူးချင်တယ်ဆို၊ ပြီးရင် ခဏထိုင်မယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်၊ အပြန် ကျောက်ဆောင် ဆိပ်ဖက်ကနေ စက်ဘီးပတ်စီးမယ်၊ ပိုး လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”

“ဟာ အဲဒီလောက်အချိန်အကြာကြီး မာမီသိသွားမှာပေါ့”

“သိတော့လည်း ပြောလိုက်ပေါ့ပိုးရာ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ”

“ပိုးက ကိုကြီးကို မချစ်ဘူးမို့လား၊ ပိုးရယ် . . . ကိုကြီးက ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ဖြူစင်တဲ့သံယောဇဉ်နှင့် သွားလာတာပါ။ ကိုကြီး တခြားအခွင့်အရေး မယူဘူးဆိုတာ ပိုးလည်း အသိပါ”

“ပိုး မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မာမီ ခုတစ်လော ပိုးကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေက ပိုးအကြောင်းသိနေသလိုမို့၊ ပိုးဖွင့်ပြောရရင် ကောင်းမလားလို့”

“ပြောလိုက်ပေါ့ပိုးရာ . . . ပိုးမာမီမေးရင်တော့ မညာဘဲ ပြောလိုက်ပေါ့၊ ကိုကြီးနဲ့ပိုး လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထား တယ်လို့”

“ပိုး ဦးရိမ်က ကိုကြီး ချစ်ခွင့်ပန်တာကို ပို ဂ ဖွင့်မပြော ခဲ့တာကို မာမီစိတ်ဆိုးမှာ . . . ပြီးတော့ ပိုးစိတ်နဲ့ ပိုးလုပ်တဲ့ ကိစ္စမှာ မာမီဘယ်လိုမှ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ပိုးရယ် . . . ဒါကတော့ သူလည်း မိဘပဲ . . . အတိုင်ပင်ခံ မယုံ ကိစ္စကို ဘယ်ကျေနပ်မှာလဲ . . . ပိုးလည်း ညာချင်လို့မှ မဟုတ်တာ . . . ကိုကြီးကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ ကိုကြီး နားလည် ပါတယ် . . . ကဲ တော်ပြီကွာ၊ စိတ်ညစ်စရာတွေ မပြောနဲ့တော့”

ကိုကြီးနဲ့ ခုလျှောက်လည်မယ်၊ ပြီးရင် အိမ်မြန်မြန်ပြန် ဟုတ်ပြီ လား၊ ဒီနေ့ တွေ့ပြီးရင် ကိုကြီး ပြန်ခါနီးမှာ တစ်ရက်လောက် ထပ်တွေ့မယ်လေနော်၊ ပိုး အခု စိတ်ညစ်မနေနဲ့ ကိုကြီးရှိတယ်၊ လာကွာ ပိုး”

အဲဒီနောက် မင်းညိုခန့်နှင့် ပိုးတို့ မုံရွာမြို့လေးရှိ ချစ်သူတို့ ကွန်းခိုရာနေရာစုံသို့ စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ လည်ပတ် ကြသည်။ အပြန်တွင် မင်းညိုခန့်က ပိုးတို့အိမ်လမ်းထိပ်ရှိ တမာပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် လိုက်ပို့၏။

“ပိုး ကိုကြီးမှာတာတွေ မမေ့နဲ့၊ စိတ်မညစ်နဲ့နော် ပိုး”

“အင်းပါ”

“ကိုကြီး ဟိုနေ့ကျရင်လည်း လာတွေ့မယ်နော်၊ ဒီကြား ထဲလည်း ပိုးတို့အိမ်ရှေ့ကို အချိန်လုလာခဲ့ဦးမယ် သိလားပိုး”

ပိုး ခေါင်းလေးညိတ်ပြခဲ့ရင်း မင်းညိုခန့်ကို ကျောခိုင်းကာ အံမြန်ဆုံး ခြေလှမ်းများဖြင့် သူမအိမ်သို့ ကြောက်ရွံ့စွာ ပြန်လာ ခဲ့သည်။ အိမ်အဝင်ဝတွင် . . .

“ပိုးပိုး သမီး၊ လာဦး မာမီမေးစရာရှိတယ်”

“လာထိုင်ဦး” မာမီအသံတွေက စိတ်တိုစွာ မာကျောနေသည်။

“မာမီ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ . . . ငါကတော့ ငါ့သမီးလေးက ငယ်သေး တယ်၊ သူများပြောတာတွေ မဟုတ်လောက်ပါဘူးဆိုပြီး ရန်တွေ လိုက်ရတာ၊ သူများတွေ ဘယ်လောက်နားလှုံ့အောင်ပြောပါစေ၊ ငါ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး၊ ငါ့သမီးလေးက လိမ္မာတယ်ဆိုပြီး အထင်ကြီး

www.burmeseclassic.com

ပိုးသံ ဖြူစိုင်း (ပုံရွာ)

ခဲ့တယ်၊ အခု ဘာလို့ ထင်ရာခိုင်းခဲ့တာလည်း သမီးရယ်။ မာမို့ကို မကျေနပ်လို့လား၊ မာမို့ကို မကျေနပ်လို့ ကလဲ့စားချေလိုက်တာ လား သမီး... သမီး မာမို့ကိုမုန်းလို့ သမီးဘဝရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေမှာ ဦးမဆောင်စေခဲ့တာလား သမီး”

“သမီး ပြောလေ၊ မာမိမေးတာ”

“မာမိ ပိုးကို ခွင့်လွှတ်ပါမာမိ၊ ပိုးကြောင့် မာမိ စိတ်မညစ်ပါနဲ့၊ ပိုးလေ မာမို့ကို မုန်းလို့မဟုတ်ဘူး၊ မာမို့ကို မမုန်းပါဘူး၊ အခု ပိုးမှာ ရင်ဖွင့်ရမယ့်သူ မရှိလို့ ပိုးမာမို့ကိုယ်စား ပိုး ရည်စားထားမိတာပါ၊ ပိုးကို အမြဲယုယချစ်ခင်မယ်သူ ရှာမိတာပါ၊ ပိုးအပြစ်ပါ... ပိုးအပြစ်ပါ”

“အမလေး... မာမို့သမီးလေးရယ်... မာမိ ကိုယ်ကျိုးနည်းတော့မလို့ပါလား၊ မာမို့ကိုယ်စားချစ်သူထားတယ်... သမီးရယ်... မာမို့သမီးက ငယ်သေးတယ်လေ... သမီး ဘာတွေ လျှောက်လုပ်တာလဲကွယ်၊ ဒါကြောင့် မာမို့ကို ဘာမဆို တိုင်ပင်ပါလို့ ပွင့်လင်းစွာ သူငယ်ချင်းတွေလို မာမိပြောခဲ့တာလေ... မာမို့သမီးကို မာမိ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပိုးလေးက ငယ်သေးတယ်၊ ခုမှ ကိုးတန်းရှိသေးတယ်... နောင်နှစ်ဆို ဆယ်တန်းဖြေရတော့မယ်၊ ဒီအတိုင်းသာဆို သမီးပညာရေးတွေ စိတ်လေပြီး ထိခိုက်တော့မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဟိုကကောင်လေးက သမီးထက်အသက်လည်း ကြီးတယ်၊ ဘွဲ့လည်း ရတော့မယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဘွဲ့ရကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်ကိုယ်စီ ပြည့်စုံတဲ့ဘဝတွေ ပိုင်ဆိုင်ပြီဆိုရင် မာမိ မတားပါဘူး”

နှင်းစက်ခိုတဲ့... အလွမ်းချို

ကွယ်၊ ခုချိန်မှာ သမီးရော သူ့ရော လောင်းရိပ်က ပန်းလေးတွေလေ၊ နေပူဒဏ်ဆိုတဲ့ လောကဓံကြမ္မာကို သမီးတို့တွေ့ရင်... သမီးတို့ဘဝလေးတွေ ပန်းအလှလေးတွေလို့ ညှိုးခွေပြီး အလှလေးတွေ ချက်ခြင်း ဖျက်ပြယ်သွားမှာပေါ့... မာမိ စိုးရိမ်တယ်သမီး၊ ငါ့သမီးလေး ပညာရေးကိုပဲ ကြိုးစားပါဦး၊ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ သမီး မတွေ့ပါနဲ့တော့၊ ကြိုးစားမေ့ထားလိုက်ပါလို့ မာမိ သမီးကို ပြောပါရစေ၊ အရာအားလုံး ပြည့်စုံတဲ့ နောင်တစ်ချိန်မှာ မာမို့သမီးလေး ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း မာမိလေ သမီးဘက်က ရှိနေမှာပါ” ဒေါ်မြတ်နိုးခင်၏ အနူးညံ့ဆုံး အပျော့ဆွဲမှုကို ပိုး ဘယ်လိုမှ မရိပ်မိခဲ့ချေ။

ပိုးတစ်ယောက် မာမို့ကို ကိုကြီးနှင့် သွားမတွေ့ဖို့ ကတိပေးရန် တောင်းဆိုခြင်းကို ပိုး ကတိပေးလိုက်၏။ စိတ်တွေကတော့ ကိုကြီးဆီမှာ... မာမို့မှာလည်း ပိုးကို သူ့ဘက်မှ အသေချာဆုံး လွတ်ထွက်မသွားအောင် စီစဉ်လာသည်။ တင်းကြပ်မှုတွေကြားမှာ ပိုး မနေတတ်မထိုင်တတ်။

အ ပို င် : (၁၅)

“နလုံးသားဒဏ်ချက် ... အခံရခက်”

အိပ်ခန်းထဲဝင် အိပ်ရာပေါ်တွင်လည်း လူးလူးလိမ့်လိမ့်။
နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် ကိုကြီးအကြောင်း ရေးရာတွင်လည်း
စိတ်က မပါချေ။ ကြီးလေးကတော့ မာမို့ကို စိတ်ညစ်အောင်
မလုပ်ရန် ကိုယ်လုပ်ခဲ့သောအပြစ်ကို တောင်းပန်ရန် ဆုံးမသည်။
ပိုးအရွယ်ရောက်လို့ ရည်းစားထားတာအပြစ်တဲ့လား ကိုကြီးရယ်၊
ပိုးအသက် ဆယ်ခုနစ်နှစ် ငယ်သေးတယ်တဲ့လား၊ ပိုး ဘာလို့
ကိုကြီးကိုမှ သွားချစ်မိတာပါလိမ့်နော်။ ပိုးဘယ်လိုမှ ကြံရာ
မရတဲ့အဆုံး မာမိဈေးထွက်ချိန်မှာ ကြီးလေးကို မျက်ရည်ခံထိုးပြီး
ကိုကြီးကို ပိုးသွားခံတွဲချင်တယ်၊ မောင်နှမလို ဆက်ဆံမှုမျိုးနဲ့
ဆက်ဆံတော့မယ်၊ နေကြမယ်၊ အခွင့်အရေးကို ကြီးလေးဆီမှာ
တောင်းမိပါတယ်၊ မရပါဘူး ကိုကြီးရယ်... ကိုကြီးသိတဲ့အတိုင်း
ပဲလေ၊ ကြီးလေးက အမလေးထိ တရင်း အော်ရင်း၊ အရင်က

ဦးကောင်းကျောက်ပိ လူကြီးဆုံးမရင် ရတဲ့ပိုး... လူကြီးတွေ စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း နားထောင်တတ်တဲ့ပိုးကို ဟိုက ယောက်ျားလေး ဘာသားနဲ့ထုထားတာမှတ်လို့ ညည်းကို အခုလို ညည်းအမေက ထိန်းသိမ်းနေတယ်ကြားရင် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းများဖြစ်ရင် ပိုးရယ် ညည်းအမေလေ... ညည်းကို ကျောင်းထားကာစ နို့တိုက်လွတ်ခါစအရွယ်လို့ ထင်မှတ်ပြီး သူများထက်ကျောင်းထားနောက်ကျ... သူ့ရင်ခွင်ကနေ ကျောင်းကို ပို့ရတဲ့အချိန်ခဏလေးမှာတောင် မခွဲနိုင်မခွာရက် ခြင်းပလုံးတစ်ဘက်နဲ့ ညည်းကျောင်းရှိရာကို ဆီး၊ ဝမ်းချုပ်ခံ ပို့တာများ ငဲ့ပါဦး ပိုးရယ်... မခင်တော့ ရူးရချေရဲ့တဲ့... ပိုးမျက်ရည်တွေ မာမို့ကို သနားစွာ စို့တက်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးရယ်... ပိုးမာမို့ကို သနားမိပေမယ့်လည်း ပိုးစိတ်တွေက ကိုကြီးကို သတိမရဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး ကိုကြီးရယ်...။

ပိုးတစ်ခုပဲ သတိရမိတယ်... သင်္ဇင်ကိုများ ကိုကြီးဆီ လွှတ်ရရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားရင်းပေါ့။ သင်္ဇင်ကလည်း မလာတော့ အခက်တွေ့ခဲ့တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ပိုးမာမို့ကို မမလှိုင် တို့ဆီ သွားဦးမယ်လို့ပြောပြီး ခွင့်တောင်းမိတယ်။ မာမိက “ပိုးနော်၊ မာမို့ကွယ်ရာမှာတော့ အခွင့်အရေး မယူပါနဲ့၊ ပေးထား တဲ့ ကတိ တည်ရမယ်၊ မာမိ ယုံချင်တယ်ကွယ်... မာမိ ပိုးကို ချုပ်ချယ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သွားချင်တဲ့ဆီ သွားပေါ့။ ပိုးမာမို့ကို ထပ်ညာလည်း မာမိ အခုမသိပေမယ့် မာမို့မှာ နားတွေ မျက်စိတွေရှိတော့ တစ်နေ့တော့ ကြားမှာ သိမှာပဲ” တဲ့ “ပြီးတော့

သင်္ဇင်နဲ့တော့ မသွားနဲ့၊ သင်္ဇင်က အောင်သွယ်တော် လို့ မာမိကြားတယ်။ ပိုးသွားချင်ရင် တစ်ယောက်တည်းသာ သွား၊ ကြာမယ်ဆို မာမို့ပြောသွား၊ ဘယ်မှာရှိမယ်ဆိုတာ မာမိ သိထားရင် ပြီးတာပဲ” လို့ မာမိက မှာရှာသည်။

“ပိုးအိမ်ထဲက မထွက်တာကြာပြီနော်” လို့ မမလှိုင်က မေးတော့ ပိုးလည်း ကိုကြီးအကြောင်းကို ရင်ဖွင့်မိသည်။ ကိုကြီး လို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ မြို့လေး ဒီလောက်ကျဉ်းတဲ့ မုံရွာ မြို့လေးမှာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်ခဲ့တဲ့ အိမ်တွင်းပုန်းမလေး ပိုးကိုမှ ချစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ် ပြောခဲ့ရတာကို... “မမလှိုင်က ညီမလေးတစ်ယောက်လို ခင်လို့ တားတာနော်ပိုး၊ ဒေါ်ဒေါ်ခင် တားတာမှန်တယ်၊ ညည်းလေးက မြို့အနှံ့ဆိုတာတောင် အရင် က ရောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ် ဘူး၊ သူ့မှာရော မုံရွာကနေ ကျောင်းပြန်တက်၊ အဲဒီ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှာရော ရည်းစားမရှိဘူးလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးပိုး၊ ဒီလောက် ရုပ်ရည်ချောမောတဲ့သူက ပိုးကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာမှမသိတဲ့ ကလေးကို မုန့်ပေးကြိုက်တာ” တဲ့ ကိုကြီးရယ်၊ ပိုး... ကိုကြီးအတွက် ရင်တွေပူ စိတ်မချဖြစ်လာ၏။ ကိုကြီးက နာမည်ကြီး လူချောတဲ့လား။ ပိုးဘာဖြစ်လို့ မသိခဲ့တာပါလိမ့်။ ပိုးမှာ ဘာလို့ အဲဒီအတွေးတွေ မတွေးမိတာလဲ။ ပိုးကိုးကိုကြီး ကလေးတစ်ယောက်လို လက်တည့်စမ်းပြီး ရူးသွပ်လို့ မှားပြီ ထင်တယ်။ ပိုး မှားခဲ့ပြီလား။ မာမို့စကားတွေ နားမထောင် ခဲ့လို့ မှားပြီထင်တယ်။ ပိုးတော့ အချစ်နွံထဲက သားကောင်

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သွားပြီ ထင်တယ်။

ကိုကြီးရယ် ပိုးဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီနွံထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားရမလဲ။ ပိုး ကြိုးစားချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုး ရတော့မယ် မထင်ပါဘူး ကိုကြီးရယ်...။

အဆိပ်တက်လာတဲ့ နှလုံးသားဒဏ်ရာကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ပြာနှမ်းမွန်ဝေစွာ၊ ပိုးလေ... မမလှိုင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုကြီးနဲ့ အတူ ဆုံနေကျ ဧကရာဇ်ပင်ကြီးဆီ လာခဲ့တယ်။

ကိုကြီး... သူမရှေ့မှာ စက်ဘီးကို ကန်လန်ဖြတ်ရပ်လိုက်တဲ့ ကိုကြီး။ ထူထဲတဲ့မျက်ခုံးတွေကို ရှုံ့တွဲစွာ ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံး အကြည့်တွေကို သုံးသပ်ကြည့်ရင်း ကိုကြီးလည်း သူမလို ခံစားနေရပြီဆိုတာ ပိုးချက်ချင်း သိတာပေါ့။

“ကိုကြီး” တိုးလျှင်သာစွာ အသံကို နှစ်ကိုယ်ကြားသာ ခေါ်လိုက်သည်။

အရပ်ရှည်ရှည် ဒေါင်ကောင်းကောင်း ကိုကြီးမျက်နှာဆီသို့ ပိုးဘာစကားမှ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်လျက်။

“ပိုးလေး... ပိုးတစ်ခုခု ဖြစ်ပြီမို့လား”

အလိုက်သင့်စွာ ခေါင်းညိတ်ယုံပဲ ပိုးဖြေနိုင်၏။ ပိုးမျက်ဝန်း စိုတွေက အရည်ကြည်များ လှဲခိုလာသဖြင့် ကော့ရွန်းသော မျက်တောင်လေးများကို တဖျပ်ဖျပ်ပုတ်ရင်း။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ တို့ကလည်း ခြောက်သွေ့ကြေကွဲလျက်နှင့် ပွင့်အန်မလာတော့ချေ။

“ပိုးလေးရယ်... ကိုကြီးတော့ ဘာမှနားမလည်ဘူးကွာ။ ပိုးရှင်းပြမှ သိရတော့မှာလေ။ ပိုးစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်

ထားဇေးနော်။ ကိုကြီးကို ပြောပြဟုတ်လား။ ပိုးမာမိက ကိုကြီးနဲ့ သဘောမတူလို့ အရင်လို အပြင်မထွက်ရတာမို့လား။ ဟုတ်တယ်မို့လား။ ပိုးပြောလေ ကိုကြီးကို”

“ပိုးလေး မငိုနဲ့နော်ပိုး။ ဟောဒီ ပါးကွက်လှလှလေးတွေ ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ မစွတ်စေပါနဲ့ပိုးရယ်... ကိုကြီး ရှိတယ်လေ။ ပိုးဘက်မှာ ကိုကြီး အမြဲရှိနေသားပဲပိုး... ပိုးပြောပြ ကိုကြီးသိအောင် ပြောပြ”

ပိုးရဲ့အေးစက်နေသော လက်ကလေးများ ချစ်သူအားပေး စကားသံနှင့်အတူ နွေးထွေးလာသလို၊ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း လန်းဆန်းလာသည်။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးလည်း ယခင်ကလို မှိုင်းညှိတော့ခြင်း မရှိဘဲ မိုးစက်ခိုသော ရွက်စိမ်းလေးများပမာ ကြည်လင်လာ၏။

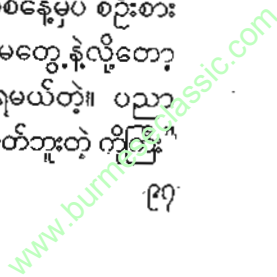
“ကိုကြီး မာမိသိသွားပြီ”

“ပိုးပြောလိုက်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း သူ့ဘာသာသူ သိတာ”

“အရိုက်ခံရသေးလား”

“မရိုက်ပါဘူး၊ သူ့ကို ဖွင့်မပြောလို့ သူများနားမဆုံမှ သိရတယ်ဆိုပြီး ဆူတယ်၊ ကိုကြီးက ပိုးထက် အသက်ကြီးတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ပိုးက ငယ်သေးလို့ ပညာလည်း မပြီးသေးလို့တဲ့ ကိုကြီးက ဘွဲ့ရတော့မှာတဲ့၊ ပိုးတို့ ပညာစုံတဲ့တစ်နေ့မှပဲ စဉ်းစားကြရမယ်။ ဒီကြားထဲ ပိုးကို ကိုကြီးနဲ့ သွားမတွေ့နဲ့လို့တော့ ပြောတယ်၊ ကတိတောင်းတယ်။ ပိုး ကြိုးစားရမယ်တဲ့။ ပညာလစ်ဟင်္သာမှာဖို့လို့ မာမိက သဘောမတူတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ကိုကြီး”

“ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး ပိုး၊ ပိုးရဲ့ မာမိက ပိုးကို နှစ်သိမ့်တာ။ ကိုကြီးနဲ့ သဘောမတူတာနဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ ဖုံးကွယ်တာ ပိုးရဲ့... မင်းလေးဘာမှ မသိပါလား” မင်းညိုခန့် ပိုးရဲ့ အသွား အလာ စကားများအဆုံး ရင်မောစွာ။ ချစ်သူ၏ ဘာမှမသိနားမလည်ရှာသော မျက်နှာလေးကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်နေစဉ်...။

“ကိုကြီး ပိုးကိုချစ်ရင် ကြိုးစားနော်။ ကိုကြီး ကြားလား ပိုးပြောတာ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ပိုးရယ်... ကိုကြီး ကြိုးစားနေတယ်။ ပိုးကို ချစ်လွန်းလို့ ကိုကြီးအနားမှာ ပိုးလေးကို အမြဲ ရွံ့နေစေချင်တော့တာ။ ပိုးကို မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေမှာ စိတ်ပူမိတယ်။ ကိုကြီးကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့ ပိုးကို လက်ထပ်ဖို့ အတွက် ဘုန်းတော်ကြီး ဂျွန်ဆီမှာ သွားခွင့်တောင်းတယ်”

“ဘုန်းတော်ကြီးက ဘာပြောလဲ ကိုကြီး... ဘာတဲ့လဲဟင်။ ပိုးတို့... ပိုးတို့ ဒါဆို မာမိခွင့်မပြုဘဲ လက်ထပ်ကြတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား။ ဘုန်းတော်ကြီးက ပိုးတို့ကို ခွင့်ပြုလိုက်သတဲ့လား။ ကိုကြီး ပိုးတို့ ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲ၊ ပိုးလည်း ဘာမှ မသိလိုက်ရပါလား ကိုကြီးရယ်...”

“ကိုကြီး သွားပြီး ခွင့်တောင်းနှင့်တာပါ ပိုးရယ်၊ ဒါမှ ကိုကြီး ကျောင်းပြီးရင် ပိုးနဲ့ အရင်လက်ထပ်ထားနှင့်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကွာ... ဒါပေမဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးက ခွင့်မပြုဘူးတဲ့ ပိုးရား ခွင့်မပြုဘူးတဲ့။ ပိုးက ငယ်သေးတော့ အိမ်ထောင်ကိစ္စ မနိုင်နင်းမှာတို့၊ ပိုးတို့က အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုကို သိလို့ ပိုးနဲ့ကိုကြီး

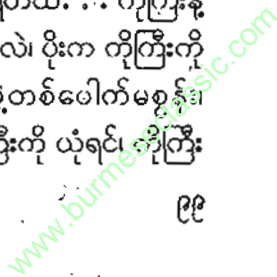
စိတ်ဆင်းရဲရမယ့် အရေးတဲ့လေ။ ပိုးမာမိ ဒေါ်မြတ်နိုးခင်က ပိုးကို ခုအရွယ်၊ ခုအချိန်မှာ ချစ်လို့ကောင်းတုန်းနေမှာတဲ့။ ပိုးရယ်... ကိုကြီးနှလုံးသားတွေလည်း ဗလောင်ဆူကုန်ပြီ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပါဘူး ပိုးရယ်...။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အဲဒါမှ ပိုဆိုးမှာ မာမိဆီ ဒီသတင်းရောက်ရင် ပိုးတို့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲကိုကြီး၊ မာမိ ဒါကြောင့်ပိုးကို အပြင်ပေးမထွက်တာနေမှာ။ ပိုးနဲ့ကိုကြီး နောက်ဆို တွေ့ဖို့ ပိုခက်တော့မှာပါ ကိုကြီးရယ်... မာမိသာ ဒီကိစ္စသိရင် ပိုးတော့ ဒုက္ခပါပဲ ကိုကြီးရယ်... ကိုကြီးတလည်း ပိုးကို မတိုင်ပင်ဘဲ ဘာတွေလျှောက်လုပ်တာမှန်း မသိဘူး”

“ပိုးရယ် ကိုကြီးလည်း ပိုးလေးနဲ့ မခွဲနိုင်လို့ပေါ့။ ကိုကြီး အလောတကြီး စိစဉ်မိသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ပိုးကို ကိုကြီး ဘဝအတွက် ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ။ ကိုကြီးကို နားလည်ပေးပါနော် ပိုး... ဒါနဲ့ ပိုးအသက် ဘယ်နှနှစ် ရှိပြီလဲ ပိုး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုကြီး၊ ပိုးအသက် ဆယ်ခုနှစ်နှစ် ပြည့်ပြီး ခဲ့ပြီ။ ဆယ်ရှစ်နှစ် ပြည့်တော့မယ်လေ... လပိုင်းလောက်ပဲ လိုတော့မှာ၊ မြန်မာလဆို လိုသေးတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုဆို ပြည့်ခဲ့ ပြီးပေါ့”

“ဟိုး တော်ပြီ ဒါဆိုရပြီ။ ကိစ္စမရှိဘူး ရတယ်... ကိုကြီးနဲ့ ပိုး တရားရုံးမှာ လက်ထပ်မယ်။ ပိုးဘယ်လိုလဲ၊ ပိုးက ကိုကြီးကို လက်ထပ်ထားပေမယ့် ကိုကြီး ပိုးကို မဲ့တစ်ပေါက်မစွန့်၊ မြူတစ်မှုန် မသမ်းစေရဘူး။ ပိုးလည်း ကိုကြီးကို ယုံရင်၊ ကိုကြီး

ကို ချစ်ရင် မနက်ဖြန် မန္တလေးတရားရုံးမှာ မီးရထားစီးပြီး သွား
လက်ထပ်မယ်။ ပိုး ပြီးရင် အိမ်ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပိုး
သဘောပေါ့၊ ပိုးအိမ်မှာ ကျောင်းပြန်တက်ပေါ့။ ကိုကြီး အခုလို
စီစဉ်တာ ဒေါ်ဒေါ်ခင်ကို စိတ်မချသလို၊ ပိုးကိုလည်း လက်လွတ်
ရမှာ ကြောက်လို့ပိုး . . . ။ ပိုး ကိုကြီးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို
တော့ ယုံပါ။ ကိုကြီး အခွင့်အရေးသမား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊
ကိုကြီးသက်သေပြနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ”

အ ပို င် ။ (၁၆)

“ခွဲနိုင်ဘူးဆို . . . အချစ်အလိုသို့”

“ပိုးလေ . . . ကိုကြီးအချစ်ကို ယုံပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ မာမိ သိသွားရင် ဒီတစ်ခါ ပိုးကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ စိတ်ဆိုးခြင်းမျိုးနဲ့ ပိုးကို စိတ်ဆိုးမှာ၊ ကိုကြီးဆန္ဒတွေ ပိုးအတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်စမ်း ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုးလေ . . .”

“ဘာလဲပိုး ပြောလေ၊ ဆက်ပြောပါ။ ပိုးဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ကိုကြီး ပိုးကို ညာသွားမှာ စိုးရိမ်တာ မှိလား ပိုး”

“ကိုကြီးကို ယုံပါလို့ ထပ်မပြောချင်ပေမယ့် ကိုကြီးကြောင့် ပိုးဘဝမှာ နစ်နာမှုမျိုး၊ နှလုံးသားအနာနဲ့ အဖြူရောင်လွင့်တဲ့ သန့်စင်ခြင်းမဲ့တဲ့ ဘဝမျိုးကို ကိုကြီးချစ်သူကို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး။ ကိုကြီးတို့ လက်ထပ်လက်စွပ်လည်း လဲကြမယ်။ ကိုကြီး ပိုးလက်မှာ သစ္စာဆိုပြီး စွပ်ပေးမယ် . . .”

ကိုကြီးရယ် ပိုးလည်း ကိုကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာပေါ့။ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြားမှာ လေညင်းတစ်ချက် ရုတ်တရက် ဝှေ့တိုက်ရင်းတောင် ချစ်သူကိုယ်သင်းနဲ့လေးတွေပါ ဆောင်သွား နိုင်တဲ့ လေညင်းကို အပြစ်တင် မနာလိုဖြစ်မိတဲ့ ပိုးလေ ကိုကြီး ကို ဘယ်စိတ်ချနိုင်ပါ့မလဲ . . . လစ်လျူရှုထားနိုင်မလဲ။ ပိုးလေ ကိုကြီးကို သိပ်ချစ်ခဲ့မိလို့ ပိုး စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်း ပိုး မိန်းမဈေး ဖျက်မိလို့ ကိုကြီးရယ် . . . ကိုကြီးကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိ ပြုမိတာပေါ့။ “ပိုးအန္တရာယ်ကင်းပြီး ကိုကြီးဆီ မနက်ဖြန် လာနိုင်ပါစေ” လို့ ကိုကြီးက ဆုတောင်းပေးသည်။

“ပိုးလေး ခဏနော်”

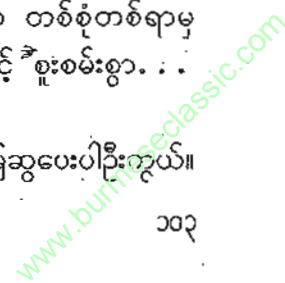
ပိုးလက်ဖမိုးလေးကို ခွင့်တောင်းကာ အနမ်းတစ်ဖွင့်ကို မင်းညိုခန့် ရုတ်တရက် ခြွေချလိုက်သည်။

သူမ နဖူးပြင်စပ်မှ ဆံနွယ်စညှင်းနုနုလေးများကိုလည်း မင်းညိုခန့်က ထိုးဖွဲကစားရင်း ပါးစပ်မှ လေများကို မှုတ်ထုတ် ကာ ဆံနွယ်စများကို လွင့်ပါးစေ၏။

ပြီးတော့မှ ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကြင်နာရိပ်များ ကပ်ငြိနေကြသော မျက်ဝန်းများကို ကြည့်ရင်း၊ မခွာချင်ခွာချင် လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

အိမ်ရောက်တော့ မာမိက ပါးစပ်က တစ်စုံတစ်ရာမှ မေးမြန်းခြင်း မရှိသော်လည်း မျက်ဝန်းဖြင့် စူးစမ်းစွာ . . . ပိုးမျက်နှာကို သေချာကြည့်လေသည်။

“ပိုး မာမိပန်းပင်တွေ ရေလောင်းပြီး မြေဆွပေးပါဦးကွယ်။”

ပိုးသဲဖြူစိုင်း (ပုံရွာ)

မာမိ ခုတစ်လော မအားလို့ပါ။ ပြီးရင် လက်ဆေးပြီး မာမိဆီ လာခဲ့။ မာမိ လိမ္မော်ရည်ဖျော်ထားမယ် ဟုတ်လား။

“ဟုတ်တဲ့ မာမိ၊ ပိုး အခု လုပ်လိုက်ပါမယ်”

သမီးဖြစ်သူ၏ မတည်ငြိမ်သောစိတ်နှင့် လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ကာ ဒေါ်မြတ်နိုးခင်တစ်ယောက် ငယ်ရာက ကြီးလာသူ ဖြစ်၍ သိရှိနားလည်ကာ သမီးငယ်အား စိတ်ပြောင်းလဲစေရန် တမင် ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ကြိုးကိုင်ရာတွင် တင်းကြပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပါးနပ်ပီရိစ္စာ အသုံးချခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဒေါ်မြတ်နိုးခင်... ပိုးဘယ်သို့လှမ်းသည့် ခြေလှမ်းကို မျက်ခြေပြတ်မခံတော့ဘဲ လောင်းရိပ်မှ မလွတ်ကင်းအောင် လိုက်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ စုံစမ်းကြည့်ရှုတတ်လေပြီ။

သူမဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းအားလုံးက ပိုးနှင့် သက်ဆိုင်တာ ဆိုတာ ဒေါ်မြတ်နိုးခင် အသိဆုံးပင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“ပိုး လိမ္မော်ရည်သောက်ပြီးရင် ခဏနား ရေချိုး၊ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးကို ခိုင်းထက် ပိုဖွေးအောင် လိမ်း၊ သမီး ဆံပင်တွေ ရှင်းပေးပြီး၊ ဆံထုံးလှလှလေး ထုံးပေးမယ်။ ဇွန်ကုံးလေးပတ်ပြီး ပန်ရအောင်နော်။ သနပ်ခါးကို ထူထူဖွေးဖွေးလေး သေချာလိမ်း နော် ပိုး”

“ဘာလို့လဲ မာမိ... ပိုးကို ဘာလို့ သနပ်ခါးထူထူကို လိမ်း ခိုင်းရတာလဲဟင်”

ပိုး မာမိကို ဘဝင်မကျသောလေသံမျိုးနှင့် အငေါ့တူးနေသည်။

“ခုတစ်လော မာမိသမီး ပိုးလေးကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စား နေပြီလေ... မာမိသမီးက ရည်စားပူမိပြီး သနပ်ခါးတောင် မလိမ်းနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အသံတွေ ကြားနေရတယ်။ ဒါကြောင့် မာမိသမီးလေးကို သူများတွေ မဟုတ်မဟုတ် အပြောမခံရအောင် မာမိက ပိုးလေးကို မဟုတ်သလို နေစေချင်တာ။ ပိုးလေး မျက်နှာလည်း ခါတိုင်းထက် ရွှင်ပေးပါလို့ မာမိ မှာချင်တယ် ကွယ်။ သွား ရေသွားချိုးတော့နော်”

မာမိရယ် မဟုတ်သလို နေရမှာလား၊ ပိုးမှ မခံစားနိုင်တာ။ ပိုးအသံတိတ် ညည်းညူရင်း။

ပိုး ရေချိုးပြီးသည်နှင့် မာမိက ဆံပင်များကို ဖြီးသင်၍ ဆံထုံးလှလှလေးမှာ ဇွန်ပန်းကုံးလေးကို ပတ်ခွေ အလှဆင် ပေးသည်။

“လှလိုက်တာ သမီးလေးပိုးရယ်... မာမိသမီးလေး သိပ်လှ၊ သိပ်ယဉ်တဲ့ သမီးလေး၊ အခုလို ဖူးပွင့်နုနယ်စဉ်မှာ ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မှ ချစ်ကြိုက်တာ မာမိမကြည့်ချင်တာ၊ မမြင် ချင်တာ၊ မာမိ အတ္တကြီးတာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ သမီး လေးရယ်...။ မာမိလို အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းမှုတွေ လည်း မာမိသမီးလေး တွေ့ကြုံခံစားရမှာစိုးလို့ မာမိဘက်က မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကာကွယ်ပေးရတော့မှာပဲ သမီးလေးရယ်” ဒေါ်မြတ်နိုးခင်တစ်ယောက် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် လှပ လျက်ရှိသော သူ့နေရာနှင့်သူ ဖွံ့ဖြိုးစိုပြည်စွာ ကြည့်ကောင်း သော သူမ၏သမီးလေးပိုးကို စိတ်မချခြင်းများစွာဖြင့် နှမြော

ပိုးသဲဖြူစိုး (ပုံရွာ)

တွန့်တို ရတက်မအေးကာ ရင်တွင်းသောကတို့ဖြင့် ကြိတ်မှိတ် ခံစားလျက်။

ဒေါ်မြတ်နိုးခင် သမီးကိုကြည့်ရင်း တစ်ခုခုကို သတိရ သွားကာ...

“မာမိ သမီးကို ပြောရဦးမယ်... မာမိ သမီးလေးအတွက် လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်က မှာထားတဲ့ ပန်းတင်ကြိုးလေး တစ်စုံ (ဘော်လီလက်ကိုင်ကြိုး) ပန်းထိမ်မှာတာ ရပြီသိလား ပိုးလေး၊ သမီးသွားစရာရှိရင် မာမိထုတ်ပေးမယ်၊ အခု ယူရင် လည်း ယူထားပေါ့ သမီးသဘောပဲ”

“အဲဒီ ပန်းတင်ကြိုးက ဇာပီးအင်္ကျီနဲ့ ဝတ်ရမှာ ရှက်စရာ နော် မာမိ၊ ကြားသလိုများ ဖြစ်မလားပဲ”

“သမီးကလည်း ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ၊ သိပ်ရိုင်းတဲ့ပုံ မဖြစ် အောင် ဇာကို ထူအောင် အောက်ခံအတွင်းသား အင်္ကျီကို အရောင်ဖျော့ခံပြီး မာမိချုပ်ပေးမှာပေါ့၊ မာမိ သမီးကို ချုပ်ပေး ဖူးတဲ့ ဗေဒါရောင်အင်္ကျီလေးရှိတယ်လေး၊ အဲဒီအင်္ကျီလေးနဲ့ ဆံပင်ကျစ်ဆံခြီး နှစ်ခွလေးခွချပြီး ထားလိုက်ရင် မရိုင်းဘဲ ယဉ်ယဉ်လေး ဖြစ်သွားရော”

“ဟုတ်ပြီမာမိ... အဲဒါဆို သမီး အဲဒီအင်္ကျီဗေဒါရောင် လေးကို မနက်ဖြန် မမလှိုင်တို့အိမ်နားက မင်္ဂလာဆောင်သွားမှာ သမီးဝတ်သွားမယ်နော်။ အဲဒီကြိုးလေးနဲ့ ဝတ်ကြည့်သွားမယ်လေ”

“ဟဲ့ မာမိလည်း အခါတိုင်းလို ကြိုမပြောပါလား ပိုး”
ထူးခြားနေသော သမီး၏အဖြစ်ကို ဒေါ်မြတ်နိုးခင် တမင်

သိရဲ့နှင့် မေးလိုက်မိ၏။

“မေ့နေလို့၊ ပိုးမေ့သွားလို့ပါ မာမိ၊ ပိုးအခုပဲ သတိရတာ၊ ပိုး မာမိခွင့်ပြုမှ သွားမှ၊ ပိုးဘယ်တော့မှ မာမိခွင့်မပြုရင် မသွား ပါဘူး” ပိုး မာမိအမေးကို ဖြေရင်း၊ သူမအတွက် အပြင် ထွက်ခွင့် ရရန် မုသားတွေ ထပ်ဆင့် ထပ်ဆင့် ညှာလိုက်ပြန်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မာမိ ညဘက်ကျ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ထုတ်ပေးမယ်၊ ပိုးကြိုက်တဲ့အစုံ လာရွေးလေ”

“ပိုး အများကြီး မဝတ်ချင်ဘူးမာမိ၊ ပိုး နီလာကြိုးကုံးလေး လောက်တင်ပဲ တော်ပြီ”

“ပြီးရင်တော့ မကြာစေနဲ့နော်ပိုး၊ မာမိလည်း အခုရက်ပိုင်း ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းဘူး၊ ခေါင်းထဲက နောက်ကျိကျိ နဲ့ရယ်၊ မာမိဆိုင်က စောင့်နေမယ်” ဆိုကာ ဒေါ်မြတ်နိုးခင်က မှာရှာသည်။

ပိုးမနက်ဖြန်ကာ လုပ်မယ့်အစီအစဉ်သာ မာမိသိရင် ရင်ကွဲ နာများ ကျလေမလားပဲ မာမိရယ်၊ ပိုးကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့တော့၊ ပိုးကို မာမိ မုန်းတော့မှာပဲ။

နောက်ရက်တွင် ပိုးအိပ်ရာမှ နံနက်ခြောက်နာရီတွင် ထကာ မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် အလှပြင်လျက် မှန်တင်ကြည့်ကြည့်

သမီးဖြစ်သူ၏ အလှပြင်ဆင်ပုံကို ဒေါ်မြတ်နိုးခင် ကြည့် မဝချင်၊ သို့သော် ယခင်က အခုလို သွားစရာရှိလျှင် မာမိရဲ့ လုပ်ပါဦး၊ ပိုးမပြင်တတ်ဘူး၊ ဘာလိုသေးသလဲ ကြည့်ပါဦးနှင့် ကလေးပမာ ဆိုးနွဲ့မေးတတ်သည်။ ယခုတော့ သူမ၏ကြိုက်

ပိုး သံဖြူစိုး (ပုံရွာ)

ပြင်ဆင်ခြယ်သလျက်။

“မာမိ အပြင်မှာ မိုးတွေကလည်း ညှိနေတယ်နော်၊ ပိုး အပေါ်ရုံလေး ဝတ်သွား၊ လွှားသွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် နော်”

“ဪ အေး အေး” “အင်း... အေး ပေါ့” “ကောင်း တာပေါ့ သမီးလေးရဲ့” အတွေးကို ဖြတ်ရင်း ပိုးအမေးကို မချိပြု လေး ပြုံးကာ ဖြေရှာသည်။

“မာမိ... ပိုးသွားမယ်နော်”

“သမီး... သမီးလေး သူမ သမီးလေး စိတ်မချနိုင်သော သူမစိတ်အလျဉ်အတွေးနှင့်အတူ သမီးဖြစ်သူ ပိုးနောက်ကို တိတ်တဆိတ်လိုက်ရန် ဒေါ်မြတ်နိုးခင် ခြေလှမ်းတို့ ပြင်ဆင် လိုက်၏။ ထိုသို့ နောက်က ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်လျှင် သမီးလေး ရုတ်တရက် ရိပ်မိသွားမည်လည်း စိုးသဖြင့် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ဖြင့် လိုက်လေသည်။

ပိုးကတော့ ကိုကြီးဆီသို့ အပျော်စိတ်ကလေးများဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်လျက် စက်ဘီးကိုစီးကာ မကြာကြော့... မော့မော့။

ပိုး ဦးတည်နေသော စက်ဘီးလမ်းကြောင်းကား မလှိုင်တို့ အိမ်ဆိုတာနှင့် တခြားဆီ။

“ပိုး... ပိုးလေး”

“ကိုကြီး”

“လာပိုး... လာ”

ဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ကေရာင်ပင်အောက်တွင်

ရပ်စောင့်နေသော မင်းညိုခန့်က ပိုးစက်ဘီးကို ရပ်ပြီးပြီးခြင်း ပိုးလက်ကို ဆွဲခေါ်၏။

“လာပိုး... လာမြန်မြန်လာ၊ ဒါ ကိုကြီးသူငယ်ချင်း သုံး ယောက်၊ သူက မောင်မောင်တဲ့၊ ပိုးတို့အိမ်နဲ့ နှစ်လမ်းကျော်မှာ နေတာ၊ သူ့ကို စက်ဘီးပေးထားခဲ့၊ ညှစ်ပြီး ယူလာလိမ့်မယ်”

“ကိုကြီး ဘာနဲ့သွားမှာလဲ၊ ကားနဲ့မို့လား”

ငမောင်တို့အိမ်မှာ မြင်းလှည်းရှိတယ်၊ ငမောင်က သွားယူ နှင့်မှာလေ၊ မြင်းလှည်းနဲ့ ဘူတာရုံသွားမှာပေါ့၊ လက်မှတ် ဖြတ်ပြီး ပြို၊ ကိုကြီးရဲ့ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်၊ အဲ ဟုတ်ပေါင် မှားသွားလို့ အစ်မ... အစ်မဝမ်းကွဲလည်း ပါတယ်၊ ပိုးဘက်က သက်သေ အနေနဲ့လေ၊ ပိုးလည်း အဖော်ရတာပေါ့”

“ကိုကြီးလောက်တော့ ဘယ်အဖော်ရမလဲနော် ကိုကြီး” ဟု မင်းညိုခန့်ကို သူသူငယ်ချင်းများက အပြန်အလှန် ပြောနေကြ သည်။

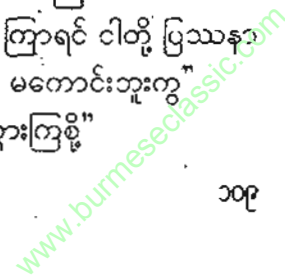
“ကိုကြီးကြောင့် ရှက်စရာကြီး သူတို့ပြောတာ ကိုကြီး ကြောင့် သိလား” ပိုး ရန်လုပ်လိုက်သည်။

“မရှက်ပါနဲ့အမိရယ်... သူတို့က ကိုကြီးရဲ့ ငယ်သူငယ် ချင်း အစစ်ကေလေ... ဘာရှက်စရာရှိလဲ”

“ဟုတ်ဘယ် မမပိုးရဲ့” ဟု ထောက်ခံကြ၏။

“ကဲ ငမောင် သွားကြစို့ကွာ... ကြာရင် ငါတို့ ပြဿနာ တက်လိမ့်မယ်၊ ဒီနားမှာ ဆက်နေရင် မကောင်းဘူးကွ”

“လာ မင်းညိုနဲ့ မမပိုး မြန်မြန်သွားကြစို့”

နောက်မှ တိတ်တဆိတ်လိုက်လာသော ဒေါ်မြတ်နိုးခင် သမီးဖြစ်သူ ပိုးကို မင်းညိုခန့်နှင့် ယှဉ်တွဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဒုက္ခပါပဲ သမီးလေး ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ၊ သူမ လှမ်းခေါ်ရ မလား၊ သမီးလေး ရှက်ရမ်း ရမ်းသွားလျှင် သူမကို မုန်းသွား မလား၊ သူမ ဝင်ပြီး စိတ်တိုစွာ ရှိတ်နှက်မိလျှင်လည်း တစ်ဘက် က သူစိမ်းယောက်ျားလေးက အားကိုးစရာ ဖြစ်သွားပြီး သမီး လေး မာမီသမီးလေးရယ်၊ မာမီ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ၊ ဟုတ်ပြီ အခုမှပဲ အကြံရပြီ။

အိမ်ပြန်မှ အမြန်အိမ်ပြန်ပြီး ဦးလေးထော်နှင့် သမီးရဲ့ ဦး လေးအချို့နှင့် အဒေါ်များကို ပြေးခေါ်မှ၊ အို ဒါဆို ငါ့သမီးလေး၊ ငါ့သမီးလေးက လင်နောက်လိုက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ရပ်သိရွာသိ ဆို သမီးလေး... သမီးလေး အရှက်ရသွားမှာပေါ့။ သမီးလေး က လိမ္မာပြီးသားပဲ၊ သူ သူ စကားပြောပြီးရင် အိမ် ပြန်လာမှာပဲ၊ ငါဘာတွေ လျှောက်တွေးနေတာပါလိမ့်၊ ငါ အိမ်ပြန်ပြီး ဘုရားစာ ရွတ်ရင်း သမီးလေးကို ထိုင်စောင့်မှပဲ၊ သမီးလေးအလာကို ထိုင်စောင့်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ သမီးရယ် မာမီအိမ်ပဲပြန်နှင့် ပြီး သမီးအလာကို စောင့်နေမှာပါ။ ဒေါ်မြတ်နိုးခင်တစ်ယောက် လိုက်လာမိတာ မှားပြီအထင်နှင့် စိတ်လျှော့ကာ အိမ်သို့ပြန် အနားယူရင်း သမီးအလာကိုသာ မျှော်နေ၏။ သူမ၏ သမီး ပိုးကိုလည်း အထင်ကြီးမိလို့ပဲပေါ့။

အ ပို င် : (၁၇)

“နလုံးသားချင်အပ် ... လက်ချင်းထပ်”

“ကိုကြီး မန္တလေးသွားမှာဆို”

“မဟုတ်တော့ဘူး မမပိုး၊ မမပိုးအတွက် အချိန်ကြာနေမှာ စိုးလို့ ကျွန်တော်တို့ဦးလေးရှိတဲ့ ချောင်းဦးတရားရုံးပဲ သွားကြ တော့မှာလေ”

မင်းညိုခန့်သူငယ်ချင်း မိုးအောင်က ကြားမှ ဝင်ပြောလိုက်၏။

“သူဦးလေးက တရားသူကြီး ပိုးရဲ့”

“သူနာမည်က မိကျောင်းတဲ့... ကိုကြီးတို့က နာမည်ပြောင် ပေးထားတာ ကြည့်လေ... အခုပဲ သူ့မမေးဘဲ ဝင်ဖြေတာ”

“ဟိတ်ကောင်တွေ တစ်လမ်းလုံး စကားများမနေနဲ့ ဟိုမှာ ချော်ကြီး အိမ်ရှေ့ရောက်တော့မယ်၊ တော်ကြာ လူကြီးတွေ ရိပ်မိကုန်လိမ့်မယ်”

“ငမောင်နာမည်က ကိုကြီးတို့အခေါ် ချော်ကြီးတဲ့ လုပ်

လိုက်ရင် အလွဲလွဲအချော်ချော် သူဦးနှောက်နဲ့ သူ ထင်ရာလုပ်ပြီး တစ်ခါတစ်လေလည်း မှန်သွားတာတွေက များတယ် သိလား၊ ဒီကောင်က များတာတော့နည်းတယ်၊ သူ့ကို ကိုကြီး ဒါကြောင့် အားကိုးရတာ”

“သူနာမည်ကရော” ပိုးက ကျွန်တစ်ယောက်ကို မေးငေါ့ မေးလိုက်သည်။

“သူနာမည် အိမ်ဆိုးတဲ့ အိမ်ကလူတွေနဲ့ တည့်တာ နည်း တယ်။ ဂျီကောင်မို့လေ၊ ကိုကြီးတို့ပေးတဲ့နာမည်မဟုတ်ဘူး။ နာမည်ပေးစရာ မလိုအောင်ကို သူ့အမေက ပေးထားတယ်”

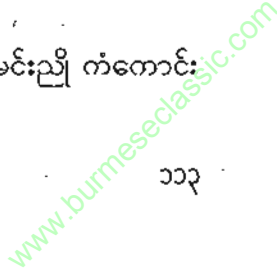
“မဟုတ်ပါဘူး မမပိုးရာ... မင်းညိုက ရယ်စရာ လျှောက် ပြောတာ... ကျွန်တော့်နာမည်က အိမ်စိုးပါ။ အစကတော့ အမေတို့က တစ်အိမ်လုံး စိုးစိုးမိုးမိုး ချစ်ရမယ့်ကလေးဆိုပြီး ငယ်တုန်းကတော့ အိမ်စိုးပေါ့။ ချစ်စနိုးပေါ့။ ကြီးလာတော့ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေက နာမည်ဖျက်လိုက်၊ အိမ်က အစ်မ တွေနဲ့ရန်ဖြစ်ရင် နာမည်ဖျက်ခံလိုက်ရတာနဲ့ပဲ စိုးနဲ့ ဆိုး ပြောင်း သွားတာ မမပိုး”

ပိုးက အိမ်စိုးအပြောကို သဘောကျစွာ ပြုံးလျက်မှ...

“ပိုးလို့ပဲ ခေါ်ပါလား၊ ကိုအိမ်စိုးရဲ့ ကျွန်မက ရှင်တို့ထက် ငယ်တယ်လေ”

“မမပိုးလို့ပဲ ခေါ်ကြမယ်ဗျာ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး လူကြီး ဆန်တယ်”

“ဟိတ်ကောင်တွေ၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ မင်းညို ကံကောင်း တယ်နော်”

“ကဲ ပိုး၊ တက်လေ” မင်းညိုခန့် ပိုးကို မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ဆွဲ၍တင်သည်။ အားလုံး မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။

“တော်သေးတာပေါ့။ မမလေးက ချော်ကြီးတို့အိမ် ရောက် နှင့်လို့”

မင်းညိုခန့်က သူ့အစ်မဘက်လှည့်ကာ စကားပြောနေသည်။

“ပိုးရေ... သူက ကိုကြီးအစ်မ... မမမျိုးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအစ်မ၊ ပိုး မှတ်ထားပါ့မယ်”

“မောင်လေးခေါ် သလို့၊ မမလေးလို့ ခေါ်ရင်ခေါ်ပေါ့ကွယ်၊ ပိုးလေးက ချစ်စရာလေးပဲ၊ အနီးကပ်က ပိုပြီး လှသလိုပဲ သိလား”

ပိုး ရှက်သွေးဖြန်းကာ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်

“မမလေးရေ သိပ်အိုးကူးမနေနဲ့၊ ဟိုကောင်မင်းညို သဘော ကျလွန်းလို့ ပါးစပ်ပိတ်မရတော့ဘူး”

မင်းညိုခန့်က ပိုးရဲ့လက်ဖဝါလေးတစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင် ဖိညစ်လာသည်။ ပိုးကလည်း အားလုံးမမြင်အောင် မင်းညိုခန့် ၏ခါးကို ဆွဲဆိတ်ပစ်လိုက်သည်။ မချီတရီနှင့် မင်းညိုခန့် အပြုံး နှင့် မျက်ဝန်းတွေက အကြည့်အရွှန်းကို ပိုးရင်ခွန်မြန်စွာ လွှဲဖယ် ပစ်လိုက်၏။

“ပိုး မကြာမီ ဘူတာရောက်တော့မှာ သိလား” မင်းညိုခန့်က ပိုး၏နားလေးဆီသို့ နှစ်ကိုယ်ကြားစကားလေး တွယ်ငြိကာဆို လာ၏။

“အင်းပါ”

“ပဝါပါလား၊ ပဝါလေးနဲ့ ခေါင်းစည်းထားပါလား၊ နေက

ပူလာပြန်ပြီ”

“ပါတယ် အိတ်ထဲမှာ” ပြောရင်း ပိုးက ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ပေး ကိုကြီး စည်းပေးမယ်”

အကြင်နာလက်တစ်စုံရဲ့ နွေးထွေးခြင်း ကွန်းခိုရိပ်လေးက ပိုးအတွက် အေးမြချိန်ပေါ့။

“မနက်က ပိုးအိမ်က ထွက်လာချိန်တုန်းက မိုးညိုနေတာ အခု နေပူပြန်ပြီ” ပိုးက ညည်းတွားလျက်။

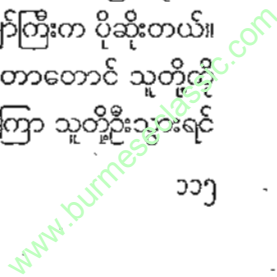
“မင်းညိုရေ ဘူတာရောက်ပြီ ဆင်းကွာ... အဖြစ်သည်း မနေနဲ့ ပြီးမှ ဆက်ကြကွာ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့... တစ်ကဒ်ပြီဗြီ... ခဏနားကြရအောင်”

“ဘယ်လိုလဲ အဲဒီကောင်တွေနဲ့ ပိုးပျော်လား”

“ပျော်စရာကောင်းတယ်နော် ကိုကြီး... သူတို့နဲ့ အရင် ကတည်းက သိရင် ပိုးတို့ ပိုပျော်မှာ”

“သူတို့က ပိုးကိုသိတယ်... ပိုးကသာ မသိတာ။ ဟိုကောင် ချော်ကြီးက ဘုရားကျောင်းထဲမှာ သီချင်းတိုက်တုန်းက ပိုး လာကြည့်တာ၊ သူက လှလို့ဆိုပြီး ကိုကြီးကို လှမ်းပြဖူးတယ်။ ပိုးက ကိုကြီးကို အဲဒီတုန်းက မသိသေးပါဘူး။ ရွှေဝါရောင် ဝမ်းဆက်လေးနဲ့ ရွှေရုပ်လေးလို လှနေတာလေ... ကိုကြီး မျက်ဝန်းထဲက မထွက်ခဲ့ဘူး။ ဒါတောင် ပိုးမာမိ ဒေါ်မြတ်နိုးခင် က ဘေးက ပါနေသေးတာ။ ဟိုကောင်ချော်ကြီးက ပိုဆိုးတယ်။ ခဏ ခဏ ပြောတာ။ ကိုကြီးက ပိုးနဲ့ စသိတာတောင် သူတို့တို့ အသိမပေးလို့ ဝိုင်းဆဲခံရသေးတယ်။ တော်ကြာ သူတို့ဦးသွားရင်

ပိုး သဲဖြူစိုး (ပုံရွာ)

ကိုကြီးနှလုံးသား အမြောင်းမြောင်း၊ အချောင်းချောင်းနဲ့နေမှာ”

“ကိုကြီးကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ တော်ပြီ ပိုး မကြားချင်ပါဘူး၊ ပိုးကလည်း ကိုကြီးကိုသာ ချစ်မိတာပါနော်”

ဘူတာရုံမှ ရထားဘီး စတင်လိမ့်ခွာလေပြီ။ ပိုးပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းကို မျက်ဝန်းတွေကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်မှာ ကျန်နေခဲ့သော မာမိကို သတိရရင်း မျက်ရည်ကြည်တို့က မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းသို့ အလိုလို တွယ်ငြိရောက်ရှိလာသည်။

“ပိုး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ဒေါ်ဒေါ်ခင် သတိရလို့လား”

အညင်သာဆုံး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“မငိုနဲ့နော်၊ ခေါင်းမူးနေလိမ့်မယ်... ပိုး... ကိုကြီး ပခုံးပေါ် မှီထားလေ၊ အားငယ်နေလား”

ပိုး မတုန်မလှုပ်၊ ကျောက်ရုပ်လို။

“ပိုးလေး ကိုကြီးကို စကားပြောဦးလေကွာ”

ဘာစကားမှ မဆိုဘဲ၊ မင်းညိုခန့်ပခုံးပေါ် ပိုး မှီနွဲ့လိုက်သည်။ မင်းညိုခန့်က အလိုက်သင့် ပိုးကို ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဆွဲသွင်းလေသည်။ ပိုးနဖူးပြင်စပ်နှင့် မင်းညိုခန့် မေးဖျားတို့ ထိစပ်လျက်။

“ပိုးရယ်... ကိုကြီးက ပိုးတို့သားအမိချစ်ခြင်းကို ဝင်လှသလိုဖြစ်ပြီထင်တယ်နော်။ ပိုးကို ချစ်လွန်းလို့သာ ကြံရာမရလက်လွှတ်ရမှာစိုးလို့။ ကိုကြီး လက်ထပ်ထားတာပါ။ ကိုကြီးလေ... ပိုးကို ဒေါ်ဒေါ်ခင်ဆီ ပြန်ပို့ပေးမှာပါ။ သိလား ပိုး”

နှင်းစက်ခိုက်... အလွမ်းချို

“ပိုးလေး... ကိုကြီးတို့ ဒေါ်ဒေါ်ခင်နဲ့ အဆင်ပြေတဲ့ တစ်နေ့၊ ကိုကြီး အလုပ်ရရခြင်း အားလုံးနဲ့ ညှိပြီး။ ပိုးကို (Church Weeding) ဘုရားကျောင်းမှာ ဘာသာအရ တရားဝင် လက်ထပ်ခြင်းကို တင့်တောင့်တင့်တယ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး လက်ထပ်မှာနော် ပိုး... ယုံနော်...” မင်းညိုခန့်၏ နှလုံးသား စကားသံများပေါ့။

ချောင်းဦးမြို့လေးရှိ တရားရုံးတွင် ပိုးနှင့် မင်းညိုခန့်တို့ နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြသည်။ ပြီး မြန်မာပြည်ရဲ့ အလှဆုံး ဘုရားကျောင်းတစ်ခုထဲမှာ အထက်မြန်မာပြည်ရှိ ချောင်းဦးဘုရားကျောင်းလေးသို့ ချစ်သူနှစ်ဦး ဘာသာအရရော တရားဝင်လက်ထပ်သကဲ့သို့ နှလုံးသားချင်းအပ်... အသည်းကဗျည်းထပ်ကာ... လှပသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့်... တကယ့်လက်ထပ်ပွဲလေးပမာ။ နှစ်ဦးသားကြည်နူးရှူးသွပ်စွာ လက်ချင်းလည်းချိတ်လျက်။

ပိုး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ပြဿနာက ဆီးကြိုနေသည်။ မာမိစိတ်ပူ၍ လိုက်လာရာ အားလုံးမြင်တွေ့ခဲ့ကြောင်း၊ ပိုးကို မလိမ်ရန်၊ ဘယ်သွားလဲ၊ ဘာတွေပြောသလဲ၊ ဖွင့်ပြောရန် မေးတော့သည်။ ဒေါ်မြတ်နိုးခင်တစ်ယောက် သမီးအပေါ် စိတ်တိုခြင်း အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝ မသုံးဘဲ၊ ချိုသာသော စကားတို့ဖြင့်သာ မေးမြန်း၏။ ဘုန်းတော်ကြီးဆီမှာ မင်းညိုခန့်၏ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခြင်းနှင့်အတူ ပိုးမျက်ရည်တွေကြားမှ သူမနှင့် မင်းညို ဘာသာအရ မဟုတ်ဘဲ တရားရုံးတွင် ယနေ့ပင် လက်

မိုးသံ မြူစို (ပုံ ၅၇)

ထပ်ခွဲကြည့်ပြန်ကြောင်း၊ သူမတို့ချစ်ခြင်းအား မခွဲရန် ဒေါ်မြတ်နိုး ခင်ထံ အသနားခံလေသည်။

ဒေါ်မြတ်နိုးခင်က ပိုးကို ဘာသာအရ ဘုန်းတော်ကြီးဆီမှ လက်ထပ်ခွင့်ရချိန်တွင် လက်ထပ်ပေးမည် ပြောသည်။ မကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်း ပိုးကို ရန်ကုန်စိန်ဂျွန်းကွန်ဗင်သို့ တက်ရောက် ခုန် စီစဉ်ထား၍ ပိုးပစ္စည်းများ ပြင်ထားရန်၊ ပိုးအရင်က ကျောင်း ပြောင်းချင်သည့်ပူဆာမှုကို ပိုးနှင့် နားလည်မှုလုပ်ကာ ညှိသည်။ သို့နားလည်မှုတွင် ပိုးယုံကြည်မှုများ သက်ရောက်ပါရှိသွားသည်။

သူမ ရန်ကုန်သို့ ကျောင်းတက်ချိန်တွင် မင်းညိုခန့်၊ သူမ ရှိရာသို့ တစ်နေ့လာတွေ့ နှိုးနှိုး မျှော်မိသည်။ သို့သော် သူမ ချစ်သော ကိုကြီးမင်းညိုခန့်ကို အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရချေ။

ပိုး တနင်္ဂနွေနေ့၊ ဘုရားကျောင်းတက်မည့်ဆဲဆဲ ဘုရား ကျောင်းရှေ့တွင် နှစ်ချို့အလွမ်းများ၏ မျှော်လင့်ခြင်းမဲ့ ရက် တစ်ရက်တွင် မင်းညိုခန့် သူမ၏ ကိုကြီး ဟုတ်ပါတယ်၊ ပိုး ချစ်သောတိုကြီး သူမ၏ကိုကြီး သူမကို လာတွေ့သည်။

အဝေးမှပြုံး၍ ကြည့်နေရာသော ချစ်သူလေး၏ အပြုံးကို မြင်သောအခါ မင်းညိုခန့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လေထဲတွင် လွင့်သွားသကဲ့သို့။

“ပိုးလေး”

“ကိုကြီး ဘာလို့ ကြာကြီး ပိုးကို ပစ်ထားရတာလဲ၊ ကျောင်းက ပြီးသွားပြီမို့လား။ ဒီရန်ကုန်မှာ ပိုးနဲ့အတူတူ တစ်မြို့ထဲရှိတာ။ ဘာလို့ လာမတွေ့တာလဲ၊ ပိုးကို ရှောင်နေပြီလား . . . ကိုကြီး ပိုးအသံလေး တုန်တုန်ချိချိ မျက်ရည်များက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်”

“မဟုတ်ဘူးပဲ၊ မဟုတ်ပါဘူး ပိုးရယ်၊ ပိုး အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့။ ကိုကြီး ကျောင်းက ထွက်လိုက်တယ်။ ပိုးအတွက်လေ . . . ပိုး အတွက် ကိုကြီးအလုပ်ရှာနေတာ။ အလုပ်ရလို့ ပိုးသိရင် စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့”

“ကိုကြီးရယ် ဘာလို့ ကျောင်းထွက်တာလဲ၊ ပိုးဆီ လူကြုံနဲ့ စာရေးပါလား၊ ဓမ္မာတလာတဲ့ လူတွေပြည့်လို့ နောက်ကို ပိုးဆီ ခဏ ခဏ လာနော်။ ဘုရားကျောင်းတက်တဲ့နေ့တွေမှာ အပြင် ထွက်လို့ရတယ်၊ ပိုးမာမိတော့ မသိစေနဲ့”

“လာမှာပေါ့ ပိုးလေးရဲ့ . . . ပိုးလေး လွမ်းလား”

“လွမ်းပါဘူး”

“အမလေးဗျာ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုများ မလွမ်းဘူးတဲ့”

“ဘာယောက်ျားလဲ၊ ပိုးက အပျိုပါနော်။ မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့ . . . ပိုး မကြိုက်ဘူးနော် ကိုကြီး”

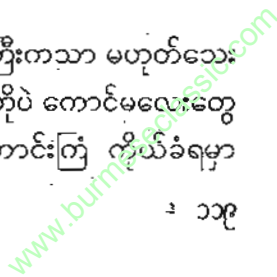
“ပိုးက အပျိုပေမယ့် စာချုပ်အတိုင်းဆို ကိုကြီးမိန်းမပဲ”

“ဒါဆို ကိုကြီးကလည်း လူပျိုပေမယ့် ပိုးယောက်ျားပေါ့။ စာချုပ်ထဲမှာနော် ကိုကြီး၊ အပြင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး”

ချစ်သူနှစ်ဦး အပြန်အလှန် စနောက်လျက်။

“ပိုး တိုးတိုးပြောလေ၊ ကောင်လေးတွေကြားရင် ပိုးကို မကြည့်ဘဲနေလိမ့်မယ် သိလား”

“ပိုးပြောတာဖြင့် တိုးတိုးလေး၊ ကိုကြီးကသာ မဟုတ်သေးဘဲ၊ အာကျယ်ပြီး ကြားနေတာ။ ကိုကြီးကိုပဲ ကောင်မလေးတွေ မကြည့်ဘဲ လာဘ်ပိတ်မှာ သူများမကောင်းကြ ကိုယ်ခံရမှာ”

ပိုးသဲ ပြုစု (ပုံ ၅၁)

နှင်းစက်ခိုက်... အလွတ်ချီ

သိလား”

“ပိုးကြည့် ပြီးတာပဲ၊ သူများတွေ မကြည့်နေပေါ့”

“တကယ်လား ကိုကြီး”

“တကယ်ပေါ့”

“ပိုးသူငယ်ချင်းတွေကို ကိုကြီး လာတွေ့တာ သိပ်မသိစေ နဲ့နော်၊ ဒေါ်ဒေါ်ခင်လာလို့ သိသွားရင် ပိုးကို ကျောင်းနှုတ်လိုက် လိမ့်မယ် သိလား”

“အင်းပါ”

“ကိုကြီး ပြန်မယ်နော်ပိုး၊ အခုလို ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ကိုကြီး လာတွေ့မယ်။ စာကြိုးစား... ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက် နော်... ပိုး၊ ကိုကြီးမှာလည်း အလုပ်က ကြိုးစားရသေးတာ၊ ပိုးအတွက်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုကြီး ပိုးအနားမှာ ရှိနေချင်တာပေါ့၊ ပိုးရဲ့ ခုတော့ ပြန်ရဦးမှာပေါ့... ခဏပါ။ ပြီး ပြန်လာမယ်လေ နော်”

ဤသို့ဖြင့် မင်းညိုခန့် ရန်ကုန်နှင့် မုံရွာ လူးလာခေါက်ပြန် လုပ်သည်။ သောကြာနေ့ ညနေဆို ပိုးရှိရာသို့ အမှီရောက်တတ် သည်။ ခရစ်စမတ်အချိန်သို့ နီး၍လာသောအခါ

“ကိုကြီး”

“ပြော ပိုး”

“ကားမောင်းသင်ချင်တယ်”

“ဘယ်ကကားနဲ့ သင်မှာလဲ”

“မာမိက ပိုး ကားမောင်းတတ်ရင် ဂျစ်ကားဝယ်ပေးမယ်

ပြောထားတယ်။ ပိုးဒယ်ဒီရဲ့ညီ ဗဟန်းမှာရှိတယ်။ သူတို့ဆီက ကားရှိတယ်။ ဂျစ်စိမ်းလေးလေ။ ပိုးသင်ချင်လို့ ယူဦးမယ် ပြောမှာပေါ့”

“ကိုကြီး လိုက်ယူလို့ဖြစ်ပါမလား၊ ပိုးဦးလေးက ဒေါ်ဒေါ်ခင် ပြန်ပြောရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူတို့က ကိုကြီးကို မမြင်ဖူးပါဘူး။ ပိုးသူငယ်ချင်းလို့ ပြောမှာပေါ့။ မော်လီတို့ နေရိတို့လည်း ပါအောင်ခေါ်ခဲ့မှာပေါ့။ ခရစ်စမတ်သီချင်း လည်ဆိုရင်း အလစ်ထွက်ပြီး ဦးလေးအိမ်ကို သွားမှာပေါ့”

“ဖြစ်ပါမလား ပိုးရယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်... ကိုကြီးက မသင်ပေးချင်ဘူးလား၊ ကိုကြီး မသင်ပေးချင်လည်း ရတယ်။ ပိုးမောင်ဝမ်းကွဲလေး အနော် လည်း ဒီမှာကျောင်းတက်တာ သူ့သင်ခိုင်းရင် ရတယ်နော်။ ပိုးက ကိုကြီးနဲ့သင်ချင်လို့ ပြောပြီး ပိုးက ခြေဆောင့် နှုတ်ခမ်းစု လေသည်။

ချစ်သူခြေဖဝါးနုနှင့် ခြေဆောင့်စိတ်ကောက်ခြင်းကို ဥပေက္ခာမပြုရက်သော မင်းညိုခန့်က...

“ပိုးသဘောပါ ပိုးရယ်... ကိုကြီး သင်ပေးမှာပါ။ တော်ကြာ ပိုးမာမိ သိသွားရင်၊ ကိုကြီးလေ ပိုးနဲ့ဝေးရမှာ ကြောက်လို့ပါ ပိုးရယ်။ ပိုးစာမေးပွဲလည်း နီးတော့မယ်လေ၊ ဒါကြောင့်”

“မဆိုင်တာတွေ လွဲမချပါနဲ့နော်။ ပိုးက ကိုကြီးရဲ့ပိုး ဖြစ်နေ ပြီပဲ။ စာမေးပွဲလည်း ပိုး ကြိုးစားမှာပဲ ဥစ္စာ”

မင်းညိုခန့်၏ ကြင်နာမှုလောင်းရိပ်အောက်တွင် အပြစ်

ပိုး သိဖြူစိုး (ပုံရွာ)

အနာအဆာ အလွန်ပင်ကင်းသော ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်ပမာ ပိုးမျက်နှာလေးက လှပလန်းဆန်းနေ၏။ ချစ်သူမျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းအခါခါ ချရသော ရင်မော့ကိုတော့ မင်းညှိခန့်ကလွဲလျှင် ပိုးလေး ဘာမှသိခဲ့မည် မဟုတ်ပေ။

“ပိုးပိုးက စိတ်ဝင်စားမှုရှိတော့ ကားမောင်းသင်တာ တစ်ပတ်နဲ့ တတ်တယ်နော်။ ပိုးတော်တယ် သိလား။”

“မမြောက်ပါနဲ့ ကိုကြီးသင်ပေးလို့ တတ်တာ”

“မမြောက်ပါဘူး ပိုးရယ်. . . ဘယ်လိုပဲသင်သင်၊ ဘယ်သူပဲ သင်ပေးပေး ကိုကြီးရဲ့ပိုးလေး တတ်သွားရင်ပဲ ကိုကြီး ပျော်ပါတယ်”

“ပိုး”

“ဘာလို့ ခဏ ခဏ ခေါ်နေတာလဲ”

“ကိုကြီးကို တကယ်ချစ်တာလား”

“အင်းပါဆိုနော်”

“ဘယ်တော့မှ မမုန်းရဘူးနော်”

“ဘာတွေ မေးနေတာလဲ ကိုကြီးရာ. . . ပိုး စိတ်ဆိုးမှာနော်”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ပိုးရယ်၊ ကိုကြီးချစ်လို့ ကျီစားတာ”

“လာ ဟိုမှာသွားဖို့ နေရီတို့က လက်ဖက်သုတ်တွေ နားရင်း အကုန်စားပစ်လိမ့်မယ်၊ ကိုကြီးက လေရှည်တာနဲ့ ပိုးတို့ စားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မဆာပါဘူး၊ ကိုကြီးက ပိုးနဲ့စကားပြောနေရရင် မဆာဘူး”

“အစားပုတ်မလေး ပိုး”

နင်းစက်ခိုက် . . . အလွမ်းချွေ

“ပိုး လာပြန်ပြီ ဒီပိုးပိုးနဲ့ ကိုကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ညနေကျရင် ကိုကြီး ပိုးဆီတစ်ခေါက်လာမယ်၊ သနပ်ခါး ပါးကွက်လေးနဲ့ ဖွေးဖွေးလေးလှူဇွှောင် လူးထား”

“ဟာ ရှက်စရာတွေ၊ ဘာတွေ လာမှာနေတာလဲ”

“ပိုးရဲ့မျက်နှာလေးမှာ ပါးကွက်ကြားမှုန်မှုန်လေးနဲ့ လှနေတာလေး ကိုကြီး ကြည့်ချင်လို့ပါ ပိုးရဲ့၊ ဒါ ရှက်ဖို့မှာတာ မဟုတ်ပါဘူး”

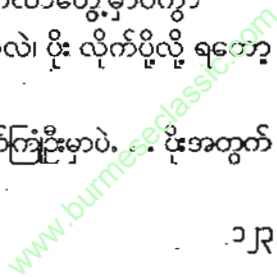
“ကိုကြီး ပြန်မယ်နော်၊ လက်ဖက်သုတ်မစားတော့ဘူး။ ချော်ကြီးတို့လင်မယားဆီ နေရတာ အားနာလှပြီ။ သူတို့က ချက်ပြုတ်ထားတာ ကိုကြီးက ပိုးနဲ့လျှောက်လည်ပြီး တစ်ခါတစ်လေ စားချင်မှ ပြန်စားနဲ့မို့၊ ဒီနေ့ပြန်စားပြီး ရေချိုးပြီး ညနေ ပြန်လာမယ် လေနော်”

“ပိုးက မနက် ဘုရားကျောင်းတက်ရင်းပဲ ထွက်လို့ရတာ အကြာကြီး ထွက်ခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းက စည်းကမ်းတကြပ်တယ်”

“ကိုကြီးလည်း မနက်ဖြန် ပြန်မှာပဲကွာ၊ ခဏပဲ စကားလာပြောမှာပဲ၊ ဘယ်မှထွက်စရာမလိုပါဘူး၊ ခဏလေးပေါ့၊ အဆောင်အဝင်ဝကနေ ကိုကြီး ခဏလာတွေ့မှာပဲကွာ”

“မနက်ဖြန် ဘယ်နှစ်နာရီပြန်မှာလဲ၊ ပိုး လိုက်ပို့လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ပိုးရာ၊ နောက်ကြည့်မှာပဲ. . . ပိုးအတွက်

ပိုးသဲဖြူစိုး(ပုံရွာ)

ကိုကြီး ညနေကျတော့ ကဗျာလေး ရေးလာခဲ့မယ် ဟုတ်လား၊
ကိုကြီးကို လွမ်းရင်ထုတ်ဖတ်ပေါ့၊ စာလည်းကြည့်နော်၊ စာလည်း
ကျက်ဦး၊ ပညာရေးလည်း မလစ်ဟင်းစေနဲ့၊ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းက
အရေးကြီးတယ်၊ ဂုဏ်ထူးပါအောင် လုပ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီးရဲ့” ပိုးက လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ကာ
ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ်နဲ့ လုပ်ပြသည်။

“ပိုးရယ်... ပိုးလေး မသိနိုင်တဲ့အရာတွေ လောကမှာ
အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ပိုးလေးရယ်... ” မင်းညိုခန့် နှုတ်ခမ်း
သားများကို ရှေ့သွားချွန်းဖြင့် မသိမသာကိုက်ရင်း ခံစားမှုများ
ပေါက်ကွဲလှဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကို အန်တုလိုက်နိုင်သည်။

ကဗျာခေါင်းစဉ်က “ဂန္ထဝင်ထဲမှ... ညီမလေးသို့” နှင့်အတူ

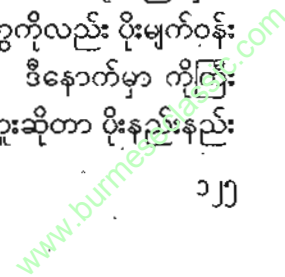
“ညီမလေးရေ”

- * ချစ်ခြင်းဆိုတာနဲ့... အစွန်းငြိသူတိုင်းအတွက်
အလွမ်းသွန်းမိုးစွေ
မျက်ဝန်းညိုစေတာ
ဆန်းတော့မဆန်းပါဘူး...
(ဒါပေမဲ့ ညီမလေးရယ်)
- * အလွမ်းသင့်ပါတယ်ဆိုတဲ့... နှလုံးသားကိုမှ
ဝန်းကျင်ဝယ်ကဲ့ရဲ့ လောကကမ်းပါးဒဏ်က
ညင်သာမှု ကင်းခြင်းတွေကိုမှ... ရက်ရက်ရောခြေချလို့

အလွမ်းဘွဲ့တွေသာ ထပ်ဆင့်တိုးရင်း
အမုန်းမဲ့ရလဒ်တွေ ရှိချင်တဲ့
အထီးကျန်မှု ညတွေထဲမှာတော့
မင်းက (ငါ့အတွက်) ဂန္ထဝင်ပါပဲကွယ်။

ပိုး
ရဲ့
ကိုကြီး (မင်းခန့်ညို)

ကိုကြီးဆီက ပိုး... အဲဒီကဗျာလေးကို ဘုရားကျောင်း
တက်ရင်း ကိုကြီးလာတွေ့စဉ် ခဏလေးမှာ ရရှိခဲ့တယ်။ ကိုကြီး
ဆီက ပိုးနောက်ဆုံးမှတ်မှတ်ရရ ရရှိခဲ့တဲ့ ကဗျာလေးပေါ့။ ဒီ
ကဗျာလေးကို ကိုကြီးရှေ့မှာ နားလည်မှုကင်းခြင်းနဲ့ ဖောက်ဖတ်
မိခဲ့၏။ ပြီးတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ကောင်းတယ်လို့ ပြောမိတာပေါ့။
ကိုကြီး ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပိုး အကဲမခတ်မိဘူး။ ကိုကြီး
ဒီတစ်ခါလာရင် မုံရွာက ဘာတွေယူခဲ့နော်ဆိုပြီး အလိုက်မသိတဲ့
ကလေးတစ်ယောက်လို မှာချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း အခါတိုင်း
ထက်ပိုပြီး ပိုးအဆစ်ထည့်မှာလိုက်မိတယ်။ ကိုကြီးရဲ့ကဗျာတွေ
ကလည်း အရင်ကထက် ပိုကောင်းလာသလိုပဲ၊ ကိုကြီး ကဗျာ
တွေ စာအုပ်ထုတ်ပြီး ကဗျာဆရာ လုပ်တော့လေလို့လည်း မှာမိ
ခဲ့၏။ အသက်မပါတဲ့ ကိုကြီးရဲ့အပြုံးတွေကိုလည်း ပိုးမျက်ဝန်း
ထဲမှာ အလှဆုံးအပြုံးတွေ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒီနောက်မှာ ကိုကြီး
ပိုးဆီကို ဘယ်တော့မှ လာမတွေ့တော့ဘူးဆိုတာ ပိုးနည်းနည်း

လေးမှကို မရိမ်မိခဲ့ဘူး ကိုကြီးရယ်...။ ရက်စက်တယ်လို့ ကာဗွည်းမတပ်ချင်ပေမယ့် လွမ်းခဲ့ရတဲ့ ရင်ထဲကဝေဒနာတွေနဲ့ အတူ မာမီစကားတွေကို ယုံကြည်လက်ခံရင်း ပေါင်းစပ်မှု ရလဒ် အနေနဲ့ ပိုးနာကြည်းခြင်းသံစဉ်တစ်ရပ်အဖြစ်နဲ့ နှစ်ခြိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ပိုးဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးသုံးခုနဲ့ကို အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ ကံကြမ္မာရဲ့ကောင်းစေချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ ပိုး... ကိုကြီးကို အမုန်းဖွဲ့လို့ လောကကမ်းပါးရဲ့ ဒဏ်တွေကို အလူးအလိမ့် စတေးခဲ့ရတာတွေဟာ ကိုကြီးရယ်... ပိုးဒီလောက်တော့ ကောင်းစားမှုအဖြစ် အရာထင်ခဲ့တာ ပိုးဘဝမှာ အရှုံးတွေထဲက အမြတ်ကလေးပါ။

အဆင်မပြေဖြစ်လာတဲ့ပိုး၊ မာမီရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးနှင့်အတူ မာမီက ပိုးရဲ့ဘဝရှေ့ရေးကိုကြည့်ပြီး ဦးသော်ရဲ့ နိုင်ငံခြား အလုပ်သွားလုပ်ရင်း ဟိုမှာနေဖို့ လှမ်းခေါ်တဲ့ကိစ္စ လွန်ဆွဲပွဲမှာ ပိုးတို့သားအမိ မခွဲနိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေက အလျှော့ပေးလိုက်ရတာပေါ့။ ပိုး မြန်မာပြည်ကနေ မထွက်ခွာခင် ပိုးရဲ့နာကြည်း စိတ်တွေထဲက တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆိုးရွားစွာ ပေါ်လာတတ်တဲ့ မသိစိတ်တမ်းတခြင်းအတွက် အလျှော့ပေးမှုရဲ့ အဆုံး ကိုကြီးဆီကို စာလွှာတွေ ပါးခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးဆီက ပိုးကို အဆက်အသွယ်နည်းနည်းလေးမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူးလေ။ မိုက်မဲခြင်း သင်္ကေတတွေကို ထပ်ဆင့်လို့ ကိုကြီးရဲ့မိဘတွေက တစ်ဆင့် ပိုးဆီကို လာတွေ့ဖို့ သနားခံခြင်းတွေနဲ့ ပိုးကို လေယာဉ်ကွင်းမှာ နောက်ဆုံးလာတွေ့ဖို့ မိုက်မိုက်မဲမဲကို မိန်းမတို့ကူမြွေတွေ

ခွာပြီး ပိုး ကြီးစားခဲ့ပါသေးတယ်။ ပိုး မျှော်လင့်ခဲ့ပါသေးတယ်။ မျှော်သာမျှော်ခဲ့ရပါတယ်။ ကိုကြီး ပေါ်မလာခဲ့ပါဘူး။

အ ပို င် ။ (၁၈)

“သံယောဇဉ်ကျမ်း ... ပေးအပ်လှမ်းသည်”

ဦးကို ရန်ကုန်သို့ ချက်ချင်း ကျောင်းရွှေ့ထားလိုက်သည့် ဒေါ်မြတ်နိုးခင်၏အကြောင်းကို မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ မင်းညိုခန့်က သူ့မိဘများဖြင့် သူတို့မိသားစု စကားဝိုင်းဖြစ်သော ညနေခင်း အိမ်ရှေ့သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် စကားကောင်း ပြောနေကြချိန်။

“မင်းညို၊ သား ဟိုမှာလာနေပြီ”

“ဘာလဲအဖေ ဘာလာတာလဲ”

“ဟ မင်းပြောနေတဲ့အကြောင်းထဲက ဘယ်သူရှိမလဲ...။”

ဒေါ်မြတ်နိုးခင်ပေါ့၊ ဟိုမှာ မမခင် လာနေတယ်”

“မဟုတ်တာအဖေရာ... သူ မလာပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဆီ ဘာလို့လာမှာလဲ”

“ဟိတ်ကောင် စွပ်မပြောနဲ့ နီးလာပြီ”

မင်းညိုခန့် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အော်ငေါက်သံကြောင့် ပြုစုတူး ပြုတ်ဖြင့် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်စဉ်

“ဒေါ်ဒေါ်ခင်” နှုတ်မှလည်း ကယောင်ကတမ်း ထအော်သည်။

“မမခင်ပါလား လာထိုင်လေ။ အလိုက်တသင့်ဖြင့် မင်းညို၏ မိခင်နှင့်ဖခင်တို့ ထိုင်ခဲ့မှထလျက် ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ကြိုဆိုကြသည်။

“ကိစ္စရှိသလား မမခင်” မင်းညိုမိခင် ဒေါ်မေလွင်က မိန်းမချင်း စကားစကား အပြောမခက်ရန် အမေးစကားဖြင့် လမ်းကြောင်းလိုက်သည်။

“ကလေးတွေ ကိစ္စပါကွယ်၊ မင်းညိုလေးနဲ့တင် စကားပြောရင် လုံလောက်မှာပါ။ သူနဲ့မမခင် အရင်ပြောချင်တယ်လေ”

“ရပါတယ်... မမခင်သဘောပါ”

“မမခင်အတွက် စားစရာ သွားလုပ်ဦးမယ်၊ သားနဲ့ ပြောနှင့်ပေါ့”

ဒေါ်မေလွင် ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးမင်းသွင်ဘက်သို့ ရှောက်ပေးရန် မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြကာ အိမ်ထဲသို့ ထဝင်သွားလေ၏။

မင်းညိုခန့်မိဘများအဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ဒေါ်ဒေါ်ခင် စကားများကို ရင်ထဲ၌ အောင်တောင့်တောင့် ခံစားလိုက်ရသော်လည်း လာရင်းအကြောင်းကိစ္စတို့ကို ပိုသိချင်သဖြင့်

“ဒေါ်ဒေါ်ခင် ဘာကိစ္စ အရေးကြီးလို့လဲ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ”

“မင်းနဲ့ သမီးပိုး ကိစ္စပေါ့ကွယ်။ ဘယ်လိုစီစဉ်ရမလဲ”

ဆိုတော့”

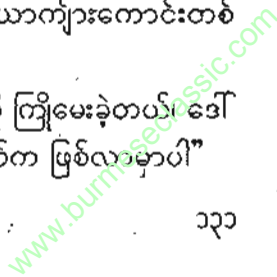
“ပြောပါ။ ကျွန်တော်နားထောင်ပါ့မယ် ဒေါ်ဒေါ်ခင်”

“မင်းတို့ တရားရုံးမှာ ဓဒ်ဒေါ်ခင် မသိအောင် လက်ထပ်ပြီး ကြပြီဆို အဲဒါ သမီးပြောပြတယ်။ ဇွဒ်ဒေါ်ခင် သိပြီးပြီလေ။ သမီးကို ဒီမှာ ကျောင်းနှုတ်တယ်ဆိုတာ အရင်ကတည်းက သူ့ပူဆာနေတဲ့ သူ့ဆန္ဒကြောင့်ပေါ့။ ခုကိစ္စ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ တို့ဘာသာအရ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထပ်ခြင်းဟာ တရားမဝင်ဘူးဆိုတာ၊ မင်းညို ဒေါ်ဒေါ်ခင် ဖြစ်စေချင်တာက မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဘုရားကျောင်းမှာ တင်တောင့်တင့်တယ်နဲ့ မင်းလည်း ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ခင် အဆင့်အတန်းနဲ့ သမီးကို မျက်နှာမငယ်အောင် မင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပချင်တယ်။ အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒ၊ ပညာတတ်ပြီး အရာရာပိုင်းဖြတ်အောင်ပေါ့... မင်းညို”

“ဒေါ်ဒေါ်ခင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ဘာကို ပြောချင်သလဲဆိုတာ ပြောပါ”

“မင်းညို မင်း... ပိုးကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ဒီနှစ်သူ့စားမေးပွဲအပြီးမှာ လာမယ့်နှစ်မှာ ဘုရားကျောင်းမှာ လက်ထပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ မင်းမိဘရဲ့ကျောထောက် နောက်ခံလွတ်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကိုရပ်တည်နိုင်မယ့် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ပေါ့”

“ကျွန်တော် အစကတည်းက ပိုးကို ကြိုမေးခဲ့တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ခင် မသိခဲ့ရလို့ပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဖြစ်လာမှာပါ”

ပိုးထဲ ပြုစီစဉ် (ပုဂ္ဂံ)

“ပိုးဘဝက မင်းအပေါ် မှုတည်မှာပဲ မင်းညို၊ ဒေါ်ဒေါ် အခုလို ပြောရတာ ပိုးကို မင်းချစ်တာထက် ပိုတဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ပေါ့ကွာ။ မင်း နားလည်ပေးပါ”

“ဒေါ်ဒေါ်ခင် ဆိုလိုတဲ့ ကျောထောက်နောက်ခံလွတ် ဘဝဆိုတာ ကျွန်တော် ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားနိုင်ပါတယ်။ အချစ်ခြင်း ပြိုင်တယ်ဆိုတာတော့ တစ်မျိုးစီဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ မှုတည်နေတဲ့ ပိုးဘဝမှာ ကျွန်တော့်ဘက် က အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမှာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ခင်ထားတဲ့ ပိုးဘဝ၊ ဒေါ်ဒေါ်ခင်လောက် ကျွန်တော် တန်းတူထားနိုင်တဲ့အခြေအနေ၊ အခု ဒေါ်ဒေါ်ခင်ထက် မသာနိုင်သေးတဲ့ ရပ်တည်မှုနဲ့တော့ ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒေါ်ဒေါ်ခင်ကို မခံချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ပိုးကို ဒေါ်ဒေါ်ခင်လို မထားနိုင် သေးတဲ့ အခြေအနေမှာ (Church Wedding) မလုပ်သေး ပါဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်ခင် ပိုးကို ကျွန်တော် တကယ်မြတ်နိုးတာပါ။ ကျွန်တော် မိကောင်းဖခင် သားသမီးပါ။ ကိုယ့်ဘက်က မပြည့်စုံ တဲ့ဘဝမှာ သူများ သမီးဖျိုကို လက်ဖျားနဲ့ မထိသလို၊ သူ့ အသိုင်း အဝိုင်းမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်နှာငယ်၊ မျက်နှာမပြရဲတဲ့အဖြစ်၊ ဘယ်တော့မှ မရောက်စေရဘူး ဒေါ်ဒေါ်ခင်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ဒေါ်ခင်နဲ့ ပိုးအကြားမှာ ကျွန်တော့်ကြောင့် မပြေလည်စရာ အဖုအထစ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ခင် သံယောဇဉ် ပိုးဘဝလေး အကျည်းမတန် စေရဘူးဆိုတာ ကတိပေးရပါတယ်”

“အေးလေ... ဒေါ်ဒေါ်ခင် ယုံပါတယ်။ မင်းမှ အခုလို

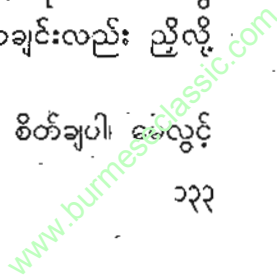
ညှိနှိုင်းလိုမယ့် စိတ်ထားမျိုးရှိတယ်ဆိုတာ သိပြီးလို့ လားခဲ့တာ ပေါ့။ မင်းဆီမှာ မလိုအပ်တော့တဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်လည်း ဒေါ်ဒေါ်ခင်ကို ပေးလိုက်ပေါ့။ မင်းလည်း ပိုးလေးဘဝအတွက် အစစအရာရာ ကြိုးစားပါလို့ ဒေါ်ဒေါ်ခင် ထပ်တိုက်တွန်းချင် တယ်။ မင်းမိဘတွေရှေ့မှာ ပြောတဲ့စကားတွေကို အခု မင်း ယုံလိုက်ပါ။ ဒါတွေအားလုံး ဒေါ်ဒေါ်ခင်အတွက် မဟုတ်ဘူး နော်”

“ကျွန်တော် အားလုံးကို ယုံပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်ခင်၊ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော့်မိဘတွေကို သက်သေထားပြီး ပြောရလောက်အောင် ကျွန်တော် စိတ်ထားမသေးတတ်ပါဘူး။ လက်ထပ်စာချုပ်လည်း ဒေါ်ဒေါ်ခင် ယူသွားချင်ရင် ကျွန်တော်ပေးလိုက်မှာ။ ဒီစာချုပ် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ရှိပေမယ့်လည်း ပိုးဘဝအတွက် ကျွန်တော် ဘာမှအရှက်ရစေမယ့်ကိစ္စ စကားတစ်ခွန်း လေသံ မလွင့်စေရ ဘူး။ ကျွန်တော် သွားယူလိုက်ပါမယ်”

“မေမေ၊ ဒေါ်ဒေါ်ခင်နဲ့ စကားပြောလိုက်ပါဦးနော်” မိခင် ကို မှာရင်း မင်းညိုခန့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

“ညီမလွင်ရေ... သူလေးက သဘောပြည့်တယ် ကလေး တွေဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့။ ပိုးလို ကလေးမဆန်လို့ တော်သေး တယ်နော်။ ခုလိုဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဘဝလေးတွေ တည့်မတ်ပေးနိုင်သေးတယ်လေ။ မိဘချင်းလည်း ညှိလို့ ရတာပေါ့”

“မေလွင် နားလည်ပါတယ် မမခင်၊ စိတ်ချပါ။ မေလွင်

သားကြောင့် ဘယ်သူမှ စိတ်မဆင်းရဲစေရပါဘူး”

“ဒေါ်ဒေါ်ခင် ဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ပိုးရဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်၊ ဒီ စာချုပ်ပေးလိုက်တာ ပိုးတော့ မသိပါစေနဲ့”

“စိတ်ချပါကွယ်၊ ပိုးကို မင်းမပြောစေချင်ရင် မပြောပါဘူး။ မင်းလည်း သူ့ရှိတဲ့ကျောင်းကို သွားတွေ့ပေါ့။ စာမေးပွဲနီးချိန် သာ မသွားပါနဲ့ကွယ်။ သူ့ အပြင်ထွက်ခွင့်ရတဲ့ ဘုရားကျောင်း တက်တဲ့နေ့တွေမှာ တွေ့လို့ရမှာပါ။ ကျောင်းက စည်းကမ်း ကြီးတယ်။ မိဘဓာတ်ပုံပေးထားတဲ့ သူကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လူ တွေ့ခွင့်မရဘူး”

“သူ့ကို မင်းလည်း ထိန်းသိမ်းပေးပါဦး၊ မင်းမိဘတွေလည်း ဒေါ်ဒေါ် ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောခဲ့ပြီမို့ ပြန်တော့မယ်နော်”

“လွင်ရေး... မမခင် သွားတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမခင်၊ သားရေး... ဒေါ်ဒေါ်ကို ခြံအထိ လိုက်ပို့လိုက်ပါကွယ်”

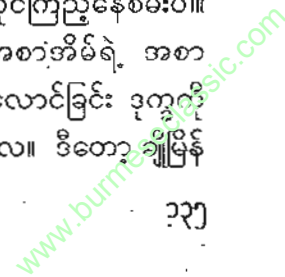
“ဒေါ်ဒေါ်ခင်”

“ပြောလေ မောင်မင်းညို”

“ကျွန်တော် ပိုးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တာပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကျောင်းမှာလည်း သွားတွေ့မှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ချစ်ခြင်း ကိုတော့ မခွဲပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်မိဘတွေ ကျွန်တော့်ကို ထားနိုင် တဲ့ အခြေအနေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ခင် ပိုးကို ထားနိုင်တဲ့အခြေအနေ လုံးဝ မယှဉ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ခုအချိန် မှာ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ သူ့အမေ ဒေါ်ဒေါ်ခင် ပိုးကို

ချစ်တဲ့အချစ်ထက် သာနိုင်တဲ့အဆင့်မှာ ထားနိုင်ရမယ်တဲ့ မာန အဲဒါတစ်ခုပဲပေါ့။ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်တာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ လောလောဆယ်ပိုင်တဲ့ အဲဒီစိတ်တစ်ခုနဲ့ စိတ် တန်ခိုးအစွမ်းကြောင့် တစ်နေ့မှာ ဖြစ်လာမယ့်လို့လည်း ယုံကြည် တယ်လေ”

“ကောင်းပြီလေ... မင်းဘက်က ယုံကြည်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ခင် နားလည်ပေးလိုက်မယ်။ တစ်သက်လုံး အပူ အပင် ကင်းစွာနေလာတဲ့ သမီးလေးက မင်းပိုင်ဆိုင်မယ့် စိတ်တန်ခိုးစွမ်းထက်နေ့ကို လောကဓံပေါင်းစုံ ခါးစည်းခံရမယ့် အဖြစ်မှာ မင်းကို သူက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်လေးတစ်ခုနဲ့ပေါ့ ကွာ။ ရေရှည်မှာ သူ သည်းခံနိုင်မယ်လို့ မင်းထင်သလား... ဒေါ်ဒေါ်ခင်ဆိုတဲ့ အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ ကိုယ့် သမီးလေးရဲ့ ဒုက္ခတွေကို ကြည့်ရက်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မင်း မိဘတွေလည်း ပြန်မေးကြည့်ပေါ့။ ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့်သား သမီး ဆင်းရဲမှာ ကြောက်ကြတာချည်းပဲ။ အချစ်ဆိုတာ ချိုမြိန် ပါတယ်လို့ မင်းတို့လူငယ်တွေ တင်စားတာကို ဒေါ်ဒေါ်ခင် ကန့်လန့်မတိုက်ဘူးနော်၊ လက်ခံလိုက်မယ်၊ ဒီ ချိုမြိန်ပါတယ် ဆိုတဲ့ အရသာအောက်မှာ မင်းနဲ့ပိုး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး နေ့ဝက်ကလေး ထိုင်ကြည့်နေစမ်းပါ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ငိုက်အတွင်းက အစာအိမ်ရဲ့ အစာ တောင်းခံရတဲ့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်တဲ့ ပူလောင်ခြင်း ဒုက္ခကို တော့ မင်းတို့ လက်တွေ့ကြုံကြုံ ရမယ်လေ။ ဒီတော့ ချိုမြိန်

တဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်မလဲပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ်ခင်ပြောတာ... သဘာဝကျမယ် ထင်ပါတယ်နော်။ မင်းလည်း ပညာတတ် တစ်ယောက်ပဲလေ”

“ဘာကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်ခင် မုချိန်မှာ ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာ မင်းလည်း ဘယ်လိုမှ ကိုယ်ချင်းစာတတ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မင်းတို့လေးတွေ သားသမီးရလို့ မိဘဖြစ်ရင်တော့ ကိုယ်ချင်း စာတတ်မှာပါ။ မင်းကို ဒေါ်ဒေါ်ခင် နှိမ်ချတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မင်းပြောသလို မင်း ယုံကြည်ချက်တွေ အမြန်ဆုံး အောင်မြင် ပါစေလို့တော့ ဆုတောင်းပေးပါမယ်။ ခုလို လိုက်ပို့တာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ မင်း နေရစ်တော့လေ” ဒေါ်မြတ်နိုးခင် မင်းညိုခန့် ကို နောက်တွင် ချန်ထားရစ်ခဲ့ကာ ခြေလှမ်းခပ်သုတ်သုတ်ဖြင့် မင်းညိုခန့်တို့ ခြံဝင်းအကျယ်ကြီးမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အ ပို င် : (၁၉)

“ခွဲခွဲပြီ ... မြန်မာပြည်”

မြန်မာပြည်မှာ ပိုးရဲ့နောက်ဆုံးကျခဲ့သော မျက်ရည်တွေကို မာန်တင်းကာ ပိုး ဆတ်ခနဲသုတ်ရင်း၊ လေယာဉ်လှေကားတွေ ပေါ်မှာ စိတ်ခိုင်ခြင်း သင်္ကေတတွေအဖြစ်နဲ့ ပိုးဘဝရဲ့ အချိုးအကွေ့ လမ်းသွယ်တစ်ခုကို ကူးဖြတ်နိုင်ခဲ့၏။

ပိုး သြစတြေးလျကို ရောက်ပြီး တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာပဲ ကိုကြီးမင်္ဂလာဆောင်တဲ့ သတင်းကို ကြားသိလိုက်ရတယ်။ ပိုး မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းခဲ့ပေမယ့် လုံးဝ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ ပိုးနဲ့ကိုကြီးရဲ့ အချစ်အတွက် ခံပြင်းမှု မျက်ရည်တွေက မကျေနပ်ခြင်းနှင့်အတူ လက်တွေ့မှာတော့ တရဟော အတားအဆီးမဲ့ပေါ့။ တဒဂ်အတွင်းတော့ ဖယ်သုတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့၏။

ဒေါ်မြတ်နိုးခင်တို့ မိသားစုလေး သြစတြေးလျနိုင်ငံ၊ ဘရစ်စဘိန်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး မြန်မာအစားအစာများ တမ်းတမှု

ချဉ်ခြင်းနှင့်တကွ များစွာသော အခက်အခဲများကို တွေ့ရှိရ၏။ ဦးသော် အလုပ်သွားလျှင်လည်း အိမ်တွင် ဒေါ်မြတ်နိုးခင် တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာ ပျင်းရိနေမိသည်။ သမီးဖြစ်သူ ပိုးက တစ်အိမ်ကျော်တွင် သီးသန့်အိမ်တစ်အိမ်နှင့် နေလျက် အလုပ်လုပ်သည်။

“ကိုသော်”

“ဘာလဲ ခင်”

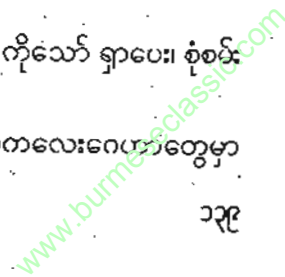
“ကိုသော် အလုပ်သွားရင် ခင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ဖြစ်နေတာ၊ ပိုးကလည်း နေ့ဆို သူ့နာရီအလုပ်နဲ့ ဆေးရုံသွားနေ၊ ခင်မှာ ခြံထဲဆင်းလိုက်နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေရတာ၊ ဟိုမှာလို အရှေ့အိမ်က ဘယ်သူရေ အိမ်ခဏလားခဲပါဆိုပြီး ကိုယ့်အဒေါ်တွေရဲ့ နာမည်တလို့ ကိုယ့်တူမတွေရဲ့ နာမည်တလို့လည်း မရနဲ့နော်။ ပိုးအိမ်ထောင်ကျလို့ သားလေးမွေးရင်တော့ ကိုသော် အပြင်သွားဦး အဖော် မြေးလေးချိုလို့ ရပါသေးတယ်။ ခုတော့ ပိုးကလည်း အိမ်ထောင်မပြုသေး။”

“ခင် ဆိုလိုရင်းက ဘာလဲ”

“အမလေး ခင်ရယ်... ဘာများလဲလို့ ဒီမှာက အလုပ်တွေ ဇယ်ဆက်နဲ့ ခင်ကတော့ ကြံဖန်ကြင်နာတတ်ပါ။ ကလေးမွေးစားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး ခင်ရဲ့။”

“မလွယ်လည်း ခင်မွေးစားချင်တာ ကိုသော် ရှာပေး၊ စုံစမ်းပေး ခင်ပူဆာတာ အဲဒါပဲရှိတာ”

“ကဲ! သဘောကွာ၊ ကိုသော် မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာတွေမှာ

စုံစမ်းပေးမယ်”

ဒေါ်မြတ်နိုးခင်၏ ပူဆာမှုဖြင့် ချစ်ကိုပိုလေးအား မိဘမဲ့လေး ဘဝမှ မိရင်းဖရင်းပမာ မွေးစားလျက် အချစ်ပိုမိကြသည်။

ဘိုသွေး၊ ဘိုသားစစ်စစ်ဖြစ်သော ချစ်ကိုပိုလေး ဒေါ်မြတ်နိုးခင်၏ ပုံစံချ ထိန်းချုပ်မှုအောက်တွင် မြန်မာဆန်စွာ သိမ်မွေ့မှုလေးများဖြင့် အချိုးကျလျက်...။

ဒေါ်မြတ်နိုးခင်ကို ချစ်ကိုပိုက မာမီဟု ခေါ်လျှင် မေမေ လို့လေ၊ မေမေလို့ ပြင်ခေါ်ရမယ်လို့ဆိုကာ မြန်မာအခေါ်ကိုသာ နှစ်ခြိုက်လျက် ပြင်ခေါ်ခိုင်းသည်။

ပိုးက ကြားမှနေ၍

“မာမီကတော့ လုပ်ပြီ၊ ကလေးကို ပိုးခေါ်သလို သူကလည်း ကြားနေတော့ နှုတ်ကျိုးမှာပေါ့၊ မာမီရဲ့၊ ကျန်တဲ့သူ့အဖော်တွေ ခေါ်နေတဲ့ ကြားနေကျစကားတွေကလည်း ကျောင်းမှာဆို မာမီ ဒယ်ဒီတွေ ဆိုတော့လေ”

“ငါ သူ့ကိုခေါ်နိုင်စက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုးရယ်၊ သူလေးလို အရွယ် ညည်းမွေးမယ့် ငါ့မြေးလေးတွေရလာရင် ငါ့သား သူ့လိုဘိုအစစ်တောင် ငါ့ဘယ်လို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ အောင် ပုံစံချထားတယ်ဆိုတာ ကလေးတွေ အတုယူနိုင်အောင် လို့ပါ”

“မာမီကတော့လေ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေလိုက်တာ၊ ပိုး ကဖြင့် အိမ်ထောင်တောင် မပြုရသေးဘူး”

“ချစ်ကိုပိုလေးကိုလည်း ပိုးကို ခေါ်ခိုင်းရာတွင် “မမ မမ” လို့ မပီကလာနှင့် ခေါ်စေ၏။

ပိုး သူနာပြုဆရာမအဖြစ် (MT. OLIVET HOSPITAL) တွင် အလုပ် ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ပိုးမာမီနဲ့ ဦးသော်ရဲ့ မပြေလည်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် ပိုးအလုပ်ကို ကြိုးစားလို့ ပိုးဘဝကို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ထည်နိုင်အောင် အဖက်ဖက်တ ထိန်းသိမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ပိုးကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်လို့ အခါ ခါပြောခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသက်တမ်း ခုနစ်နှစ်ပြည့်တဲ့အထိ ပိုးအပျိုစင်ဘဝနဲ့ တိုင်းတစ်ပါးမှာ မြန်မာမ လေးတစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ကြုံရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို ခါးစည်းခံရင်း ဘဝကို နှံ့မနစ်အောင်လည်း ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့၏။ ခုနစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်အတောအတွင်းမှာပဲ ပိုးကို မေတ္တာစစ်နဲ့ လက်ထပ်ချင်ပါ တယ်ဆိုပြီး တောင်းဆိုလာတဲ့သူ၊ ပိုးအခေါ် မောင်၊ နေဇင်လတ် နဲ့ ပိုး တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ပိုးနဲ့မောင် တွေ့ဆုံမှုက အချစ်ဆိုတာ ချည်းကိုတော့ ရူးမိုက်စွာအခြေခံပြီး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ဦးသော်နဲ့ လမ်းခွဲလိုက်တဲ့ မာမီက ခြောက် သွေမှုများစွာနဲ့အတူ သနားစရာကောင်းလောက်အောင်ပဲ မြန်မာ ပြည်ကို လွမ်းနာကျတဲ့ဒဏ်ကို မချီမဆုံအောင် ခံခဲ့ရတယ်။

မြန်မာပြည်ကနေ ဩစတြေးလျကို ပညာတော်သင် လွတ် ခြင်းခံရတဲ့ ထူးချွန်ကျောင်းသူကျောင်းသားအချို့ကို သူ့သားသမီး လေးတွေပမာ စိတ်ထားရှိပြီး မာမီတစ်ယောက် ဩစတြေးလျ လေယာဉ်ကွင်းမှာ ထွက်ခလုတ်၊ ဝင်ခလုတ်၊ ဆင်းကြိုလေ့ရှိခဲ့ သည်။ မာမီရဲ့လွမ်းနာ၊ မြန်မာပြည်လွမ်းနာကို ဖြေအာညီမှုတစ် ရပ်က ပညာတော်သင်လာကြတဲ့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူမှန်

သမ္မ မြန်မာဟေ့နော်ဆိုပြီး ချီးကျူးဂုဏ်ယူလျက် အိမ်မှာ ဆွေ
 မျိုးလို ဖိတ်ခေါ်ထမင်းကျွေးခဲ့သည်။ ၎င်းအပြီး မြို့ထဲသို့ အပျင်း
 ပြေကစားပွဲများရှိရာ အဆောက်အဦများ ကာဆီနီခေါ်သည့်
 နေရာများသို့လည်း သွားရင်းလာရင်း မျက်စိဖွင့် နားစွင့်လျက်
 မြန်မာစကားပြောကြားသံများ ကြားရလို ကြားရငြား။ သွားရ
 သည်ကလည်း အမော။ “ဟေး... ဟား သွားပြီကွ”နှင့် မြန်မာ
 စကားသံ ကြားလိုက်ရလျှင်တော့ ထိုနေရာသို့ မာမီရောက်
 အောင် အပြေးသွားပြီး “မင်းမြန်မာလားဟင်၊ ခုနက မြန်မာလို
 ပြောလိုက်တာ မင်းလား”နှင့် အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး အိမ်အလည်
 ခေါ်တော့သည်။ မာမို့အိမ်မှာ တကယ့်ပွဲလမ်း အလှူလို အမြဲ
 စည်ကား၍ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းနေ၏။

အ ပို င် ။ (၂၀)

“အရောင်လက်လာသော ပတ္တမြားတစ်ပွင့်နှင့် ဘဝပိုင်ရှင်”

အဲဒီအထဲမှာ တစ်နေ့... မောင်နေဇင်လတ်တို့အဖွဲ့နှင့် ပိုးကို မာမီ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

“သမီး လာဦး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ မာမီ”

အလုပ်ကနေ အပြန်မှ ပိုး... မာမီအိမ်လေးအတွင်းမှာ ရောက်ရှိနေကြတဲ့ ဧည့်သည်အချို့ကို အပြုံးဖြင့် အသိအမှတ် ပြုလျက်... သူတို့အားလုံးက ပိုးကို မြင်၍ ထရပ်ကာ...

“အို မလိုပါဘူးကွယ်၊ ဒါတွေ မလိုပါဘူး၊ ထိုင်ပါ အားလုံး ပြန်ထိုင်ကြ၊ ပိုးတို့အားလုံး မောင်နှမတွေပေါ့၊ ကဲ ထိုင်ရင်းသာ နာမည်တွေ ဖလှယ် မိတ်ဆက်ကြတာပေါ့”

ပိုးကပင် စတင်ပြီး အနေမခက်ရန် အားလုံးကို ပြောလိုက် သည်။ ဒေါ်မြတ်နိုးခင်က ပိုးဘေးမှထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ကာ သမီး

ဖြစ်သူ ပိုး၏ စကားများကို ကျေနပ်ကာ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်ခနင်း နေဇင်လတ်က မတ်တတ်ထရပ်ကာ...

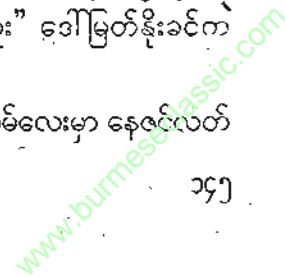
“ကျွန်တော့်နာမည် နေဇင်လတ်ပါ မပိုးပိုး၊ ပျဉ်းမနား ရေဆင်းစိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်ကပေါ့။ ထူးချွန်ပညာတော်သင် လွတ်ခံရခြင်းပါ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ဟိုက ကျန်သုံးယောက်က ကျွန်တော်နဲ့ မေဂျာတူတစ်ယောက် ပဲပါတယ်။ ကျန်တာ ဆရာဝန်တွေလေ၊ ဒီမှာမှ ဆုံတာ၊ ဒီနေ့ မှပဲ ဒေါ်ဒေါ်ခင်နဲ့တွေ့တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုက ရောက်တာ မကြာသေးဘူး။ ဒီမှာ မြန်မာဆိုတာ မရှိသလောက် ဆိုတော့ အားတော့ငယ်တာပေါ့ဗျာ-ယောက်ျားရင့်မတွေလည်း လူပဲ ခံစားရတာပေါ့”

ငလုံးပထွေးနှင့် စကားကို အားရပါးရပြောသော နေဇင်လတ် ကို ပိုးကြည့်ကာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်ခဲ့၏။

“ကျွန်မ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်... အားလုံးအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်”

မာမီ ကြားမှနေပြီး “သူက အရင်က မာမီနဲ့ တစ်အိမ်ခြား မှာ နေတာလေ၊ မာမီအိမ်ထောင်ရေး ပြတ်စဲပြီးမှ သူ မာမီဆီ နေ့စဉ် ပြန်လာနေတာ၊ ဒီဘရစ်စတန်မြို့ (Brisbane) မှာ မြန်မာဆိုတာ နည်းနည်းပဲရှိတာ၊ ဒီလိုပဲပေါ့ ခင်ရာဆွေမျိုးပေါ့ ကွယ်၊ တို့တော့ ပျော်ရာမှာ မနေရပါဘူး” ဒေါ်မြတ်နိုးခင်က ဝမ်းနည်းစွာ ညည်းတွားလေ၏။

မကြာမီ ပိုး အလုပ်မှအပြန် မာမီ၏အိမ်လေးမှာ နေဇင်လတ်

တို့အဖွဲ့နှင့် ညှိကာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြသည်။ ပိုးကို မြို့ထဲသို့ ဈေးဝယ်ထွက်ခြင်း တာဝန်ကိုပေးလျက် နေဇင်လတ် တို့က ချက်ပြုတ်ရာတွင် တာဝန်ယူကြသည်။ ဒေါ်မြတ်နိုးခင် ကိုတော့ သူတို့လက်ရာဟင်းများကို မြည်းခိုင်းရင်း

“မာမိ ဘာမှမလုပ်နဲ့နော်... ဘယ်ပန်းကန်တစ်ချပ်မှ ဝမထိနဲ့နော်၊ အားလုံး သားတွေ သမီးတွေ လုပ်သွားမှာ၊ မာမိ အနားယူလို့ရပြီနော်” လို့ မှာကြားကာ သူတို့အဖွဲ့မှာ ပြောင် လိုက် စလိုက်နှင့် တဟေးဟေး ပွဲကျနေကြစမြဲ။

ပိုးအကြောင်းတွေအားလုံးကို ပိုးအလုပ်သွားချိန်မှာ နေဇင်လတ်က ဒေါ်မြတ်နိုးခင်ကို မေးမြန်းလေ့ရှိတတ်သည်။ သူ့သားလို အချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာ ဖြစ်သွားတဲ့ နေဇင်လတ် ကို ပိုးအကြောင်းအားလုံးကို ဒေါ်မြတ်နိုးခင်က ပြောပြခဲ့သည်။ ပိုးကို နေဇင်လတ် သနားချစ်မဟုတ်ဘဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ သေတပန်သက်တဆုံး လက်ထပ်ယူဖို့ ခွင့်တောင်းခဲ့၏။ ဒေါ်မြတ်နိုးခင်၏ သဘောတူခြင်းခံရတဲ့ နေဇင်လတ်ကို ပိုး ဒီတစ်ခါ မိခင်စိတ်ချမ်းသာရန် ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြတ်နိုးခင်မှ ပိုးကို နေဇင်လတ်နှင့် လက်ထပ်ရန် သဘော တူရာတွင် နေဇင်လတ် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရာတွင် သူမနှင့် သမီးဖြစ်သူ ပိုးပါ ပြန်လည်အခြေချလိုက်ပါရန် မျှော်လင့်မိ၏။

ပိုးနဲ့ နေဇင်လတ်တို့ ဘုရားကျောင်း လက်ထပ်ခြင်း (Church Wedding) ဖြင့် ခမ်းနားစွာ လက်ထပ်ပွဲကျင်းပရန် ဒေါ်မြတ်နိုးခင်မှာ မမောနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘုရားကျောင်း

ခန်းမအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာသော ပိုးခြေလှမ်းများကို မမော့ အောင် နေဇင်လတ်က ဘေးမှ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖေးမထိန်းပေး သည်။ ဘယ်သူမှမသိနိုင်သော ပိုးအပြုအမူ ပျက်ခြင်းကိုတော့ နေဇင်လတ် အသိဆုံးပေါ့။

“ပိုးစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေလား... အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့နော်၊ ပိုးစိတ်ထိခိုက်မှာပဲ မောင်စိုးရိမ်တာပါကွာ၊ ပိုးရယ် ကံကြမ္မာဆိုတာ ချစ်တိုင်းမညားတာလည်း ရှိတာပါပဲ၊ ပိုး မောင့် ကို အခုမချစ်လည်း နောင်ချစ်ရင် ကျေနပ်ပါတယ်။ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ ပထမဆုံးလက်ထပ်ခြင်းဟာ သူတို့ရည်ရွယ် ထားတဲ့ ချစ်သူနဲ့သာ နှလုံးသားချင်းအပ်... လက်ချင်းထပ်ချင် ကြတာပဲမို့လား၊ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားနေရတဲ့ ပိုးနှလုံးသား တွေ လိပ်ပြာသန့်လိုက်ပါ ပိုးရယ်၊ ပြီးတော့ ပိုးက အပျိုစင်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်စွဲလန်းတာ ပိုးရုပ်ခန္ဓာကို စွဲလန်းတာ မဟုတ်ဘူး နော် ပိုး”

“ပိုး၊ မောင် ပိုးကိုချစ်တဲ့အချစ်... အချစ်ဆိုတာ လူနှစ်ဦး ပေါင်းစပ်မှ ပြည့်စုံခြင်းတွေပါလို့ ကဗျာတတ်လို့၊ ပိုးရယ် သတ်မှတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ အချစ်မပါဘဲ လက်ထပ်လို့ သံယောဇဉ်ကြီးတွေနဲ့ ဖြေမလျှော့ဘဲ တင်းကြပ်နေတဲ့ အိမ်ထောင် ရှင်တွေ ဒီလိုပါပဲ ရှိကြတာပဲပိုး၊ အဓိကကတော့ မေတ္တာစစ်နဲ့ ရင်းပြီး နှလုံးသားချင်း နားလည်လို့ တစ်ယောက်ရဲ့ ရှင်သန်ခြင်း၊ နှလုံးသားစစ်စစ်ကိုမှ တစ်ယောက်က အချိန်ကြာကြာ စိတ်ရှည် ရှည် စောင့်စားပေါက်ဖွားလာမယ့် တစ်နေ့ကို သည်းခံယူမယ့်သူ၊

ပိုးသဲဖြူစိုး(ပုံစွာ)

ဥပမာ မောင် ပိုးကိုချစ်တဲ့အချစ်ပေါ့ ပိုးရယ်၊ မောင်တော့ အဲဒါ ကမ္ဘာ တကယ့်ကို အချိန်မြန်ဆုံး နှလုံးသားစစ်စစ်နဲ့ ရင်းတည်ပြီးမှ ဖြစ်လာမယ့် အချစ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ပိုးရယ်၊ မောင်ကျေနပ်စွာ စောင့်စားနေမှာ ပိုးကို သိပ်ချစ်တဲ့ အချစ်တွေနဲ့လေ၊ သနားသဖြင့်တော့ ပိုးရယ်... မောင့်ကို နှလုံးသားစစ်မဟုတ်တဲ့ တစ်ရွိန်ထိုးချစ်တဲ့ တဒင်္ဂခံစားခြင်းတွေ အခြေခံမယ့် ယာယီချစ်ခြင်းထက် အချစ်တွေတော့ မောင် မလိုချင်ဘူး ပိုး... မောင့်ကို မပေးလိုက်ပါနဲ့နော်၊ ပိုးကို ပိုင်ဆိုင် ရတယ်ဆိုတဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခြင်း ပြယုဂ်တွေနဲ့ ကပ်ငြိလိုက်မယ့် နှလုံးသားစစ်စစ်နဲ့ အချစ်ကို မောင့်ဘဝရဲ့ အဖိုးတန် အမြဲတေလေး ပိုးအဖြစ် မောင်လက်ဝယ်မှာ ပိုးရယ်... မောင်ပိုင်ဆိုင်ပါရစေ”

နေဇင်လတ်... အနူးညံ့ဆုံးသော ညင်သာခြင်းဖြင့် အလှဆုံး သော ပိုး၏မျက်နှာလေးပေါ်မှာ လွှားထားသော သံတို့သမီး ဇာပဝါဖြူလွလွလေးကို ဖွင့်ကာ ရင်တထိတ်ထိတ်... ပိုးမျက်နှာ ကိုလည်း မကြည့်ရဲစွာ ပိုးကို သူကြည့်လိုက်လျှင်လည်း ပိုး သူ့ကို အလှပဆုံးအပြုံးဖြင့် သူတမ်းတသော အပြုံးမျိုး ခုချိန်မှာ သူ မျှော်လင့်၍ ပိုးမပေးလျှင် သူ့ကိုယ်သူသာ အတည်ငြိမ်ဆုံး စိတ်တို့နှင့် လှုပ်ရှားနိုင်ရန် ကြိုးစား၍ ပိုး၏အေးစက်နေသော လက်ကလေးများအား နွေးထွေးခြင်းပြယုဂ်တွေ ကပ်ငြိနေသော သူ့လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ဖြင့်သာ ယုယုယယ အုပ်မိုးလျက်။

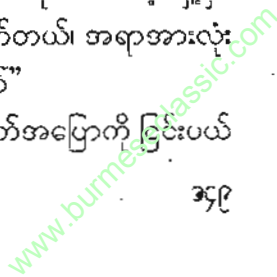
မောင့်ကို ပိုးချစ်တဲ့အချစ်တွေဟာ ရူးရူးမိုက်မိုက် ဆယ်ကျော် သက်အရွယ်တုန်းကလို စိတ်တဒင်္ဂသာယာမှုတွေနဲ့ အခြေခံပြီး

ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အချစ်မျိုးနဲ့လည်း ပေါင်းစပ်ပေးဆပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်စမ်းပါတော့လားမောင်... ကျွန်ုပ် မဆန်ဘူးလို့ သမုတ်ခံရင်ခံရပါစေ။ ပိုးရဲ့နှလုံးသားတွေရဲ့ မြတ် နိုးခြင်းဆိုတာနဲ့အတူ နွေးထွေးတဲ့ မောင့်ရင်ခွင်မှာ ဘဝတစ်ခု လုံးရဲ့ အဖော်မွန်အဖြစ်နဲ့ မောင်ရယ်... လက်တွဲခွင့် တောင်း ခြင်းခံရတဲ့ပိုး မောင့်ရဲ့အဖြူစင်ဆုံးရင်ခွင်ရိပ်မှာ နားခို လိုက်တော့ မှာပါ။

ပိုး... ရင်ထဲက စကားများကို နှုတ်ခမ်းဆေးရောင် ခြယ် ထားတဲ့ ပိုးနှုတ်ခမ်းလှလှလေးတွေမှ တုန်ခါခြင်းမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ တိုးညှင်းလှပေမယ့် နေဇင်လတ် သိစေချင်သော်လည်း ဆတ် ဆတ်ခါအောင် နာကျင်လျက် ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာတဲ့ အတိတ်ရဲ့ အရိပ်စွန်းလေးအောက်မှာ မရုန်းသာတဲ့စိတ်ရဲ့ ထွက်ပေါက်မဲ့ကို ဆန့်ကျင်ခြင်းမဲ့ မပြုနိုင်တဲ့အဆုံး နေဇင်လတ် အတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ပျော်ရွှင်မှု စကားသံတွေနဲ့ ဆိတ်သုဉ်း ခဲ့ရ၏။

“မောင် တန်ဖိုးထားတဲ့ ပိုးရဲ့အဖြူစင်ဆုံးစိတ်နဲ့ ပိုးချည်မျှင် လေးလို လွလွလေး သွယ်တန်းနေတဲ့ မောင့်နှလုံးသား သံယောဇဉ် ဒါပဲ ဒါဟာ မောင်တန်ဖိုးထားဆုံးအရာပဲ၊ ပိုး... ပိုး ငိုချင်တယ် ဆိုရင် ငိုလိုက်၊ အားရအောင် ငိုပါ။ မောင့်ရှေ့မှာ ပိုးလွတ်လပ် စွာ ပြုမူပါ။ မောင် ခွင့်လွှတ်တယ်၊ အရာအားလုံး အဆုံးစွန်ထိ မောင်ကျေနပ်ပေးမယ်နော်”

ပိုး ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း နေဇင်လတ်အပြောကို ခြင်းပယ်

ပိုးသဲဖြူစိုး (ပုံ ၅၁)

နှင်းစက်ခိုတဲ့ . . . အလွင်ချို

လိုက်၏။

“ပိုး . . . ပိုး မောင့်ကို အားမနာနဲ့နော်၊ ပိုးရင်ထဲရှိတာတွေ ပေါ့သွားအောင် ငိုလိုက်လေ၊ ပိုးမာမီသိသွားရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပိုးမာမီ မသိအောင် မောင်ကွယ်ထားမယ် နော် . . . ပိုး ငိုလိုက်”

“ပိုး မငိုပါဘူး မောင်၊ ဘာလို့ ငိုရမှာလဲ၊ ဒီလို သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ပိုးဘဝမှာ အချိန်တွေ အများကြီး အကုန်ခံခဲ့ပြီးပြီလေ၊ ပိုးကို အခုလို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတဲ့ ကြင်နာတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပိုးဘေးမှာ မားမား မတ်မတ် ရှိနေပြီပဲ၊ ပိုးလေ မောင့်ကို အသက်ထက်ဆုံး”

“ပိုး . . . မောင့်ကို မောင်လို့ပဲ သုံးတယ်၊ ပိုးရယ် မောင် လေ . . . ပိုးကို ကျမ်းသစ္စာဆိုခြင်းထက် လေးနက်တဲ့ သစ္စာတွေနဲ့ ခိုင်မြဲတဲ့ မောင်နဲ့ ပိုးရဲ့အချစ်အိမ်လေး တည်ဆောက်မှာပါ။ လာပိုး၊ ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့ရောက်တော့မှာ စကားမပြောနဲ့တော့ နော်”

ဘုန်းတော်ကြီးက နေဇင်လတ်ကို ကျမ်းသစ္စာဆိုခြင်း၊ မေးခွန်းကို ချီးမြှောက်သောအခါ ကျွန်တော် မောင်နေဇင်လတ် သည် မပိုးပိုးအပေါ် သစ္စာရှိစွာ အကြင်လင်မယားအဖြစ် အသက်ထက်ဆုံး ပေါင်းသင်းပါမည်ဟု ရဲဝံ့စွာ အင်္ဂလိပ်လို အထစ်အငေါ့မရှိ ပြောကြားသွားသည်။

ပိုးအလှည့်ရောက်သောအခါ နေဇင်လတ်က ပိုးကို သူ့လို ကောင်းစွာ ဖြေနိုင်ရန် မျက်စိပစ် ပြုံးပြသည် ယနေ့မှ အားလုံး

သောအပြုံးကို အပြုံးအရယ်နည်း၍ တွေ့ရခဲ့သော နေဇင်လတ် မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသား၊ အသားမဖြူ မညှိ ရုပ်ရည် အချောစား မဟုတ်သော်လည်း မိန်းမတိုင်းမြင်ရုံဖြင့် ကျလောက် သည်။ သို့သော် နေဇင်လတ်၏ စာည်ကြည်လွန်းသော မျက်နှာထားကြောင့် မိန်းကလေးများက စတင်အရောဝင်ခြင်း ခံရသော်လည်း တိုင်းတစ်ပါးတွင် နေလင့်ကစား မိန်းမကိစ္စ အတွက် သူ့ဘဝတွင် စိတ်မကူးမိချေ။ ပိုးနှင့်တွေ့မှသာ သူ့မာန အားလုံး ပိုးရှေ့မှာ နေဇင်လတ် ခဝါချ ဆက်သလိုက်ရ၏။

ပိုးမျက်နှာရှေ့တွင် အုပ်ထားသော ဇာပဝါလေးကို တယု တယု လှစ်ဟပေးနေသော နေဇင်လတ် အပြုအမူတို့ကို ပိုး မျက်တောင်မခတ် ကြည့်မိသည်နှင့် တစ်ချိန်က ပိုးယောက်ျား တစ်ယောက်အပေါ် မလိုအပ်ဘဲ ပေးဆပ်မိသော ချစ်ခြင်းတွေ ကို နာကျင်စွာ နှမြောတမ်းတမိသလိုနှင့် ရှက်ရွံ့ဝမ်းနည်းလာ ကာ ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်သည်။ လက်ထပ်လက်စွပ်ချင်း လဲလှယ် ဝတ်ဆင်ပြီး လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲသို့ ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်ပရိသတ်များကလည်း ကောင်းချီးပေးကြသည်။

အဆိုးဆုံးက ပိုးရဲ့မာမီ ဒေါ်မြတ်နိုးခင်ပေါ့။

ပိုး၏ပါးကို မျက်ရည်များ အဝဲသားဖြင့် နမ်းရှို့ရင်း

“ပိုး . . . မာမီသမီးလေး၊ ပတ္တမြားခဲလေး၊ အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ ပတ္တမြားခဲလေးကို မာမီလေ ဟောဒီက သား နေဇင်လတ်ဆီမှာ အပ်နံ့ရတာ မာမီ စိတ်ချပါပြီ သမီးရယ် . . . ပတ္တမြားဆိုတာ နွံနစ်တတ်တာ မဆန်းပါဘူး သမီးရယ်၊ ငါ့သမီးလေးဘဝ

ပိုးသဲဖြူစိုင်း (ပုံရွာ)

ကောင်းစားဖို့ အဖိုးတန်ဖို့ သဘာဝကပေးတဲ့ ချီးမြှောက်ခြင်းနဲ့ အတူ အရောင်လက် အဖိုးတန်တဲ့ ဘဝပိုင်ရှင်လက်ထဲကို ဘုရား သခင် ကောင်းချီးပေးခဲ့တာ၊ မာမီ ဝမ်းသာတယ်” လို့ ထပ်ကာ ထပ်ကာနှင့်။

နေဇင်လတ်နှင့် ပိုးတို့ လက်ထပ်ပွဲလေး ကျင်းပပြီးနောက် နေဇင်လတ်တစ်ယောက် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ကာ မိတ်ဆွေများအိမ်သို့ ကားတစ်စီးဖြင့် သွားရောက် နှုတ်ဆက်၏။ နေဇင်လတ်တစ်ယောက် မြန်မာပြည်ရှိ မိဘများထံသို့ ပညာ တော်သင်ရက် ကုန်၍ ပြန်ရတော့မည်ဆိုသောအခါ ပိုးကိုပါ ခေါ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ပျော်ရွှင်နေသည်။ သို့သော် ပိုး မလိုက်ဖြစ်ဘဲ သြစတြေးလျတွင်သာ ကျန်နေခဲ့သည်။

သို့သော် လပိုင်းအတွင်းတွင် နေဇင်လတ် သြစတြေးလျ သို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ အမိမြန်မာပြည်၏ အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှု အတွက် နေဇင်လတ် သြစတြေးလျနှင့် မြန်မာပြည် ကူးလူး၍ တိုင်းပြည်တာဝန်ဖြင့် ထပ်လာရကြောင်း ပိုးနှင့် ဒေါ်မြတ်နိုးခင် နေဇင်လတ်အတွက် ဝမ်းသာမဆိုး။

ဒေါ်မြတ်နိုးခင်ကတော့ သားမက်ဖြစ်သူ နေဇင်လတ်နှင့် သမီးဖြစ်သူ ပိုးတို့နှစ်ယောက်ကို သီးသန့်အိမ်ခွဲမနေစေဘဲ သူမ၏အိမ်တွင် သုံးဦးသား နေထိုင်ကြသည်။ သူမဘဝတွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အိမ်ထောင်ပြုခြင်း ကံခေမူသည် သူမ သမီးလေးဘဝတွင် လွတ်ကင်းပြီအသိနှင့် စိတ်ချရသော နေဇင်လတ်၏စိတ်ထား၊ နေဇင်လတ်၏ အပြုအမူတို့အတွက်

နှင်းစက်ခိုတဲ့... အထွမ်းအတိ

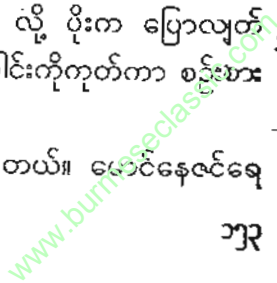
သူမ သမီးလေးပိုး၏ဘဝကို သူမ မေတ္တာရိပ်အောက်တွင် မျက်ဝါးထင်စွာ ကွန်းခိုစေခဲ့သည်။

ပိုးအလုပ်ပိတ်ရက်များတွင် မိသားစုသုံးယောက် တစ်ပတ်စာ ဟင်းအစီအစဉ်မှ ကြားဖြတ်ကာ သီးသန့်အစီအစဉ်အဖြစ် ခံတွင်းတောင်းမှုချဉ်ခြင်း၊ ဟင်းအမယ်များကို ဝုန်းဒိုင်းကြ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြ၏။ နေဇင်လတ်နှင့် ပိုး လက်ထပ်ခြင်း အထိမ်းအမှတ် တစ်နှစ်ပြည့်နေ့က တိုက်ဆိုင်လျက် အားလပ် ရက်ဖြင့် သွားကြပါသည်။ ဣနေ့က နေဇင်လတ်က

“ပိုးရေ မောင် ဒီနေ့လေ မိုးကလည်းအုံ့နဲ့ဆိုတော့ မာမီ ဥယျာဉ်ထဲက ဆူးပုတ်ပင်က ဆူးပုတ်ရွက် ဟင်းချိုသောက်ချင် တယ်။ အဲဒီအရွက် ခူးရအောင်ကွာ၊ ပြီးတော့ မန်ကျည်းရွက်တို့ ထောင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ငရုတ်ကြမ်းလေးရောထည့် ဆတူ ထောင်းထည့်နဲ့ကွာ ချဉ်စပ်လေးစားချင်တယ် သိလား၊ ပိုးတို့က ငရုတ်သီးမကြိုက်လည်း ဒီအတိုင်းအချိုပေါ့ကွာ၊ ငပိသေးသေး လေးလေး ထည့်နဲ့ပေါ့ကွာ၊ ခက်တာက မန်ကျည်းပင်က မရှိဘူး ပိုးရာ၊ လူပါးစပ်ကလည်း မရတာမှ တုမ်းတာ၊ မရှိတာမှ စားချင် နဲ့ကွာ ခက်ပါတယ်”

“ကြံကြံဖန်ဖန် မရနိုင်တဲ့ဟင်းကို မောင်ပြောတာနဲ့တင်ပဲ ပိုးတောင် စားချင်စိတ်ပေါ်လာပြီ” လို့ ပိုးက ပြောလျက် မန်ကျည်းပင် ရှာပုံတော်အတွက် ခေါင်းကိုကုတ်ကာ စဉ်းစား နေ၏။

“ဟဲ့ နင်တို့ပြောတာတွေ ငါကြားတယ်။ မောင်နေဇင်ရေ

ပိုးသဲဖြူစိုး(ပုံရွာ)

နင်းစက်ခိုတဲ့... အလွမ်းချို

မင်းမိန်းမကို ကျပြီး ဟင်းရွက်တို့ ဘာတို့ သင်ပေးလိုက်၊ ငါ မန်ကျည်းပင်တွေ့ထားတာ ရှိတယ်ဟေ့၊ စိတ်ချ ဒီဟင်းတွေ ဒီရာသီမှာ စားချင်နေတာ၊ ငါသွားခူးမယ်” ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်မြတ်နိုးခင် ခြံထဲသို့ဆင်းကာ ခြံထောင့်ရှိ ဝါးလုံးရှည်တစ်လုံး ကို ဆွဲယူ၍ အိမ်မှထွက်သွားသည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ နေဇင်လတ်နှင့် ပိုးတို့က သူမ ကို ကျန်ဟင်းများ ချက်ပြုတ်ထား၍ ကြိုဆိုနေကြ၏။

“မာမီရယ် ကြာလိုက်တာ၊ ပိုးဖြင့် စိတ်တောင်ပူမိတယ်၊ အပင်ပေါ်မှာတက်ပြီး ဆင်းမရဖြစ်နေသလားလို့၊ မောင့်ကို ရန်လုပ်နေတာ သူက စ စားချင်တယ်ပြောလို့ မာမီ ကြားသွား တာ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးအေ၊ ကြံဖန်စိုးရိမ်ရန်ကော အပင်ပေါ် လည်း မတက်ပါဘူး၊ မာမီကိုယ်တိုင် ဒီဟင်းစားချင်လို့ သွားခူး တာပဲ၊ ခြံပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကို ဒီအရွက်စားလို့ကောင်းတယ်လို့ ရှင်းပြနေတာနဲ့ ကြာသွားတာ၊ မောင်နေဇင်လတ်လည်း ရန်လုပ် မနေနဲ့တော့”

“မောင် မပြောဘူးလား၊ ပိုးက မောင့်ပဲ ရန်လုပ်ချင်နေတာ မာမီရေ... မာမီသမီး အစွာမက နေရာတကာ သူ အနိုင်ရမှ ကျေနပ်တာရယ်၊ ပြောပါစေဗျာ၊ သူကျေနပ်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ကဲ မာမီလက်ထဲက မန်ကျည်းရွက်ထုတ်ပေးလေ၊ ကျွန်တော် သင်ပြီး ရင် ထောင်းလိုက်မယ်၊ မာမီလက်သာဆေးပြီး ထမင်းဝိုင်းသာ ဝင်နှင့်နော် မာမီ”

ပိုး နေဇင်လတ်ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးကာ
“ပေးပါ ပိုးရော ကူချက်နေတာများ၊ သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပိုးပဲ ဒီအရွက်တွေ ထောင်းတော့မယ်”

“ပိုးကလည်းကွာ၊ မောင်က စွာတွေများ ပြောမိလို့လဲ၊ စိတ်ပဲ ဆိုးနေတာ”

“စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

“ဒါဆို နှုတ်ခမ်းကြီး မစုနဲ့ကွာ”

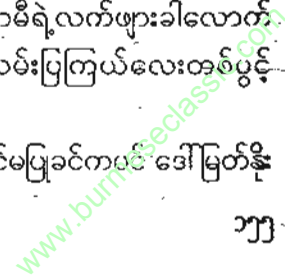
“ဟဲ့ မိပိုး... အမလေး စိတ်ဆိုးနေပြန်ပြီလား၊ မာမီ လာကူသင်ပေးရမလား”

“မဆိုးပါဘူး၊ မာမီရေ... ခဏနေ ပိုးတို့လာခဲ့မယ်၊ မာမီ လာမသင်ပေးနဲ့တော့နော် သမီးတို့ ခဏလေးနေ လာမှာပါ”

ထိုနေ့က သူမတို့အိမ်ထမင်းဝိုင်းလေးသည် ရာသီစာ ထမင်းဝိုင်းလေးအဖြစ် မိုးအုံ့အုံ့နေလေးတွင် မိုးရိပ်အငွေ့အသက် တို့ ကျရောက်ခြင်းဖြင့် အေးစက်ခဲ့စွာ။

ပိုးတို့မိသားစုဟာ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ ဘရစ်စဘိန်းမြို့လေး မှာ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ပြီး မြန်မာထမင်း မြန်မာဟင်းများနှင့် မြန်မာ့အဝတ်အစားတွေပဲ မက်မက်မောမော ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိခဲ့ ကြ၏။ ဦးဆောင်မှုတွေနဲ့ အစစအရာရာမှာ ပဲ့ပြင်ဆုံးမခြင်း ကောင်းတဲ့ ပိုးရဲ့ဘဝမှ မောင်ဟာ မာမီရဲ့လက်ဖျားခါလောက် အောင် ချီးကျူးခံရတဲ့ ပိုးဘဝရဲ့လမ်းပြကြယ်လေးတစ်ပွင့် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ပိုးနှင့် နေဇင်လတ်တို့ အိမ်ထောင်မပြုခင်ကပင် ဒေါ်မြတ်နိုး

ပိုးသဲဖြူစိုး (ပုံ ၅၁)

ခင်နှင့် ဦးသော်တို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီး ဒေါ်မြတ်နိုးခင် ပိုင်ဆိုင်သော အိမ်များမှ အိမ်သုံးလုံးလောက်ကို ဦးသော် မြင်းလောင်းပွဲအကြီးအကျယ်ရှုံးကာ အကြွေးများ ဆပ်လိုက်ရသည်။ ချစ်ကိုပိုလေး၏ဘဝ မိခင်နှင့် ဖခင်အဖြစ် သံယောဇဉ် ကြီးလျက်ရှိနေကာ ဖခင်ကဲ့သို့ပင်ရှိသော ဦးသော်ကို မေးတိုင်း ဒေါ်မြတ်နိုးခင်က “နှင့်မလည်း ဒီဖအေ၊ မကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ မေးနေ ငါ့ဖြင့်လေ၊ နင့်ကြည့်ပြီးငိုရတာ မျက်လုံးအိမ်တွေလည်း မို့လှပါပြီ သားရယ်... နောက်မမေးနဲ့နော်၊ နင်ကသာ သံယောဇဉ်ကြီးတာဟဲ့သူက တို့မိသားစုကို ထည့်မတွက်ဘူး”

အော်ရင်း ပြောရင်း အမြင့်ရသော ဒေါ်မြတ်နိုးခင်အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ

“မာမိရယ် မငိုပါနဲ့၊ မောင်လေးက မသိလို့ မေးရှာတာပါ၊ ပိုး ချောပြောပါ့မယ်”

“လာ ချစ်ကို၊ မမနဲ့ချစ်ပေါင်ရွက် ခူးရအောင်၊ ပြီးရင် ချစ်ရည်ချက်ဖို့ ငပိသွားဝယ်မယ် မမနဲ့လိုက်ခဲ့နော်”

“နပိ နပိလား မမ၊ ချစ်ကိုကြိုက်တယ် လိုက်ခဲ့မယ်” ငပိကို နပိလို့ ခေါ်တတ်၏။ ငပိ ဝယ်လိုက်ရလျှင် ငပိကြိုက်သော ချစ်ကိုပို ငပိထုတ်ကို ဖောက်စားလာတတ်မြဲ။

ပိုးနှင့် နေဇင်လတ်တို့ အိမ်ထောင်ကျ၍ သားကြီး တွယ်တာခ မွေးဖွားသောအခါ သားကြီးက သိပ်အသက်အရွယ် မကွာသော ချစ်ကိုပိုက ထိန်းတတ်စမြဲ။ နေဇင်လတ်က ပိုးဆီမှ အချစ်တွေကို မြတ်နိုးတွယ်တာစွာ ခခယယ ယူခဲ့ရခြင်းကြောင့် တွယ်

တာခလို့ နာမည်ပေးခဲ့သော သားကြီးကို အလိုလိုက်သဖြင့် တွယ်တာခက ဆိုးချင်ချင်။

“ဘွားဘွား၊ မြန်မာဟင်းချက်ရင် ငပိ မထည့်နဲ့ နံတယ်၊ သား မကြိုက်ဘူး”

“ဟဲ့ လူစုတ်လေး၊ နင်ကတော့ မြန်မာအစားအစာ ကြံဖန်ချေးများတယ်၊ ငါ မရိုက်ရက်လို့နော်၊ ချစ်ကိုနဲ့ တခြားစိပဲ”

“နေဇင်၊ နင့်သားကို ခေါ်ဦးဟဲ့၊ ငါ ဟင်းချက်တာ လာရှုင်နေတယ်”

“ဦးခ လာ ဒယ်ဒီဆီ၊ ဘာတွေ သွားပြောနေတာလဲ၊ ဘွားဘွားအကြိုက် ဟင်းတွေချက်တာ၊ မင်းမကြိုက် မစားနဲ့ပေါ့၊ အဲဒါတွေက ရှားပါးဟင်းတွေ၊ ဒါတွေက သေချာ တရုတ်ဆိုင်မှာ မှာထားရတာ၊ တို့မြန်မာတွေကြိုက်တဲ့ ဒညင်းသီးနဲ့ ငပိရည်ဖော် မင်းဘွားဘွားက သူ့အကြိုက်တွေ နံတယ် သွားလုပ်လို့ ရိုက်ပါလိမ့်ဗျာ”

ကရိုက်ကရောင်နှင့် ဟင်းရွေးတတ်သော တွယ်တာခကို နေဇင်လတ်နှင့် ဒေါ်မြတ်နိုးခင် မနည်းပုံစံချရသည်။ သမီးငယ်လေး ဝိုင်းအုံချစ် မွေးလာပြန်တော့လည်း ဒေါ်မြတ်နိုးခင်မှာ ဝိုင်းအုံကို သည်းသည်းလှုပ် လက်ဆွဲပုံးလေးပမာ။ နံနက်အိပ်ယာထ၍ မျက်နှာသစ် ထမင်းဝိုင်းဝင်လျှင်ပဲ

“မင်္ဂလာပါ ဘွားဘွား၊ မင်္ဂလာပါဖေဖေ၊ မင်္ဂလာပါ မေမေ” မြန်မာလို အားလုံး နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ထိုင်ရ၏။ ပိုးက မာမိလို့ ဒေါ်မြတ်နိုးခင်ကို ခေါ်သလို ဝိုင်းအုံက ပိုးကို မာမိလို့ ပိုးကို

အခေါ်မခံရာ ဝိုင်းအုံလေးက မိန်းကလေးဖြစ်၍ တင်းကြပ်သော
အနားသတ်ခြင်းဖြင့် ပုံစံချခံရ၏။ မြန်မာပြည်ကို အလွန်ချစ်
ခဲ့သော မြန်မာပြည်ကို သံယောဇဉ်ကြီးရှာသော ဒေါ်မြတ်နိုးခင်
ယခုလို သြစတြေးလျနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိကာ မြန်မာပြည်လွမ်းနား
ဖြင့် မပြန်ရရှာတိုင်း ဦးသော်ကို အပြစ်တင်လျက်နှင့်။

သင်းနဲ့ လိုက်လာလို့သာ ငါ့သမီးလေးတွေ၊ ငါ့မြေးလေး
တွေ မြန်မာပြည် မပြန်ရသေးတာ၊ ငါသွားချင်လိုက်တာလို့
အကြိမ်ကြိမ်တလျက် မြေးဖြစ်သူ ဝိုင်းအုံအား မြန်မာပြည်
အကြောင်း ပုံတိုပတ်စ အပ်ကြောင်းထပ်ကာ ဆုံးမရင်း နားစွဲ
အောင် သံယောဇဉ်ကြီး ရစ်ပတ်အောင် ချည်နှောင်ပေးခဲ့သည်။
သူမ မသေခင် ခရစ်တော်တွင်အိပ်ပျော်လျှင် မြန်မာပြည်သို့
သူ့ အရိုးပြာအိုးအား ပို့ဆောင်ပေးရန်ကအစ သမီးဖြစ်သူ ပိုးတို့
မိသားစုလေးနှင့် မြန်မာပြည် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရန် လမ်းကြောင်း
လေးတစ်ကြောင်းကို ခင်းခွင့်ရအောင်လည်း ခင်းခဲ့စေ၏။

အ ပို င် : (၂၀)

“မိခင်ဆန္ဒ အပြည့်အဝ”

ဒေါ်ပိုးပိုး စီးလာသော ကားလေးသည် မုံရွာမြို့သို့ နေ့လယ်ခင်းပိုင်းတွင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“မမပိုး မုံရွာဝင်ပြီလေ၊ မမပိုးရဲ့ မြန်မာပြည်ပထမဆုံး ခရီးစဉ်ပေါ့နော်၊ မာမိသိရင် ဝမ်းသာရှာမှာနော်”

ပိုးကိုဖက်ကာ ဝိုင်းရင်း လာကြိုသော သင်္ဃက ပြောလိုက်သည်။

ဩစတြေးလျနိုင်ငံမှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပထမအကြိမ်ရောက်ရှိခဲ့သော ဒေါ်ပိုးပိုး၏ နှစ်ပတ်သော နေထိုင်ခွင့်လေးအတွင်း ဒေါ်ပိုးပိုးတစ်ယောက် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြတ်နိုးခင်၏ နောက်ဆုံးဆန္ဒများအရ သူမ၏အရိုးပြာအိုးလေးအား သူမ ချစ်သော မြန်မာပြည်ရှိ မွေးဖွားရာဇာတိမြို့လေး ချောင်းဦး မြို့လေးတွင် မြှုပ်နှံခဲ့ရာသို့ သွားရောက်စီမံ၍ သုံးရက်ခန့် အချိန် ကုန်ကာနေခဲ့၏။

ချောင်းဦးမြို့လေးမှ ဆွေမျိုးများနှင့် မရှိဆင်းရဲသော ချိုတဲ့သော သူ့အချို့အားလည်း ပေးကမ်းလှူဒါန်းထောက်ပံ့ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် မိခင် ဒေါ်မြတ်နိုးခင် နောက်ဆုံး နေထိုင်ခဲ့ရာ မုံရွာမြို့မှ မိတ်ဆွေမိသားစုအိမ်လေးတွင် ပြန်လည်နားခဲ့ခဲ့သည်။

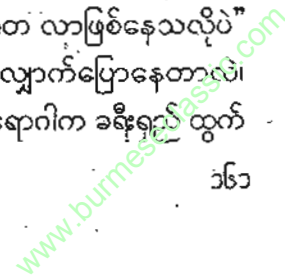
မြန်မာမှန်လျှင် ပုဂံရောက်ဆိုခဲ့သည့် မိခင် ပြောဖူးခဲ့သော စကားအတိုင်း ယခင်ကနှင့်မတူအောင် ပြုပြင်မှုများဖြင့် လှပကာ ကျက်သရေဆောင် ရွှေရောင်ဝင်းလက်မှုတို့ဖြင့် ပုဂံနယ်မြေ တစ်ဝိုက်သို့လည်း ရောက်ရှိခဲ့၏။

ရရှိခဲ့သော အချိန်တိုရက်လေးအတွင်းမှာ သူမ ချစ်သော မိခင်ဒေါ်မြတ်နိုးခင်ကဲ့သို့ ယခင်ကလို ခဏ ခဏ မလာနိုင်၊ လာဖူးခြင်း လုံးဝ မရှိခဲ့သော၊ ပိုး နောင်ကို အမြဲလာဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသော ကြေညာမှုကို မာမိချစ်သော မိသားစု ဆွေမျိုးများ ကြားတွင် ကြေညာရင်း ပြန်လာခဲ့၏။

ပိုး ဩစတြေးလျ ပြန်ရောက်တော့ ပိုးလှုပ်ရှားခဲ့သမျှ မြန်မာပြည်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှု အသေးစိတ်ကို ဗီဒီယိုဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခြင်းမှန်သမျှ မောင့်ကို ဗီဒီယိုခွေဖွင့်ပြရင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။ ဒေါ်မြတ်နိုးခင် ဆန္ဒအားလုံးအတိုင်း ပိုးလှုပ်ခဲ့သမျှကို

“ပိုး နောက်နှစ်ဆိုလည်း သွားပါလား။ မောင် လိုက်ချင်တာ ပိုးရယ်. . . ခုတော့ မောင်က ဒုက္ခိတ လာဖြစ်နေသလိုပဲ”

“အို မောင်ရယ်. . . အာတွေ လျှောက်ပြောနေတာပဲ၊ မပြောကောင်းတာတွေ၊ မောင်မှာ နှလုံးရောဂါက ခရီးရှည် ထွက်

လို့မရတာမို့ပါ မောင်ရယ်၊ နောင်ကျတော့ မောင်သွားပေါ့”

“ပိုး ဟိုမှာ နည်းနည်းပျော်သွားမှာပေါ့နော်. . . မောင်လည်း အရင်လို ကူးသန်းနေချင်တာကွာ၊ ဒီအခွေတွေ ကြည့်ပြီး မောင့်မိဘတွေ မရှိတော့တဲ့ သူတို့တွေကိုလည်း တမ်းတ မြန်မာပြည်လည်း လွမ်းတာ ပိုးရယ်. . . အပြီး ပြန်ရရင် ကောင်းမှာကွာနော် ပိုး၊ မောင်တော့ မာမီလို ခံစားနေရပြီ ပိုးရယ်”

“ပိုး နောက်နှစ်ကိုလည်း သွားနော်၊ မောင့်ကိုယ်စား မာမီတို့ အတွက် မီးထွန်းပွဲ သွားရင်းလေ၊ သွားပေးနော်ပိုး. . . ပိုးမှာ ဘယ်လောက်ပဲ အတိတ်က နာကျည်းမှုတွေ ရှိပါစေ၊ မြန်မာပြည် တဒင်္ဂဒါးလေးမှာ ပိုးပျော်တော့ ပျော်ခဲ့မှာပါ”

“ဘယ်လိုကြီး ခံစားရမှန်းတော့ မသိပါဘူး မောင်ရယ်. . . ထူးဆန်းတဲ့ သွက်လက်မှုတွေတော့ ဖြစ်ခဲ့တယ်” လို့ ပိုးက မောင့်ကို ပြန်ပြောတဲ့အခါ

“ရည်းစားဟောင်းတွေရော မတွေ့ခဲ့ဘူးလား” လို့ မောင်က အရွှန်းဖောက်မေးလိုက်သည့် စကားကြောင့်

“မောင်နော်. . . ဒါ စ စရာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောခဲ့၏။
ပိုးရိုက်လာတဲ့ ဝှိုဒီယိုခွေတွေကို နေဇင်လတ်က မပျင်းမရို ထိုင်ကြည့်ရင်း လာသမျှ ဧည့်သည်များကို မြန်မာပြည်အလွမ်း ပြေဟု ဖွင့်ပြတတ်သည်။

နေဇင်လတ်ကိုတော့ ဖိုးခ. . . သားကြီးတွယ်တာခ အိမ်တွင် အကြောက်ဆုံးဖြစ်၏။

“ဖိုးခ”

“လာပြီ ဒယ်ဒီ”

“ဝိုင်းအုံရော. . .”

“ညီမလေး ပန်းခြံထဲမှာ”

“ခေါ်လိုက် ဒီမှာ မိသားစုအားလပ်ရက်လေးမှာ ဆုံရတာ၊ မင်းမာမီ ရိုက်လာတဲ့ မြန်မာပြည်က ဝှိုဒီယိုခွေ ကြည့်ရအောင် လို့ ဒယ်ဒီခေါ်နေတယ်လို့၊ သွားခေါ်”

“သူဘာသာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေ ဒယ်ဒီရယ်”

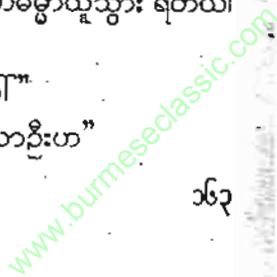
“ဟိတ်ကောင်. . . ငါ့မင်းအဖေ. . . ငါ သူများမိသားစုတွေလို နေချင်သလို နေဖို့ လွတ်လပ်ခွင့် နေရာတကာ ငါမပေးနိုင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ငါ့သမီးလေး ဝိုင်းအုံ၊ မိန်းကလေး မင်းနှမ ငါ့စည်းကမ်းတွေ မင်းအဘွား မင်းအမေအပေါ် ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ စည်းကမ်းတွေထက် ငါ တင်းတယ်။ ငါ့မိသားစု စည်းကမ်း မင်းလည်း နားထောင်ရမယ်၊ မြန်မာစကား သိပ်မကျွမ်းကျင်တဲ့ ဟိုကောင် ချစ်ကိုပိုတောင် မင်းအဘွားမရှိတဲ့နောက် ငါ့စကား အားလုံး နားထောင်သေးတာ၊ မင်း ဘာလို့ နားမထောင်နိုင်ရမလဲ ပြောစမ်း”

“ဒယ်ဒီ စည်းကမ်းက ကြပ်တယ်”

“ဒါ မင်းတို့အတွက်၊ ငါ့အတွက် မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ကြပ်တာ၊ မင်းတို့ရဲ့ မျိုးဆက်တွေ၊ ငါ့နောက်မျိုးဆက်တွေအထိ ကြပ်တာ၊ မင်းမနေနိုင်ရင် မင်းရဲ့လွတ်လပ်ခြင်းအဘိဓမ္မာယူသွား ရတယ်၊ ငါ့အိမ်မှာတော့ မရှိစေရဘူးနော်”

“သွားခေါ် ဝိုင်းအုံကို. . . လှမ်းခေါ်”

“အုံရော. . . ဒယ်ဒီခေါ်နေတယ် လာဦးဟ”

ပိုးသဲဖြူစိုင်း (ပုံရွာ)

နှင်းစက်ခိုတဲ့... အလွင်ချို

ဖိုးခ သူ့ဒယ်ဒီ နေဇင်လတ်ကို ကြောက်ရွံ့စွာ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ကာ လှမ်းကြည့်ရင်း ဝိုင်းအုံကို ပါးစပ်မှလည်း လှမ်းအော် လျက်နှင့်။

“ဝိုင်းအုံ လာထိုင်၊ ဒယ်ဒီဆုံးမတာတွေ ကြားတယ်နော်”
“ဟုတ် ဒယ်ဒီ”

“ညည်း ဘွားဘွားကို ချစ်တယ်မို့လား၊ ဘွားဘွားမရှိတဲ့ နောက် တိတ်ဆိတ်သွားတဲ့ ဘွားဘွားဆုံးမခြင်း စကားသံတွေ ညည်း ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ပြောလေ... ဝိုင်းအုံ ဘယ်လိုထင်လဲ ပြော”

“အုံ မဖြေတတ်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ ဘွားဘွားမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ အုံ အနေအထိုင်မကြပ်ဘူးဆိုပြီး သွားချင်ရာ နည်းနည်းသွား တယ်”

“အေး... ဒယ်ဒီ သိချင်တာ ဒါပဲ အုံ”

“အုံမှာ အထိန်းမရှိရင် စိတ်က နည်းနည်းအတင့်ရဲတယ်။ ဟိုကောင် ဖိုးခ သိပ်ကြိုက်တဲ့ (Free Style) လွတ်လပ်ခြင်းနော်၊ အဲသလိုနဲ့ တိုင်းပြည်ဆိုတာနဲ့ လူမျိုးဆိုတာ၊ သိပ် နေရာတကာ လွတ်လပ်ခြင်းတွေနဲ့ နေခွင့်ရရင် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ အားလုံး အတင့်ရဲလာတယ်။ လူ့ဘောင်စည်းကမ်းနဲ့ ဂါရဝတရား၊ မိဘ စကားနားမဝင်ရင် လူနေမှုအဆင့်အတန်း အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက် တိုးတက်ပါစေ အုံ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ ဘယ်မှာမှ ရှာတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး သမီး၊ သမီး ရှာကြည့်... သမီးတို့ နေထိုင်တဲ့ ဒယ်ဒီရဲ့အရိပ်အောက်က လက္ခဏာမျိုး

ဒီသြစတြေးလျမှာရှိတဲ့ မြန်မာအသိုင်းအဝိုင်းက အိမ်တွေ ဘယ်မှာလဲ ရှိလား အုံ”

“အုံထားတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အုံဝတ်တဲ့ အဝတ်အစား အားလုံး မြန်မာပြည်မှာ တွေ့နိုင်တယ်။ အုံလို သမီးပျို မြန်မာ မလေးကို ဒယ်ဒီ ဒီစကားတွေ ပြောတာ အုံအဘွား မာမီ မရှိ တော့လို့ ပြောရတာ၊ အုံမာမီ ပိုးက သမီးအဘွားလို နားလည် အောင် တစ်လုံးချင်း နားမသွင်းတတ်ဘူးအုံ... မှတ်ထားပါ။ သမီးစိတ်ထဲမှာ အမြဲ စွဲမှတ်ထားပါ။ တို့မြန်မာမိန်းမ အမျိုးသမီး ဆိုတာ အပျိုစင်ဘဝမှာ ဘယ်ယောက်ျားပျိုကိုမှ လွတ်လပ်စွာ သိက္ခာမဲ့ တွဲသွားတဲ့လာ နေချင်သလိုနော်၊ ဘယ်ခေတ် ဘယ် ကာလမှာမှ မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာပဲ။ သမီးကို မာမီမရှိခင် ဒယ်ဒီ ဆူတာမျိုး နောင်ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေပါနဲ့၊ အကယ်၍ အုံ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင်လည်း ဒယ်ဒီကို မပြောရဲရင် သမီး မာမီ ကို ပြောပါ။ သမီး ရွေးချယ်မယ့်သူ ဒယ်ဒီ သိချင်တယ်၊ တွေ့ချင်တယ်၊ လက်မထပ်ဘဲ တွဲသွားတဲ့လာဆိုတဲ့ အပြုအမူ မျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ပါစေနဲ့အုံ၊ အတူမနေပါနဲ့၊ ဒယ်ဒီတို့ မြန်မာပြည်မှာဆို နားနဲ့ကောင် မအပ်စပ်တဲ့အရာ မိဘဘိုးဘွား စဉ်ဆက် လက်မခံတဲ့ကိစ္စပါ။ လှပယဉ်ကျေးပြီး ချစ်စရာခလေး တွေနဲ့ မြန်မာတွေရဲ့ ရိုးရာအမွေတွေ အုံတို့လို သမီးလေးဆီမှာ ရှိတဲ့ မြန်မာမလေးရဲ့ အလှတရားတွေ ဆက်ထိန်းသိမ်းပါအုံ၊ သမီးကို ဒယ်ဒီ ယုံကြည်တယ် မပြောပေမယ့်၊ ယုံလိုက်ချင် ပါတယ်လို့ ပြောပါရစေ”

“သမီး မာမီ... ပိုးကို ဒယ်ဒီကွယ်ရာမှာ မရှင်းတာရှိ

ပိုးသဲဖြူစိုင်း (ပုံရွာ)

နှင်းစက်ခိုက်... အလွတ်ချီ

မြန်မာပြည်သွားချင်တဲ့စိတ်လေးတွေ ပေါ်လာတာ၊ သူတို့ လိုက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိလာတယ်ဆိုတာလည်း ပထမဆုံး မာမို ကျေးဇူးပေါ့၊ မာမိဆန္ဒတွေအရ ပိုးလုပ်ခဲ့သမျှတွေ အမှတ်တရ အဖြစ် နေရာတိုင်းမှတ်တမ်းတင်ခဲ့တော့ အခုလို အကျိုးကျေးဇူး ရတာ ပိုးကြောင့်လည်းပါတယ် သိလား”

ဒေါ်ပိုးပိုး သူမ၏ယောက်ျားနေလင်လတ်၏ သားသမီးများ အား ဆုံးမခြင်းကို ကြည့်ကာ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြတ်နိုးခင် တစ်ယောက် သူမအပေါ် နားဝင်အောင် ဖျောင်းဖျဆုံးမမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ချက်ချင်းသတိရမိကာ နောင်တများနှင့် မျက်ရည် အပိုင်းသား မိခင်ကို စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ တမ်းတ ရင်ထဲမှာလည်း တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လာသဖြင့် တံတွေးကို မျိုချကာ အံလေးတင်းကြိတ် လိုက်ကာ ဂဏာမငြိမ် မျက်တောင်တခတ်ခတ်။

နေလင်လတ်က ပိုးအဖြစ်ကို ရိပ်မိကာ

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်ပိုးပိုး၊ ခင်ဗျားတုန်းကဆို သူတို့နဲ့ ဘယ်လို ကွာလဲလို့” ကလေးတွေ မကြားအောင် မေးလာ၏။

“မာမိုကို သတိရလိုက်တာ မောင်ရယ်”

“ပိုးက မအေစိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့လို့၊ ဖိုးခလည်း အခုလို အပြောရကြပဲ၊ ဂျစ်ကပ်ကပ်နဲ့ မောင်နဲ့ပိုး ဝဋ်လည်တာ သိလား”

“ပိုး အခုလို တိုက်ဆိုင်မှုတွေ တေ့ လေ မာမိုကို သတိရ လေပေါ့၊ မိဘကျေးဇူးဆိုတာ ဒါပဲပိုး၊ နောင်မှ နောင်တမရဖို့ မောင်ဆုံးမနေတာ၊ ဒါပဲပေါ့ သူတို့ကို တင်းတာလည်း စည်းကမ်းနဲ့

မေးပါ၊ ထပ်မေးပါ”

“ပိုးရေ... မင်းရဲ့မြန်မာပြည်အခွေ ပြကွာ၊ ပြီးရင် သားနဲ့ သမီးရော မောင်ရော စားဖို့ အားလုံးတစ်ခုခု စီစဉ်လိုက်ဦး”

“ဖိုးခ သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ အပြုံး တွေ မျက်ဝန်းတွေ သေချာကြည့်စမ်း ဘာမြင်လဲ”

“ရယ်နေတာပဲ သားတော့မြင်တယ်”

“တုံးပျံကွာ... အံ့ရော ဘာမြင်လဲ”

“အံ့ကတော့ သူတို့အပြုံးတွေ မျက်ဝန်းတွေပေါ့နော်၊ ကြယ်လေးတွေလို အရောင်လက်နေတာပဲ”

“တော်တယ်... ဒါမှ ဒယ်ဒီသမီးဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမျက်ဝန်း တွေ ရိုးစင်းတဲ့ အရယ်အပြုံးတွေ ရှာကြည့် ဘယ်နိုင်ငံမှာ တွေ့နိုင်မှာလဲ၊ ဘယ်လူမျိုးနဲ့ နှိုင်းကြည့်နိုင်မလား၊ ယှဉ်ကြည့်အံ့”

“အံ့ ဗွီဒီယိုထဲက နေရာတွေ ရောက်ဖူးချင်ပြီ ဒယ်ဒီ”

“အေး ဒယ်ဒီလိုချင်တာ ဒါပဲအံ့၊ ဟိုကောင် ဖိုးခ တွယ်တာခ ဒီကောင်သာ”

“ဒီသားအဖက အတိုင်အဖောက်ညီလို့ ကျွန်မသားလေး ဖိုးခသာ ရှင့်မယ် ကြည့်မရဖြစ်နေတာ”

“ပိုးရယ် မောင်က ဖိုးခကို မြန်မာပြည်ကို ချစ်စေချင်တာ၊ ကလေးတွေ ဆုံးမနေတာ ကြားက ဝင်မပြောချင်ပါနဲ့၊ မာမိသာ ရှိရင် သူတို့အရွယ်ရောက်လာချိန်ထိ အခုလို တင်းရင် ပိုဝမ်းသာ မှာ။ ပိုးအခုလို ဗွီဒီယိုခွေတွေ ရိုက်လာလို့ မြန်မာပြည်ရဲ့ တိုးတက်မှုတွေ စည်ကားမှုတွေအားလုံး သူတို့မြင်ပြီး သူတို့

နေဖို့ပဲ ပိုးရဲ့၊ မောင် သူတို့ကို လုပ်ကိုင်ရှာကျွေးလို့၊ စုဆောင်း
ရတဲ့ ဥစ္စာအမွေထက် များစွာတန်ဖိုးကြီးတဲ့ အသိအမွေ မောင်
ပေးနိုင်သလို သူတို့ယူနိုင်ရမယ်လေ။ ပိုး စဉ်းစားကြည့်၊ ဘယ်
မိဘမဆို ဥစ္စာအမွေသာ အားလုံးသော သားသမီးများကို မဖြစ်
မနေ လုပ်ပေးတဲ့အမွေ၊ အဲဒီအမွေ ခိုင်မြဲ မမြဲဆိုတာ သူတို့ကံပဲ
အဲဒီမှာ သူတို့အသိမရှိရင် အသိအမွေကမှ မေတ္တာစစ်နဲ့ ပိုးနဲ့
မောင်ပေးမယ့်အမွေကမှ မြဲခိုင်နိုင်တာ ပိုး နားလည်ပေးပါ။
မောင် သူတို့ကို ဆူပူနေလိုက်တာလို့ ပိုးအထင်မလွဲနဲ့၊ မောင်တို့
မျက်ကွယ်ပြုသွားရင်တောင် သူတို့မှာရှိတဲ့ အသိလေးတွေနဲ့
နေထိုင်သွားလာ ကြိုးစားမှာ၊ သူတို့ ဘယ်တော့မှ ဗေဒမဖောက်
နိုင်ဘူး ပိုး၊ မောင် ကြုံတိုင်းပြောနေမှာ၊ မောင် ယုံတယ်၊ အာမခံ
တယ်” လို့ နေဇင်လတ်က ပိုးကို ကလေးတွေအား ဆုံးမခြင်းကို
မျက်နှာမပျက်ရန် မိန်းမဖြစ်သူ ပိုးအားလည်း ချောကာမော့ကာနှင့်။

အ ပို ဇ : (၂၂)

“မြန်မာပြည်တစ်ခေါက် ဒုတိယအကြိမ်ရောက်”

ဒုတိယအကြိမ် မြန်မာပြည်ခရီးစဉ်မှာ ပိုးရဲ့မောင် တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်စွာ မြန်မာပြည်က မိတ်ဆွေတွေဆီမှာ သွားရေးလာရေး လွယ်ကူဖို့ ပုံပင်စွာ မှာလေသည်။ မာမို အုတ်ဂူလေးမှာလည်း ပိုးရောက်နေစဉ် မီးထွန်းပွဲရက်မှာ မီးထွန်း ကန်တော့ဖို့ အတန်တန် မမေ့ရန် မောင့်မှာ မမောနိုင်အောင် စကားတွေ ခြွေမဆုံး။

မောင် သွားချင်တာ မဖြစ်နိုင်လို့ ပိုးကို လွှတ်ရတာ၊ မောင့် ကိုယ်စား သွားပေးနော်လို့ ကလေးလို ပူဆာ၏။ အမြဲတမ်း ပိုးကလည်း အနိုင်ယူခဲ့တဲ့ မောင့်ကို ပိုးလည်း မြန်မာပြည်ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ခေါင်းညိတ်ကာပေါ့။ ပိုးမုန်းခဲ့တာ မြန်မာပြည်မှ မဟုတ် တာဆိုတာ ပိုး ပထမအခေါက်မှာ ဝေခွဲရသွားပြီပဲလေ။

ပိုး ဒုတိယအကြိမ် မြန်မာပြည် တောင်ကြီးခရီးစဉ်

အင်းလေးခရီးစဉ်တို့ကို သွားခဲ့သည်။ အင်းလေးရေပြင်မှာ ဇင်ယော်တွေ အစာကျွေးလို့ ပိုးပျော်မဆုံးပေါ့မောင် လို့ဆိုကာ ဝီဒီယိုခွေတွေလည်း မောင်မှာသလို တစ်ခွေပြီးတစ်ခွေ ရိုက်တာ ပေါ့”

မောင်က ပိုးတည်းတဲ့ မုံရွာက မိတ်ဆွေအိမ်နှင့် ပိုး ခရီး မှန်သမျှကို ဖုန်းနှင့် အမြဲ စုံစမ်းခဲ့သည်။ ပိုးကလည်း အခု ဘယ်ရောက်နေပြီမောင်၊ ဒါက ဘယ်ဟော်တယ်မှာ ပိုးနားနေ တာ၊ ဒါက ဘယ်မြို့ကလေး၊ မန္တလေးယူနတီဟော်တယ်ပေါ့၊ ပိုးက စိတ်ပူခြင်း သန္ဓေတွေနဲ့ ဒွန်တွဲစွာ မွေးဖွားလာတဲ့ မောင့်ကို ကျေနပ်အောင် ဖုန်းထဲက ရှင်းပြ။

မောင်ရေ ဧည့်သည်တွေ လာနေပြီ ဘိုင်ဘိုင်ဆိုပြီး ဖုန်းချ ကာ ပိုးဧည့်သည်တွေကိုလည်း ပစ်မိထားရက်ဘဲ မောင်ဘက် ကိုလည်း နားလည်စွာ ဖုန်းကို နှစ်ဦးသားမချချင် ချချင်နဲ့ပေါ့။

ဒီ ဒုတိယအခေါက်မှာ မောင်နဲ့ပိုးကြားက ချစ်ကြီးတွေ တင်းတင်းရှိခဲ့ပေမယ့် မောင်ရယ်... ပိုးအတွက် ဒဏ်ရာဟောင်း ပြန်ပေါ်လာတယ်။ အမျိုးတွေနဲ့ စကားလက်ဆုံကြနေတဲ့ ပိုးဆီ ကို ‘ဧည့်သည်လာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ 103 ကလား၊ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေတဲ့ အမျိုးသားဧည့်က ဖြစ်နိုင်ရင် 103 က ဒေါ်ဒေါ် ပိုးကို လာတွေ့ခိုင်းနေပါတယ်’တဲ့ (ဧည့်ကြိုကောင်တာ) က ဖုန်း ပြောလာခဲ့၏။

“ဒေါ်ပိုးပိုး ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိလားတဲ့”

နားထဲမှာ အရင်လို သာယာနှစ်မြောခြင်းမရှိပေမယ့် အမြဲ မှတ်မိလွယ်တဲ့ အသံရှင်နဲ့ ပိုးနှလုံးသားကို ဖွဲ့ခြွေယူသွားနိုင်ခဲ့တဲ့

စိုးထံပြုစိုး(ပုံရွာ)

တစ်ချိန်က အပြုံးပိုင်ရှင်ပေါ့ မောင်။

“မမှတ်မိနိုင်စရာ မရှိသလို၊ တမ်းတစရာလည်း မရှိခဲ့တော့ ပါဘူး”

ပိုးစကားကို ဖြည်းညင်းစွာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုသင်္ကေတတချို့ကို ယိမ်းယိုင်မှုမရှိအောင် ထိန်းချုပ် ခြင်းတွေနဲ့ အတူ။

“ဒေါ်ပိုးလောတာ ကျွန်တော် ကြားလို့ (Respect) လာပေးတာပါ။ တိုင်ဆိုင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရောက်နှင့်တာလည်း ငါးရက်ပဲ ရှိသေးတာ”

“ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်ရချင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ခွင့်ပြုနိုင်မလား”

“အစိမ်းရောင်ကန့်လန့်ကာ ချပြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ အတိတ်ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားခြင်းကလွဲရင် ကျန်တာ ကျွန်မ ခွင့်ပြုနိုင်ပါတယ် ဦးမင်းညိုခန့်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တမင်တကာ ပိတ်ခဲ့တဲ့ အဲဒီ အတိတ်ပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်ရမယ့် ပြောင်းလဲစွာ လှပနေမယ့် ဘယ်ရွှေခင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ မကြည့်ချင်လို့ ပိတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင် မှတ်လိုက်ပါ”

ရှေ့ဆက်စရာ မရှိနိုင်အောင် စကားတွေနဲ့အတူ ပိုး... သူ့ခြေလှမ်းတွေ လှည့်ပြန်ရန် စကားပိတ်ခြွေလိုက်သည်။

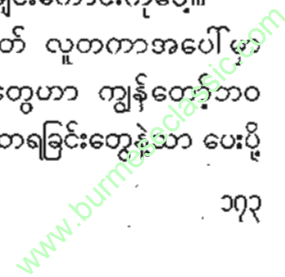
“ပိုးကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့တာပါ ပိုးရယ်... ယုံပါ။ တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ပေါ့”

အိုး... ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ၊ ကျွန်မ မျက်လုံးပြု

သွားတယ် မောင်ရေ၊ ကျွန်မလို ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ခင်ပွန်း-ယောက်ျားရှိသူ ရှေ့မှာ ကျွန်မစိတ်ထဲက မခံချင်တဲ့ဆန္ဒကို နှုတ်ခမ်းသားတွေက တွေးညွတ်တဲ့နိမိတ် မှုပြီးကို ပုံစံချလို့ ပြုရင်း ဆက်ပြောပါဦး ဦးမင်းညိုခန့်လို့ တောင်းဆိုလိုက်တယ် မောင်။

“မရွဲ့ပါနဲ့ ဒေါ်ပိုးပိုး၊ ကျွန်တော် တကယ်ခံစားခဲ့ရတာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ခင် ပိုးကို ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းထားချိန်မှာ လာတွေ့တယ်၊ ယဉ်ကျေးစွာပါပဲ၊ အဲဒီ ယဉ်ကျေးမှု အမူအရာတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ရိုးသားခြင်းအပေါ်မှာ လျှာတစ်ဖက်စောင်းခြင်း မသိသာတဲ့ ကြိုတင်မှုနဲ့ ပိုးဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားလေး ခိုးယူခံလိုက်ရတာပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်ကို ချော့ငြိသိမ်းယူခဲ့တယ်။ ပိုးဆယ်တန်းဖြေပြီးရင် ဘုရားကျောင်း လက်ထပ်ခြင်း (Church Wedding) နဲ့ပဲ တင့်တောင့်တင့်တယ် လက်ထပ်ပေးမယ့်အကြောင်း မလိုအပ်တဲ့ အဲဒီ တရားမဝင် လက်ထပ်စာချုပ်လေးကို သူ့ကိုပေးလိုက်ရန်နဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းမှာ ပိုးကို ဆယ်တန်းအောင်စေချင်ရင် သွားမတွေ့ဖို့ ပေါ့။ ကျွန်တော် ဒေါ်ဒေါ်ခင်ကိုတော့ ခိုးကျူးလေးစားပါတယ်။ သမီးတစ်ယောက် မအောဘဝမှာ အပျံသင်ငှက်လိုအရွယ်ငယ် သမီးကို ပီရိုသေသပ်တဲ့ လှည့်ကွက်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြန်ယူသွားနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းကောင်းကိုပေါ့။

ရိုးသားတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ် လူတကာအပေါ်မှာ ယုံကြည်လွယ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်တွေဟာ ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်ခုလုံးကို နောင်တရစေခဲ့တဲ့ နောင်တရခြင်းတွေနဲ့သာ ပေးပို့

ဒဏ်ခတ်ခံရတာ ယနေ့အထိပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ။

ပိုးတို့ နိုင်ငံခြားထွက်မယ့်အချိန်မှာ ကျွန်တော်ကလောကို ရောက်နေချိန်ပေါ့။ စိတ်လေပြီး ဘဝမပျက်အောင် ပိုးနဲ့ အဝေးဆုံးနေရာမှာ ကလောက ဖေဖေမိတ်ဆွေတွေရှိရာ သစ်သီးခြံမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း သွားနေခဲ့တယ်။ အိမ်စိုးဆီက ကြေးနန်းရချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ ပိုးတို့ကို ရန်ကုန်လာတွေ့ဖို့ မမိဘူး ပိုး၊ ကျွန်တော် ဒီကြားထဲ အိမ်စိုးစာထဲမှာ ပိုး သြစပြေးလျှ ရောက်ရောက်ခြင်း ဟိုမှာ ဦးသော်တူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဒေါ်ဒေါ်ခင် စီစဉ်ထားကြောင်း သိလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ ပိုးစိတ် ဒွန်တွဲစွာ ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ မယုံကြည်ခဲ့ပါဘူး ပိုး၊ အိမ်စိုးဆီ ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့ စာကြောင်း သုံးလေးကြောင်း ကြေးနန်းရိုက်ပြီး ပိုးတို့ရှိရာ လေယာဉ်ကွင်းကို လိုက်ပို့ဖို့ ကျွန်တော်နှလုံးသား ပြယုဂ်ကဗျာလေး ပိုးလက်ထဲမှာ အကြင်နာခွန်အားအဖြစ် နောက်ဆုံးကပ်ပြီခွင့်ရအောင် ကြိုးစား ပို့ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က အိမ်စိုးမိန်းမ မီးဖွားတဲ့နေ့နဲ့ တိုက်ဆိုင် နေလို့ အိမ်စိုး ချော်ကြီးဆီ ဖုန်းဆက်ပို့ခိုင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချော်ကြီး လေယာဉ်ကွင်းရောက်ချိန်မှာ ပိုးတို့ မရှိကြတော့ဘူး လေ၊ ကောင်းကင်ပြင်မှာ လေယာဉ်တစ်စီးထိုး ဝဲချိန်ပေါ့။

ဒါ ကျွန်တော် ပိုးဆီပို့တဲ့ စာနဲ့ ကဗျာပေါ့။

အချစ်ဆုံး ကဗျာလေးလေ ပိုးရဲ့...

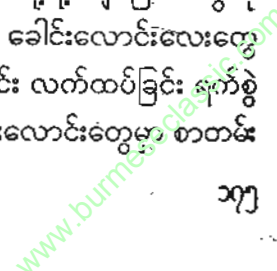
အချစ်ဆုံး

- * ချစ်ခွင့်ရယ်ကြုံ ပိုင်ကာမဆုံ တံရာကုန်လည်း
- * ဖြူစင်သစ္စာ ရင်မှာတွယ်လို့ ဝိညာဉ်ချုပ်ဆုံး သံသရာမမုန်းတဲ့

(ဒီ) မှာ အချစ်ဆုံး။

ပိုး ယူကြည့်လိုက်တဲ့ ကဗျာကတော့ တိုတိုပဲမောင်၊ သူ ပြောတဲ့ ပိုးမြန်မာပြည်ကနေ ထွက်ခွာတဲ့နေ့ (Date) လေးလည်း ပါတယ်။ ဝါကျင့်ကျင့်နွမ်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ကဗျာစာရွက်လေးပေါ့ မောင်။

“နောက်ပြီး ပိုးကို နောက်တစ်ခု ကျွန်တော် သက်သေပြချင် တယ်။ ပိုး ဒီယွန်းဘူးလေးထဲက ခေါင်းလောင်းလေးတွေပေါ့။ ပိုးတဖွဖွ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုကြီးနဲ့ ပိုးတို့ရဲ့ ချစ်ရိပ်မြုံအိမ်လေး အဝင်ဝမှာ ချိတ်ဆွဲချင်တယ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းလောင်းလေးတွေလေ။ ကျွန်တော် ပိုးရဲ့စိတ်ကူးယဉ် အိမ်လေးအဝမှာ ဘယ်တော့မှ အသံလွင်လွင်လေးတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို တန်ဆာဆင်ခွင့်မရခဲ့တဲ့ ချိတ်ဆွဲခြင်းမဲ့ ခေါင်းလောင်းလေးတွေ ပေါ့။ ပိုးနဲ့ကျွန်တော်တို့ ဘုရားကျောင်း လက်ထပ်ခြင်း နှုတ်စွဲ လေးတွေ တပ်ဆင်ဖို့လည်း အဲဒီ ခေါင်းလောင်းတွေမှာ စာတမ်း

မဲ့ခဲ့ရပြီလေ ပိုး...” တဲ့ မောင်ရယ်။

“ကျွန်တော် နောက်ဆုံး ဒီစကားတွေ ပြောချင်ခဲ့တာ ရင်ဖွင့်ချင်ခဲ့တာ စောင့်ခဲ့ရတာတွေဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ မျိုသိပ်ခဲ့ရတာပါ ပိုးရယ်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဆက်နားထောင်ပေးပါဗျာနော် ပိုး၊ ကျွန်တော် ကလောကအပြန် မိဘတွေက ကလောက သစ်သီးခြံပိုင်ရှင် အဲဒီ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်တဲ့အိမ်က ဖေဖေမိတ်ဆွေသမီး ယုနဒီနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အားလုံးက တိုက်တွန်းခဲ့ကြတယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်က ပိုးဆို ပိုးမှ ဖြစ်နေချိန်မှာ ယုက နိုင်ငံခြားကို ထွက်ပြီး စီးပွားရေးကို အကြီးအကျယ် လုပ်ချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်ချိန်ပေါ့။ သူက သိပ်ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဖြစ်ချင်တဲ့သူပေါ့ဗျာ။

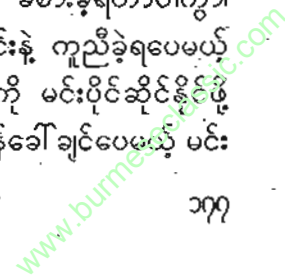
ယုက ကျွန်တော်နဲ့ပိုးအကြောင်းကို သိပြီးသူဆိုတော့၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် နားလည်မှုယူလို့ မိဘတွေရှေ့မှာ စေ့စပ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်အရင် နိုင်ငံခြားကိုထွက်ပြီး သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ တိုးချဲ့ပေးဖို့ စီးပွားရေးကျွမ်းကျင်ရာရင်းဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ သူ့ကိုလည်း လှမ်းခေါ်ပြီးရင်တော့ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်ပေါ့။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားနှင့်တကွ ကျွန်တော့်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို ပိုးကို ပုံပေးပြီးပြီဆိုတဲ့ ခြေချုပ်သဘောမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်သစ္စာကို သက်သေပြုပါရစေဆိုပြီး ယု ခွင့်ပြုချက်အရ ပိုးရဲ့အငွေအသက် မလွတ်ကင်းခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချစ်ပန္နက်အဖြစ် စိုက်ခဲ့တဲ့ ဧကရာဇ်ပင်လေးမှာ ကျွန်တော်နဲ့ပိုး

လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့တဲ့နေ့ တစ်နှစ်ပြည့်နေ့လေးမှာပဲ ပိုးကိုယ်စား အဲဒီသစ်ပင်လေးနဲ့ လက်ထပ်ခြင်းကို တင့်တောင့်တင့်တယ်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်တဲ့ မိကျောင်းလည်း ကျွန်တော့်ဆန္ဒတွေအားလုံး လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်ရှူးသွပ်တာပဲလို့ အဲဒီနေ့က အားလုံး စွပ်စွဲခဲ့တယ် ပိုးရယ်...။

ကျွန်တော် အဲဒီနေ့ကို မမေ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး ပိုးရယ်... အဲဒီနေ့က ပိုးနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ တကယ့်လက်ထပ်ပွဲလေး အစစ်လိပ်ပါမိမိမိမိ အရွာစုဖွဲ့ဖွဲ့လေးတွေက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချောင်းဦးမှာ သွားလက်ထပ်ခဲ့စဉ်တုန်းကလို့ပဲ အပြန်မှာရွာသလို ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒီလက်ထပ်ပွဲလေးမှာလည်း ဘုန်းတော်ကြီး ဟယ်နရီမိကျောင်းရဲ့ ကောင်းချီးပေးနေတဲ့ လက်ထပ်ပွဲလေး အတွက် သနားငဲ့ညာခြင်းတွေနဲ့များ အားဖြည့်ကောင်းချီးပေးလိုက်တာလို့ပဲ ကျွန်တော် ယုံကြည်လက်ခံမိတယ် ပိုး။

ဘုန်းတော်ကြီး ဟယ်နရီရဲ့ သနား ကြင်နာခြင်းအပြည့်နဲ့ ကူညီမှု ကရုဏာသက်ခြင်းအောက်မှာ လက်ထပ်ကျမ်းသစ္စာ မေးခွန်းကို တကယ် ထင်မှတ်ရင်း ရဲဝံ့စွာ ဖြေဆိုခဲ့မိတယ်... ပိုး။

ဟယ်နရီ မိကျောင်းကတော့ မင်း ရူးနေပြီလား မင်းညို၊ ငါတို့လဲည်း ရင်နဲ့မဆန့်အောင် မင်းလို ခံစားခဲ့ရတာပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို ကရုဏာတော်သက်ခြင်းနဲ့ ကူညီခဲ့ရပေမယ့် ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းခွင့်ရတဲ့ အချစ်ကို မင်းပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ မင်း ပိုးကို ပြန်ခေါ်ချင်ပေမယ့် မင်း

ပိုးသဲဖြူစိုး(ပုံရွာ)

ပထမဆုံး ပိုးအမေကို အောင်မြင်စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်ပေမယ့် မင်းနဲ့ ယု စေ့စပ်ထားတဲ့ကိစ္စ၊ စေ့စပ်လက်စွပ်တွေ လဲပြီးကြတဲ့ကိစ္စ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲ ဩစတြေးလျကို လိုက်လာတာရော ပိုးက ယုံဝါမလား။ ယုက အရုပ်မဟုတ်သလို၊ ပိုးကလည်း ယုံကြည် လွယ်တတ်သူ မဟုတ်ဘူး။ မင်းညှို ဘုရားသခင်က မင်းတို့ ပေါင်းစပ်စေချင်ရင် မြန်မာပြည်က ပိုးမထွက်ခင်ကတည်းက ဖန်ဆင်းမှာပေါ့ မင်းညှိုရာ၊ မင်းကို ငါပြောချင်တာကတော့ ယုကိုပဲ လက်ထပ်လိုက်ပါတော့လို့ ငါပြောချင်တယ်။ မင်းရဲ့ စိတ်ဖြေစရာတွေနဲ့ ဒီမှာ အဆုံးစွန်ဆုံးသော နှစ်သိမ့်ခြင်းတွေ လည်း ငါ ပေးခဲ့ပြီပဲကွာ၊ မင်း ငါ့စကားကို နားထောင်ပါကွာ' တဲ့။ ကျွန်တော် အားလုံးနဲ့ အတိုက်အခံ 'မင်းတို့ပြောတာတွေ ငါ လက်ခံချင်ပေမယ့် ငါ့အနေနဲ့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းတို့ မှတ်ထား မင်းညှိုတဲ့ ပိုးရဲ့ ကိုကြီးကွ။ ပိုးကို ရအောင် ခေါ်လာ ပြီးရင် ဟောဒီနေရာမှာပဲ လက်ထပ်မယ်၊ ဘုရားကျောင်း လက်ထပ်ခြင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားအောင် လုပ်မယ်၊ မင်းတို့အားလုံး ရှေ့မှာ လုပ်ပြမယ် ကြည့်နေ၊ ရင်ထဲက သစ္စာစစ်စစ်တွေ ဖလှယ် ရင်း ငါ ပိုးကို ခေါ်ခဲ့မယ်' လို့ အနိုင်ရ စကားလုံးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက် ခဲ့တယ် ပိုးရဲ့။

ဒါပေမဲ့ ပိုးရယ်... ကျွန်တော်လေ... ပိုးဖြစ်နိုင်ရင် နောက်ဆုံး ကူညီမှုအခွင့်အရေးတစ်ခုအနေနဲ့ မနက်ဖြန် မနက်ခင်းမှာ ပိုး မုံရွာပြန်ရင် ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ပိုး ဆုံခဲ့ကြတဲ့ ကေရာဇ်ပင်ကြီးနဲ့ ချစ်ပန္နက်

နေရာလေးကို ခဏလေး... ခဏလေး လိုက်ခဲ့ပါ ပိုးရယ်... ကျွန်တော့်ရဲ့ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို မငြင်းလိုက်ပါနဲ့" တဲ့ မောင်၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲမောင်... မောင့်ဆီက ကျွန်မဆီ ညတိုင်း ဖုန်းလာရင် မောင်ရယ် ကျွန်မနဲ့ မောင့်အကြောင်းအရာ အားလုံး သိထားတဲ့ မောင့်ကို ကျွန်မ အသိဖွားယုံပေါ့။ မောင့်ဆီက တယ်လီဖုန်းသံကို ကျွန်မရဲ့ ဟိုတယ်ခန်းလေးထဲမှာ စိတ် ကယောင်ချောက်ခြားနဲ့ စောင့်ကြိုပြီး ဖွင့်ပြောယုံကလွဲလို့ ကျွန်မ မောင့်ဆီက အကြံဉာဏ်နဲ့ ခွင့်တောင်းခံယုံပေါ့ မောင်ရယ်။

မောင်က ကူညီလိုက်ပါဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း မရလျှင် ကျွန်မ ထိုလူကို လက်ခံတွေ့ဆုံဖို့ ငြင်းဆိုဖို့ ကြိုးစားမှာပါ မောင်ရယ်၊ မောင့်ရင်ထဲမှာ အခါခါတလို့ ပိုးစိတ်သန္တန်မှာ မောင်ပဲ ကိန်းအောင်းပါရစေတော့မောင်... အချိန်ကျော်လွန် သွားပြီဖြစ်တဲ့ တစ်ပတ်လည်ခြင်း ချစ်ဝဲဝဲယက်ထဲမှာ ပိုးလေ တစ်ယောက်တည်း မနစ်မြုပ်ပါရစေနဲ့တော့မောင်၊ ပိုးဘဝမှာ အညှီအဟောက်တွေနဲ့ အနံ့ဆိုး မသင်းပါရစေနဲ့နော် မောင်။

အဲဒီညက မောင့်ဆီက ဖုန်းလာတော့ ပိုးအားလုံးကို ပြောပြခွင့်တောင်းတော့ 'ပိုးရယ် ဒီအခြေအနေမှာ မောင် ပိုးကို အားလုံး ယုံကြည်ခဲ့တာပဲ။ ပိုးကို မယုံကြည်ဘူးဆိုတာ မောင့် ဘဝမှာ အစွန်းငြိမ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး ပိုး၊ ပိုး သူ့စိတ်ကျေနပ်အောင် တဒပ် လိုက်လျှောလိုက်ပါ။ ဘုရားသခင်လည်း ပိုးစိတ်ကို သိပြီး ဖြစ်ပါ တယ်' တဲ့လား မောင်။

စိတ်သန့်စွာနဲ့ သစ္စာကို တိုင်တည်တဲ့ပိုး မုံရွာခရီးကို

ပိုးသဲဖြူစို (ပုံ ၅၁)

ဦးမင်းညိုခန့်နှင့် ဆက်သွားခဲ့သည်။

ဒီဇင်ဘာဆောင်းရဲ့ နှင်းမှုန်ဖွဲ့ဖွဲ့ ဝေဝါးနေတဲ့ မြန်မာ့ ဆောင်းအလှ နံနက်ခင်းမှာ နှင်းစက်ခိုခြင်းခံရတဲ့ ရွက်စိမ်းလေး တွေနဲ့ ပန်းလေးတွေတောင်မှ အချမ်းမာတ်နဲ့ အိပ်ယာက မနိုးထ နိုင်သေးဘူးမောင်... ပိုးကတော့ အိပ်မရတဲ့ စိတ်နဲ့အတူ ပိုးနဲ့ မောင်တို့ ဩစကြေးလျမှာဆို စောစော အိပ်ယာထပြီး ကော်ဖီ ပူပူတစ်ခွက် ထဖျော်သောက်ပြီး သတင်းစာ ဖတ်တတ်တဲ့ အကျင့်အတိုင်းရှိတဲ့ မျက်စိအကျင့်ဆိုသလို ပိုး နိုးနေပြီ မောင်ရယ်...။ ပိုးနာရီကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ မောင်ရယ် ငါးနာရီတောင် မရှိသေးဘူး။ မောင်... ပိုးနိုးနေတာ တစ်နာရီ လောက်တော့ ရှိပြီလို့ ခန့်မှန်းလိုက်တယ်။

ပိုး အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ် စားသောက်ပြီး ဖီးလိမ်းပြင်ဆင် နေတုန်း

“ပိုး ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီးပြီလား (Ready) ပဲလားတဲ့” ဟိုလူ ရောက်လာတယ် မောင်။

“ဦးမင်းညိုခန့် အစောကြီး ထလာပါလား”

“ကျွန်တော်နဲ့ပိုး ချစ်သူတွေဖြစ်ခါစ-အခုလို ဆောင်းရာသီ အချိန် ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲက ဧကရာဇ်ပင်အောက်မှာ စောစောထ တွေ့ခဲ့ကြတာ မဆန်းပါဘူး ပိုး... ကျွန်တော့် အတွက်တော့ မဆန်းပါဘူး” တဲ့မောင် “ကဲ ပိုး လူဘယ်နှစ်ယောက် ရှိလဲ၊ ကားရော ပါလာပြီ စောထွက်မယ်” တဲ့။

ဆယ်ကျော်သက်အပျိုစင်လို ပိုးလိုက်မလုပ်ချင်ဘူးမောင်။

နှင်းစက်ခိုတဲ့... အထွတ်အမြတ်

ပိုးလေ... သစ္စာတရားတွေ ရင်ဝယ်ပိုက်ထားတဲ့ ပိုးပါ မောင်။

“ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲကိုပဲ တန်းသွားမယ်နော်ပိုး” လို့ ဦးမင်းညိုခန့်က မေးလာသောအခါ

“အိုး... ပိုးတို့ မုံရွာအိမ်လေးမှာ အဏ နားဦးမယ် ပြီးမှ ညနေခင်းကျ ဘုရားကျောင်းဘက် လှည့်ခဲ့မယ်လေ၊ အခု သူတို့ တစ်တွေလည်း ခရီးပန်းလာကြတာ ပြန်ပို့ရဦးမှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ ကျွန်တော် လောကြီးသွားတယ် ပိုးရယ်၊ ဆောရီးနော်”

ညနေခင်းဘက် ပိုးဘုရားဝင်းထဲကို ရောက်တော့ ပိုး ဟိုသစ်ပင်ဆီ သွားကြစို့နော်တဲ့ ပိုးလေ ရှင် ရူးနေတာလားလို့ အားပါးတရ အဲဒီလူကို ကုန်းအော်လိုက်ချင်တယ်မောင်ရယ်... အဲဒီ သစ်ပင်ဆီရောက်တော့မယ်မောင်... ပိုးခြေလှမ်းတွေ

ပိုးခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်စားစားလေးတစ်ယောက် သူ့ရဲ့ အတိတ်ဘဝဟောင်းတစ်နေရာကို ခံစားရတဲ့ ရင်ခုန်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းသလိုလို မောင်ရယ် တစ်မျိုးပဲ ခံစားရတယ်။ ပိုး ခံစား နေရပြီ မောင်။

“ပိုး... ဒီသစ်ပင်ကြီးမှာ ရေးခြစ်ခဲ့တဲ့ ဒီရက်စွဲလေးတွေ မှတ်မိမှာပါနော်၊ ပိုးနဲ့ကိုကြီး ချောင်းဦးကအပြန် လက်မှတ်ထိုးပြီး အပြန်မှာ ပိုးက ဒီသစ်ပင်ကြီးအောက် ဝင်ချင်တယ်ဆိုလို့ မိုးဖွဲ့ဖွဲ့ အောက်မှာ ချော်ကြီးက နှလုံးသားပန္နက် စိုက်တာ၊ သစ်တစ်ပင် သက်သေဆိုပြီး ဧကရာဇ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းနဲ့ သစ်ပင်စိုက်ခဲ့တာလေ။ ပြီးတော့ ကိုကြီးတို့ လက်ထပ်ရက်စွဲလေး၊ အဲဒီသစ်ပင်မှာ

ပိုးသဲဖြူစိုး (ပုံ ၅၁)

စူးချွန်ချွန်နဲ့ ခြစ်ခဲ့ကြတာ ပိုးနဲ့ကိုကြီး နာမည်အတိုကောက်လေး ထိုးခဲ့ကြတာလေ ပိုးနဲ့” တဲ့။

မောင်ရေ သူ့စကားတွေထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော်က နေပြီး ကိုကြီး... ကိုကြီးဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို ဆွေးမြေ့တဲ့ အသည်းနဲ့ သုံးသုံးနေတာ ပိုး... ပိုး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပါဘူး မောင်ရယ်။

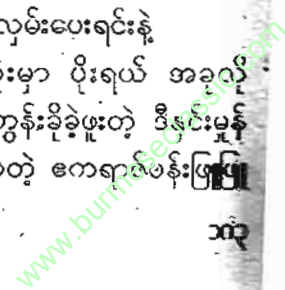
“ကျွန်တော်နဲ့ ယု နားလည်မှုလုပ်လို့ ပိုးရှိရာ ဩစတြေးလျ ကို လိုက်လာခဲ့တယ်။ ပိုး... ပိုးတို့လိပ်စာ သင်တို့ဆီက ယူခဲ့တယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဒေါ်ဒေါ်ခင်နဲ့တွေ့ပြီး ဖိုးရဲ့သားလေး ဆိုပြီး ပြတယ်။ အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့ ပိုးကို မနှောင့်ယှက်ဖို့ ပဲပေါ့။ နောက်မှ သိလိုက်ရတယ် ကျွန်တော် ထပ်မံ အညာမိ တယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ အဲဒီကလေးက ဒေါ်ဒေါ်ခင်မွေးစားသား မှန်း အတိအကျကို သိရတယ်လေ။ အိုးရွဲ့ကို စံလောင်းရွဲ့နဲ့ ဖုံးထားတယ်ပဲထား။ ပိုးမေးတဲ့ ဒုတိယမေးခွန်း... ကျွန်တော် ပိုးကို ရွဲ့လို့ ယုကို ယူတယ်။ အပြိုင်ပေါ့ဗျာ... ရှက်စိတ်တွေ မွန်ပေမယ့် ချစ်စိတ်မှ မတူတာ ဘယ်ရမလဲ၊ ခဲစားချက်က ရှိတော့ နေသေးတာပေါ့။ ပိုးပြောသလို တစ်ယောက်က သစ္စာရှိစွာ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းကိုရမှ အချစ်စစ်မဟုတ်သလို စွန့်လွှတ်အနစ်နာ ခံခြင်း ပြယုဂ်နဲ့ သက်သေတွေ ပြနိုင်ရင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပိုးရယ်... ကိုကြီး...။

နောက်ဆုံး တတိယအဖြေမှာ သူ မဖြေနိုင်တဲ့အဆုံး ခေါင်း ကိုသာ တွင်တွင်ငုံနေတယ် မော့ငါ ဒါပေမဲ့ မောင်... သူ

နင်းစက်ခိုတဲ့... အလွယ်ချို

ဆက်ပြောလာတဲ့ စကားတွေကြောင့် မောင်ရယ်...။
“ပိုးနဲ့ ကိုကြီးတို့ ချစ်စံအိမ်လေးမှာ ချိတ်ဆွဲခွင့်မရခဲ့တဲ့ ခေါင်းလောင်းလေးတွေမှာ ပိုးနဲ့ကိုနေလတ်တို့ လက်ထပ် သတင်း စုံစမ်းလို့ရတဲ့ ပိုးအကြောင်း စုံစမ်းနေကျ။ ကျွန်တော် ပိုးတို့ လက်ထပ်ရက်စွဲလေးတွေ ရေးဆွဲ ကဗျာတင်ခဲ့တယ်။ ပိုးနဲ့ကိုကြီး... လက်ထပ်ဖို့ ချောင်းဦးလက်ထပ်တုန်းကလေ ပိုးက ကိုကြီးမှာ ချွေးတွေထွက်နေတယ်ဆိုပြီး ပိုး ကိုကြီးကို ချွေးသုတ်ပေးခဲ့တဲ့ ပဝါလေးကို ပိုးဆီက ကိုကြီး အမှတ်မထင် ယူခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုကြီးဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီပဝါက မျက်ရည်သုတ်ဖို့ ပိုးအစားရတဲ့ ဘဝအဖော် ပဝါလေးဆိုတာ ကိုကြီး နောက်မှသိခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ပိုးတို့ ဘရစ်စဗားနီး (Brisbane) အိမ်လေးမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ဖုန်းသံမြည်ပြီး အသံ မပေးခဲ့တဲ့ အသံရှင်ဟာ ကိုကြီးပဲပေါ့ ပိုးရယ်... ပိုးနဲ့ ကိုနေလတ် လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာရော ပိုးရယ်... မိုက်မဲ စွာ ပိုးအသံကို တမ်းတခဲ့တဲ့ အသံရှင်ဟာ ကိုကြီးပဲပေါ့။ အခု ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ပိုးကို အပ်နှံပါရစေ။ ကိုကြီးရဲ့ ရူးသွပ်ခဲ့ရတဲ့ မသိစိတ်တွေကို ပိုးဆီမှာ နောက်ဆုံး လွှင့်ပါးကွန်းခို သယ်ဆောင်သွားပါတော့ ကိုကြီး အပ်နှံပါရစေ။ က... ပိုး ဒီယွန်းဘူးလေး ယူနော်” လှမ်းပေးရင်းနဲ့

“ကိုကြီးရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ပိုးရယ် အခုလို ဆောင်းရာသီဆိုရင် ပိုးနဲ့ ကိုကြီးတို့ ကွန်းခိုခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီနင်းမှုန် လေးတွေ ခိုခြင်းနဲ့မှ ပိုပြီး ပန်တင်လှပတဲ့ ဧကရာဇ်ဖုန်းဖြူ

ပိုးသဲဖြူစိုင်း (ပုံရွာ)

နှင်းစက်ခိုတဲ့... အထွတ်ထွါ

လေးတွေ ကြွေကျလေ့ရှိတဲ့ မြန်မာပြည်ရဲ့ ဆောင်းလေး ရှိနေ သရွေ့ အဲဒီဆောင်းမှာ တန်ဆာဆင်ခွင့်ရတဲ့ ကိုကြီးနဲ့ ပိုး နှစ်ခြိုက်တဲ့ ဧကရာဇ်ပန်းဖြူဖြူလေးတွေပေါ်မှာ အေးမြတဲ့ နှင်းတစ်စက် ခိုလှုံခြင်း ခံရရင်ကိုပဲ တစ်ချိန်က ကိုကြီး ခံစားခဲ့ ရတဲ့ ဝေဒနာအားလုံးပဲ ပိုးရယ်... အခုတော့ ပိုးနားထောင် နော်၊ ဒီကဗျာလေးကို ပိုးနှလုံးသားထဲမှာ... အာရုံသွင်းပြီး ခေတ္တ နားထောင်ပေးပါဦး ပိုးရယ်...။

နှင်းရှိဆောင်းထည်
မျက်ရည်သယ်လည်း
အလွမ်းနှစ်ခြိုက်
ချိုမြိန်လှိုက်ဖို
နှင်းစက်ခို... သို့။

အဲဒီကဗျာကို ရွတ်ဆိုပြီးသွားတဲ့အဆုံးမှာ သူ့မျက်ဝန်းတွေ မှာ ညိုရောင်သမ်းလို့ ပြိုတော့မယ့်မိုးလိပ်မောင်၊ သူ့ကဗျာတွေရဲ့ ရင်တွင်းခံစားမှုအချို့ကို ပိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါက သေလုမော့ပါး ကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရတယ်မောင်။

မောင်... မောင် ကယ်ပါဦးမောင်ရယ်၊ အဲဒီ ကိုကြီးဆိုတဲ့ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းတစ်ခု သူ့ပိုးစပ်က ထွက်လာတိုင်း ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဆက်ခနဲပဲ တွန့်တွန့်သွားတတ်တယ် မောင်ရယ်။

“ကိုကြီးကို ပိုး အခုလို ကူညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပိုး... ဒါ ကိုကြီးနှုတ်ထားတဲ့ ဧကရာဇ်ကိုင်းတချို့ပေါ့။ ဒီထဲက

ပိုးကြိုက်တဲ့ သစ်ကိုင်းတစ်ခုယူပါ။ ပိုးနဲ့ကိုကြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေနဲ့ သစ်တစ်ပင် စိုက်ပါရစေ” တဲ့၊ အစီအစဉ် ပြောခြင်း မရှိတဲ့ သူ့လုပ်ရပ်တွေနဲ့အတူ ပိုးကို သက်သေထားပါရစေတဲ့ မောင်။

“ဘာတွေများ သက်သေထားမှာပါလိမ့်လို့ ပိုး စိတ်ဓော ရင်ခုန်...။

အို... ငါ ဆယ်ကျော်သက် မဟုတ်ပါလား အသိနဲ့ ကျွန်တို့တွေ မပျက်အောင် သူ လုံးဝ မသိအောင် ပိုး ထိန်းသိမ်းခဲ့ ပါတယ် မောင်... ပိုးရဲ့မောင် သိလိုက်ပါ မောင်ရယ်။

“ပိုး... ကိုကြီးဘဝရဲ့ တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးတဲ့ အရင်ဦးဆုံး အချစ်ဦးက ပိုးပါပဲလို့ ပိုးဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီစကားက မှန်ကန်တဲ့ စကားပါ။ မှန်ကန်တဲ့စကားသစ္စာနဲ့အတူ ကိုကြီးဘဝ နောင်ဘဝ ဆိုတာမျိုးများ ရှိဦးမယ်ဆိုရင် ယုတ်စွာအဆုံး တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ခဲ့မယ် ဆိုရင်တောင် ချစ်ဦးသူနဲ့ ကွေကွင်းရခြင်းဒုက္ခမှ ကင်းလွတ်ပြီး လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းခွင့်ရတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်လို ချစ်သူ ငှက်မောင်နှံအဖြစ် အချစ်ဦးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပိုးလိုအချစ်မျိုးနဲ့ တိရစ္ဆာန် ငှက်ကလေးတွေဘဝမှာ နေပူပူ မိုးစိုစွတ်ပါစေ တောင်ပံခြင်း ယှက် ကောင်းကင်ပြင်မှာ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းခွင့်ရပါရစေလို့ ဆုတောင်းတိုင်တည်ပါတယ် ပိုးရယ်” တဲ့ မောင်။

ကျွန်မကလည်း သူ့ကို “ဦးမင်းညိုခန့်အတွက် ကျွန်မ သစ်တစ်ပင်အတူ စိုက်ပေးမယ်လေ။ ကျွန်မအတွက်လည်း တစ်ပင် စိုက်ပေးပေါ့” လို့ တောင်းဆိုလိုက်တယ်မောင်။

ပိုးသဲဖြူစိုင်း (ပုံစွာ)

“ဟာ ပေးမှာပေါ့ ကိုကြီး ပိုးက ငယ်ငယ်ကအကျင့်လို သူ့ခိုင်းရင် ပြန်ခိုင်းတတ်တဲ့အကျင့်ရှိသေးတယ်နော်”

ကျွန်မ မကြားသယောင် နေလိုက်တယ်မောင်. . . ။

ကျွန်မနဲ့သူ့အတွက် တွေ့ဆုံခြင်းဟာ အဖြူရောင်တွေ့ဆုံ ခြင်းပဲ။ စွန်းငြိမှု အထိမ်းအမှတ်သက်သေအနေနဲ့ပါမောင်။ မောင်ကို စိတ်ထဲက တလို့ မောင်အငြိုးကို မြင်ယောင်ရင်းပေါ့။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သစ်တစ်ပင် ကိုယ်စီစိုက်ပြီးတော့ ကျွန်မ သူ့ကို မေးခွန်းတချို့ မေးလိုက်တယ်မောင်။ မေးအပ်တဲ့ မေးခွန်းတွေပါ မောင်ရယ်. . . ။ ပိုးမေးအပ်တဲ့ မေးခွန်းတွေပဲ မေးလိုက်တာပါ။

“ဦးမင်းညိုခန့်ကို ကျွန်မ မေးပါရစေ။ မိန်းမတစ်ယောက် ကို သိပ်ချစ်ခဲ့ စွဲလန်းခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုပဲ အတားအဆီးတွေ ရှိပါစေ သူ့မှာ ကြိုးစားပိုင်ခွင့်တွေ အဲဒီ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပိုင်ခွင့်တွေ ရှိပါ တယ်။ ဒီအတွက် ဦးမင်းညိုခန့် ဘာလို့ မကြိုးစားနိုင်ခဲ့သလဲ။ မတမ်းတသင့်တဲ့အချိန်မှာ အဲဒီမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ ချစ်ခဲ့ပါတယ်လို့ စကားတွေ ခြွေနေခြင်းဟာလည်း ဝန်းကျင် လူသားတွေရဲ့ လောကဓမ္မတာနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ လူသားတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဦးမင်းညိုခန့် စဉ်းစားသင့်သလို ကျေနပ်စွာ ရပ်နားသင့် ပါတယ်။ ယူဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းသန္တန်ဟာ ဘယ်လိုပဲ ဆဘောထားကြီးတဲစ်တဲစ်နဲ့ ခွန်တွဲစွာ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ အမြင်ရှင်းစွာ သဘောထားကြီးမားတဲ့ ကျွန်မမောင်လို

နင်းစက်နိုထူး... အလွမ်း

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းစိတ်ကိုတော့ နှိုင်းယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းစိတ် လှိုက်ဖို့ပြိုကွဲလာမလို့ တစ်နေ့မှာ အဖြူရောင် ဦးမင်းညိုခန့်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး သုခလေးမှာ အနက်ရောင်လွှမ်းမယ့် အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခ မခံစားချင်ပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မရဲ့ အခုလုပ်ဆောင်ချက်အားလုံးကို ကျွန်မရဲ့မောင် . . . ကျွန်မရဲ့မောင်. . . ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ပိုး. . . ကျွန်တော့်ကို ရူးသွပ် တယ်၊ ကိုကြီး ရူးသွပ်တယ်လို့ တပ်အပ်စွပ်စွဲလိုက်ပါတော့လာ ပိုးရယ်. . . ။ ကျွန်တော် ပိုးမေးခွန်းတွေကို ဖြေမယ်နော် ကျွန်တော် ပိုးကို အစွမ်းကုန်ရယူနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ် တကယ်ပါပိုးရယ် ယုံပါ။ ကိုကြီး တကယ် ကြိုးစားခဲ့တာပါ”

မောင်ရေ သူ့စကားတွေထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော်တ နေပြီး ကိုကြီး. . . ကိုကြီးဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို ဆွေးမြေ့စ အသည်းနဲ့ သုံးသုံးနေတာ ပိုး. . . ပိုး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပါဘဲ မောင်ရယ်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ယု နားလည်မှုလုပ်လို့ ပိုးရှိရာ ဩစတြေးလ ကို လိုက်လာခဲ့တယ်။ ပိုး. . . ပိုးတို့လိပ်စာ သင်တို့ဆီ ယူခဲ့တယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဒေါ်ဒေါ်ခင်နဲ့တွေ့ပြီး ပိုး သားလေးဆိုပြီး ပြတယ်။ အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့ ပိုးကို မနှော ယှက်ဖို့ပဲပေါ့။ နောက်မှသိလိုက်ရတယ် ကျွန်တော် ထင် အညာမိတယ် ဆိုတာကိုပေါ့။ အဲဒီကလေးက ဒေါ်ဒေါ်ခ

www.burmeseclassic.com

ပိုးဆဲဖြူစိုး(ပုံရွာ)

မွေးစားသားမှန်း အတိအကျကို သိရတယ်လေ။ အိုးရွဲ့ကို စလောင်းရွဲနဲ့ ပိုးထားတယ်ပဲထား။ ပိုးမေးတဲ့ ဒုတိယမေးခွန်း... ကျွန်တော် ပိုးကိုရွဲလို့ ယူကို ယူတယ်။ အပြိုင်ပေါ့ဗျာ... ရှက်စိတ်တွေ မွန်ပေမယ့် ချစ်စိတ်မှ မတူတာ ဘယ်ရမလဲ၊ ခံစား ချက်က ရှိတော့နေသေးတာပေါ့။ ပိုးပြောသလို တစ်ယောက် က သစ္စာရှိစွာ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းကိုရမှ အချစ်စစ်မဟုတ်သလို စွန့် လွှတ်အနစ်နာခံခြင်း ပြုယူရုံနဲ့ သက်သေတွေ ပြနိုင်ရင်ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ပိုးရယ်... ကိုကြီး...။

နောက်ဆုံး တတိယအဖြေမှာ သူ မဖြေနိုင်တဲ့အဆုံး ခေါင်း ကိုသာ တွင်တွင်ငုံနေတယ်မောင်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်... သူ ဆက် ပြောလာတဲ့ စကားတွေကြောင့် မောင်ရယ်...။

“ပိုးနဲ့ကိုကြီးတို့ ချစ်စံအိမ်လေးမှာ ချိတ်ဆွဲခွင့်မရခဲ့တဲ့ ခေါင်းလောင်းလေးတွေမှာ ပိုးနဲ့ကိုနေလင်လတ်တို့ လက်ထပ် သတင်း စုံစမ်းလို့ရတဲ့ ပိုးအကြောင်းစုံစမ်းနေကျ။ ကျွန်တော် ပိုးတို့ လက်ထပ်ရက်စွဲလေးတွေ ရေးစွဲကဗျည်းတင်ခဲ့တယ်။ ပိုးနဲ့ ကိုကြီး... လက်ထပ်ဖို့ ချောင်းဦးလက်ထပ်တုန်းကလေ ပိုးက ကိုကြီးမှာ ချွေးတွေထွက်နေတယ်ဆိုပြီး ပိုး ကိုကြီးတို့ ချွေးသုတ် ပေးခဲ့တဲ့ ပဝါလေးကို ပိုးဆီက ကိုကြီး အမှတ်မထင် ယူခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုကြီးဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီပဝါက မျက်ရည်သုတ်ဖို့ ပိုးအစားရတဲ့ ဘဝအဖော် ပဝါလေးဆိုတာ ကိုကြီးနောက်မှ သိခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ပိုးတို့ ဘရစ်စတိန်း (Brisbane) အိမ် လေးမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ဖုန်းသံမြည်ပြီး အသံမပေးခဲ့တဲ့ အသံရှင်

ဟာ ကိုကြီးပဲပေါ့၊ ပိုးရယ်... ပိုးနဲ့ကိုနေလင်လတ် လက်ထပ် ပြီးတဲ့ အချိန်မှာရော ပိုးရယ်... မိုက်မဲစွာ ပိုးအသံကို တမ်းတ ခဲ့တဲ့ အသံရှင်ဟာ ကိုကြီးပဲပေါ့။ အခု ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံးတို့ ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ပိုးကို အပ်နှံပါရစေ။ ကိုကြီးရဲ့ ရူးသွပ်ခဲ့ရတဲ့ မသိစိတ်တွေကို ပိုးဆီမှာ နောက်ဆုံး လွင့်ပါးကွန်းခို သယ်ဆောင် သွားပါတော့ ကိုကြီး အပ်နှံပါရစေ။ ကဲ... ပိုး ဒီယွန်းဘူးလေး ယူနော်” လှမ်းပေးရင်းနဲ့

“ကိုကြီးရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ပိုးရယ် အခုလို ဆောင်းရာသီဆိုရင် ပိုးနဲ့ ကိုကြီးတို့ ကွန်းခိုခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီနှင်းမွန်လေး တွေ ခိုခြင်းနဲ့မှ ပိုပြီး ပန်တင်လှပတဲ့ ဧကရာဇ်ပန်းဖြူဖြူလေး တွေ ကြွေကျလေ့ရှိတဲ့ မြန်မာပြည်ရဲ့ ဆောင်းလေးရှိနေသရွေ့ အဲဒီဆောင်းမှာ တန်ဆာဆင်ခွင့်ရတဲ့ ကိုကြီးနဲ့ ပိုး နှစ်ဦးကတည်း ဧကရာဇ်ပန်းဖြူဖြူလေးတွေပေါ်မှာ အေးမြတဲ့ နှင်းတစ်စက် ခိုလှုံခြင်း ခံရရင်ကိုပဲ တစ်ချိန်က ကိုကြီးခံစားခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာ အားလုံး ပိုးရယ်... အခုတော့ ပိုးနားထောင်နော်၊ ဒီကဗျာလေး တို့ ပိုးနှလုံးသားထဲမှာ... အာရုံသွင်းပြီး ခေတ္တ နားထောင် တေးပါဦး ပိုးရယ်...။

နှင်းရှိဆောင်းထည်
မျက်ရည်သယ်လည်း
အလွမ်းနှစ်ခြိုက်
ချိုမြိန် လှိုက်ဖို
နှင်းစက်ခို... သို့။

အဲဒီ ကဗျာကို ရွတ်ဆိုပြီးသွားတဲ့ အဆုံးမှာ သူ့မျက်ဝန်း

တွေမှာ ညှိရောင်သမ်းလို့ ပြိုတော့မယ့်မိုးလို့ပဲမောင်၊ သူ့ကဗျာ
တွေရဲ့ ရင်တွင်းခံစားမှုအချို့ကို ပိုးတစ်ကြိမ်တစ်ခါက သေလု
မျောပါး ကိုယ်တိုင်ခံစားခဲ့ရတယ်မောင်။ နုနယ်တဲ့ နှလုံးသား
ဝေဒနာတွေနဲ့ပေါ့ မောင်ရယ်... ခုအကြိမ်မှာ မောင်ရယ် ပိုးကို
သံယောဇဉ်ကြီးတတ်တဲ့ တစ်ချိန်က ချစ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့
ဖူးတဲ့ အရာရာကို အလေးအနက်ထားတတ်တဲ့ သူ့သံယောဇဉ်
တွေကို သနားငဲ့ညှာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ထက်ပိုတဲ့ လေးစားစိတ်နဲ့
အတူ ခုအကြိမ် မောင်ရယ် ပိုးမမြင်နိုင်ရက်တော့တဲ့အဆုံး
ပိုး... သူ့ကို အရင်ဦးဆုံး ကျောခိုင်းလိုက်တယ်။ “အင့်” ခနဲ
ရွက်သံနဲ့အတူ ပိုးလည်း ငိုလိုက်သလိုပဲလားမောင်။ ပိုး ငိုလိုက်
သတဲ့လား မောင်ရယ်...။ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မပြောလည်း မောင်
ခွင့်လွှတ်ပြီးသားဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပိုးသိတယ်လေ၊ ခုအချိန်
တဒဂ်လေးမှာ ပိုးစိတ်ဝိညာဉ်... သူ့အနားမှာ ရစ်ဝဲသွားတယ်
ဆိုပေမယ့် ပိုးခန္ဓာ၊ ပိုးနှလုံးသား၊ ပိုးရဲ့ပြည်တော်ပြန်နှလုံးသား
ကတော့ သစ္စာရှိခြင်းနဲ့အတူ မောင့်ဆီမှာ... ထာဝရ... ထာဝရ
ပါမောင်...။

မိုးသဲဖြူစိုး (မုံရွာ)